

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про медіа

Цей Закон спрямований на забезпечення реалізації права на свободу вираження поглядів, права на отримання різнобічної, достовірної та оперативної інформації, на забезпечення плюралізму думок і вільного поширення інформації, на захист національних інтересів України та прав користувачів медіа-сервісів, регулювання діяльності у сфері медіа відповідно до принципів прозорості, справедливості та неупередженості, стимулювання конкурентного середовища, рівноправності і незалежності медіа та визначає правовий статус, порядок формування, діяльності та повноваження Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення (далі – Національна рада).

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) аудіовізуальне медіа – медіа-сервіс, основним призначенням якого або відокремленої частини якого є надання загальній аудиторії доступу до програм, що здійснюється з інформаційною, розважальною чи навчальною метою під редакційним контролем суб'єкта у сфері медіа за допомогою електронних комунікаційних мереж, а саме: телевізійне мовлення (лінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) або аудіовізуальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіовізуальний медіа-сервіс); радіомовлення (лінійний аудіомедіа-сервіс) або аудіальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіомедіа-сервіс);

2) багатоканальна електронна комунікаційна мережа – електронна комунікаційна мережа, призначена для надання аудіовізуальних медіа-сервісів, що здатна забезпечити одночасну трансляцію більше одного телеканалу або радіоканалу з використанням або без використання радіочастотного спектра і може інтегруватися з іншими електронними комунікаційними мережами;

3) ведучий (диктор) програми – особа, яка в кадрі чи поза кадром забезпечує змістовну реалізацію творчого задуму, що передбачає хоча б одне:

керування процесом реалізації творчого задуму іншими учасниками програми;

поєднання елементів програми;

супроводження ходу програми поясненням, оголошенням правил або результатів.

Ведучий (диктор) програми здійснює діяльність на підставі трудових, цивільно-правових чи інших відносин із суб'єктом у сфері медіа або з іншою особою, яка забезпечує створення або виготовлення програми, у тому числі на замовлення суб'єкта у сфері медіа;

4) вирішальний вплив на управління або діяльність юридичної особи – пряме та/або опосередковане володіння однією особою самотійно чи спільно з іншими особами акціями, часткою у статутному капіталі або правами голосу за акціями, часткою у статутному капіталі юридичної особи в розмірі 50 і більше відсотків та/або незалежна від формального володіння можливість здійснення такого впливу на управління чи діяльність юридичної особи;

5) дані, що не підлягають оприлюдненню, – дані про фізичну особу, що є конфіденційною інформацією, а саме: дата народження, номер та (за наявності) серія паспорта (або іншого документа, що посвідчує особу та відповідно до законодавства України може бути використаний на території України для укладення правочинів), відомості про місце проживання або місце перебування, контактні відомості (телефон, електронна пошта), реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), унікальний номер запису в Єдиному державному демографічному реєстрі (за наявності);

6) держава-агресор (держава-окупант) – держава, визнана Верховною Радою України державою-агресором або державою-окупантом;

7) державний орган – орган державної влади, в тому числі колегіальний державний орган, інший суб'єкт публічного права незалежно від наявності статусу юридичної особи, якому згідно із законодавством надані повноваження здійснювати від імені держави владні управлінські функції, юрисдикція якого поширюється на всю територію України або на окрему адміністративно-територіальну одиницю;

8) дозвіл на тимчасове мовлення – рішення Національної ради, що дає право на позаконкурсних засадах здійснювати тимчасове мовлення на строк до одного року в порядку та на умовах, визначених цим Законом;

9) друковане медіа – медіа, що здійснює поширення інформації у текстовій чи візуальній формі на друкованих носіях, однотипно оформлене, виходить у світ через певні проміжки часу упродовж року – у міру настання відповідного періоду або накопичення матеріалу;

10) електронний кабінет суб'єкта у сфері медіа (електронний кабінет) – програмне забезпечення, яке опосередковує проведення ліцензійних та реєстраційних дій, а також забезпечує комунікацію між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа, інтегроване з офіційним веб-сайтом Національної ради та реєстром суб'єктів у сфері медіа;

11) європейська студія-виробник – студія-виробник, зареєстрована або іншим чином легалізована в одній чи більше державах – членах Європейського Союзу або державах, які є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення;

12) європейський продукт – аудіовізуальні твори, що відповідають хоча б одній із таких умов:

1) походять із держав – членів Європейського Союзу або держав, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення, тобто вироблені (створені) переважно авторами та працівниками, які є громадянами таких держав, за умови дотримання хоча б однієї з таких вимог:

а) аудіовізуальні твори безпосередньо вироблені (створені) однією чи кількома європейськими студіями-виробниками;

б) виробництво аудіовізуальних творів здійснюється під наглядом та контролюється однією чи кількома європейськими студіями-виробниками;

в) спільний внесок європейських студій-виробників у фінансування спільного виробництва аудіовізуального твору становить понад 50 відсотків, при цьому студії-виробники, зареєстровані в державах, які не є членами Європейського Союзу чи стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення, не здійснюють контроль над таким спільним виробництвом;

2) аудіовізуальні твори спільного виробництва, створені в рамках угод, укладених між Європейським Союзом та третіми державами, якщо вони відповідають вимогам, визначеним такими угодами, та за умови що аудіовізуальні твори, які походять з держав – членів Європейського Союзу, не зазнають дискримінаційних заходів з боку таких третіх держав;

3) аудіовізуальні твори, вироблені в рамках двосторонніх угод про спільне виробництво між державами – членами Європейського Союзу та третіми державами, за умови що студії-виробники держав – членів Європейського Союзу беруть на себе переважну частку сумарних витрат

спільного виробництва, при цьому студії-виробники, зареєстровані в державах, які не є членами Європейського Союзу, не здійснюють контроль над таким спільним виробництвом;

13) закордонне мовлення – мовлення на територію поза межами державного кордону України;

14) значний вплив на управління або діяльність юридичної особи – пряме та/або опосередковане володіння однією особою самотійно чи спільно з іншими особами акціями, часткою у статутному капіталі або правом голосу за акціями, часткою у статутному капіталі юридичної особи у розмірі від 10 відсотків до 50 відсотків та/або незалежна від формального володіння можливість здійснення такого впливу на управління чи діяльність юридичної особи;

15) ідентифікаційні дані – сукупність даних, що дає змогу однозначно встановити особу, а саме:

для фізичної особи – прізвище, ім'я та по батькові (за наявності), дата народження, номер та (за наявності) серія паспорта (або іншого документа, що посвідчує особу), відомості про громадянство, місце проживання, реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), унікальний номер запису в Єдиному державному демографічному реєстрі (за наявності);

для юридичної особи – резидента – повне найменування, місцезнаходження, ідентифікаційний код згідно з Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань;

для юридичної особи – нерезидента – країна реєстрації, повне найменування, місцезнаходження, реєстраційний номер згідно з торговим, банківським чи судовим реєстром іноземної держави, в якій зареєстрована юридична особа;

для трасту або іншого подібного правового утворення, що не є юридичною особою, – повне найменування, країна заснування, місцезнаходження, ідентифікаційний номер (за наявності), який нерезидент використовує при поданні податкових декларацій та інших податкових документів до податкових органів у державі, резидентом якої він є;

16) істотна участь – пряме або опосередковане володіння однією особою самотійно чи спільно з іншими особами 10 і більше відсотками статутного капіталу або прав голосу, часток (паїв, акцій) у суб'єкті у сфері медіа або незалежна від формального володіння можливість здійснення значного впливу на управління таким суб'єктом. Особа визнається власником опосередкованої істотної участі незалежно від того, здійснює вона контроль прямого власника істотної участі в суб'єкті у сфері медіа чи контроль будь-якої іншої особи в ланцюгу володіння корпоративними правами такого суб'єкта. Не є власником істотної участі фізична особа, якщо вона є виключно агентом, номінальним

утримувачем (номінальним чи довірчим власником) або лише посередником щодо такого права;

17) канал багатоканальної електронної комунікаційної мережі – виділений сегмент багатоканальної електронної комунікаційної мережі, в межах якого поширюється один телеканал або один радіоканал;

18) канал мовлення – сукупність технічних характеристик, засобів електронних комунікацій та споруд, що створюється (використовується) з метою трансляції або ретрансляції однієї програми організації мовлення;

19) каталог програм – сукупність програм, вибраних та організованих відповідним суб'єктом у сфері аудіального чи аудіовізуального медіа на замовлення за певною структурою;

20) кінцевий бенефіціарний власник – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив (контроль) на діяльність суб'єкта у сфері медіа.

Кінцевим бенефіціарним власником є:

для юридичних осіб – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи (в тому числі через ланцюг володіння корпоративними правами);

для трастів, утворених відповідно до законодавства країни їх утворення, – засновник, довірчий власник, захисник (за наявності), вигодоодержувач (вигодонабувач) або група вигодоодержувачів (вигодонабувачів), а також будь-яка інша фізична особа, за умови здійснення такими особами (особою) вирішального впливу на діяльність трасту (в тому числі через ланцюг володіння корпоративними правами);

для трастів, у яких установник, передаючи майно у траст, повністю втрачає контроль над трастовим майном, можливість прямого чи опосередкованого впливу на процес управління та розпорядження ним та право на отримання будь-якої інформації про кількісний і якісний перелік трастового майна, крім його загальної вартості, – особа, якій передано відповідні контроль та права;

для інших подібних правових утворень – особа, яка має статус, еквівалентний або аналогічний статусу осіб, зазначених для трастів.

Не є кінцевим бенефіціарним власником особа, яка є вигодоодержувачем (вигодонабувачем) або входить у групу вигодоодержувачів (вигодонабувачів) трасту, або є бенефіціаром дискретного трасту чи іншого трастового утворення, якщо у такої особи відсутні контроль над трастовим майном, можливість прямого чи опосередкованого впливу на процес управління і розпорядження таким майном та право надавати обов'язкові для виконання вказівки щодо розподілу доходу. За умови заявлення зазначених у цьому абзаці осіб як вигодоодержувача (вигодонабувача) або бенефіціара дискретного трасту, щодо таких трастів (трастових утворень) кінцевим бенефіціарним власником може бути

трастовий (довірчий) керуючий, який контролює та керує трастом виключно в інтересах зазначених у цьому абзаці осіб.

Ознакою здійснення прямого вирішального впливу на діяльність є безпосереднє володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 50 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи.

Ознакою здійснення непрямого вирішального впливу на діяльність є володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 50 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи через пов'язаних фізичних чи юридичних осіб, трасти або інші подібні правові утворення, або здійснення вирішального впливу шляхом реалізації права:

контролю, володіння, користування або розпорядження всіма активами чи їх часткою;

отримання доходів від діяльності юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення;

вирішального впливу на формування складу, результати голосування органів управління;

вчинення правочинів, які дають можливість визначати основні умови господарської діяльності юридичної особи або діяльності трасту чи іншого подібного правового утворення;

приймати обов'язкові до виконання рішення, що мають вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, незалежно від формального володіння.

При цьому кінцевим бенефіціарним власником не може бути особа, яка має формальне право на 50 чи більше відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу в юридичній особі, але є комерційним агентом, номінальним власником або номінальним утримувачем, або лише посередником щодо такого права;

21) ключовий учасник суб'єкта у сфері медіа – будь-яка фізична особа, яка прямо чи опосередковано володіє 2 і більше відсотками корпоративних прав суб'єкта у сфері медіа, при цьому:

якщо юридична особа має більше ніж 20 учасників – фізичних осіб, ключовими учасниками є 20 учасників – фізичних осіб, частки яких є найбільшими;

якщо однакові за розміром пакети корпоративних прав юридичної особи належать більше ніж 20 учасникам – фізичним особам, ключовими учасниками є всі фізичні особи, які володіють 2 і більше відсотками корпоративних прав такої юридичної особи;

вважається, що публічна компанія не має ключових учасників;

22) контроль – можливість здійснення вирішального впливу на управління та/або діяльність юридичної особи;

23) користувач – будь-яка фізична або юридична особа, яка використовує, отримує чи споживає медіа-сервіси для задоволення власних інформаційних потреб (без мети отримання прибутку чи ведення відповідної господарської діяльності);

24) користувацьке відео – сукупність рухомих зображень зі звуком або без звуку, що складає окрему одиницю незалежно від тривалості, була створена користувачем та завантажена ним або іншим користувачем на платформу спільного доступу до відео;

25) ланцюг володіння корпоративними правами – інформація про склад ключових учасників суб'єкта у сфері медіа, що включає інформацію про ключових учасників першого і кожного наступного рівня володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

26) ліцензіат – суб'єкт, який отримав у встановленому цим Законом порядку ліцензію у сфері медіа;

27) логотип – будь-яка комбінація позначень (слів, літер, цифр, графічних елементів, звуків тощо), яка дає змогу відрізнити один телеканал від іншого;

28) масова інформація – інформація, що поширюється з метою її доведення до необмеженого кола осіб;

29) медіаграмотність – навички та знання, які надають користувачам можливість ефективно і безпечно користуватися медіа-сервісами;

30) медіа (засіб масової інформації) – засіб поширення масової інформації у будь-якій формі, який періодично чи регулярно виходить у світ під редакційним контролем та постійною назвою як індивідуалізуючою ознакою;

31) мовлення – телевізійне мовлення або радіомовлення незалежно від технології, у тому числі в мережі Інтернет;

32) музичний кліп – змістовно завершений аудіовізуальний твір, основою звукового ряду якого є виконання музичного твору з текстом або без тексту;

33) Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення – незалежний постійно діючий колегіальний державний орган, що діє на підставі Конституції України, цього Закону та інших законів України і здійснює державне регулювання, нагляд та контроль у сфері медіа;

34) національний продукт – програми та рекламна інформація, вироблені фізичними або юридичними особами України;

35) незалежна студія-виробник – студія-виробник, яка відповідає таким вимогам:

студія-виробник не є власником істотної участі в суб'єкті у сфері медіа;
серед власників істотної участі студії-виробника немає суб'єкта у сфері медіа;

кінцевий бенефіціарний власник студії-виробника не є кінцевим бенефіціарним власником суб'єкта у сфері медіа;

обсяг аудіовізуальних творів, вироблених на замовлення одного суб'єкта у сфері медіа, не перевищує 50 відсотків усього обсягу вироблених такою студією-виробником аудіовізуальних творів протягом останніх трьох років;

36) онлайн-медіа – медіа, що регулярно поширює інформацію у текстовій, аудіо-, аудіовізуальній чи іншій формі в електронному (цифровому) вигляді за допомогою мережі Інтернет на власному веб-сайті, крім медіа, які віднесені цим Законом до аудіовізуальних медіа;

37) пакет телеканалів та радіоканалів – сукупність програм організацій мовлення, які провайдер аудіовізуальних сервісів пропонує користувачам на договірних засадах як цілісний медіа-сервіс;

38) платформа спільного доступу до відео – сервіс, основним призначенням якого, відокремленої частини якого або невід'ємною функціональністю якого є поширення для загальної аудиторії з інформаційною, розважальною чи навчальною метою програм та/або користувацького відео, щодо яких провайдер платформи спільного доступу до відео не здійснює редакційного контролю (редакційної відповідальності), якщо таке поширення відбувається за допомогою електронних комунікаційних мереж та організовується таким провайдером, у тому числі з використанням автоматичних засобів або алгоритмів, зокрема щодо відображення, позначення (тегування) та упорядкування послідовності відтворення;

39) платформа спільного доступу до інформації – сервіс, що забезпечує своїм користувачам за їхнім запитом можливість зберігання та поширення користувацької інформації для необмеженого кола осіб, якщо такі зберігання та поширення не є незначною та суто допоміжною функцією іншого сервісу та з об'єктивних і технічних причин не може використовуватися без такого сервісу;

40) позивні – будь-яка комбінація звуків (слів, літер, цифр тощо), яка дає змогу відрізнити один радіоканал від іншого;

41) пошукова система (пошуковий сервіс) – апаратно-програмний комплекс з веб-інтерфейсом, що забезпечує систематичний пошук у мережі Інтернет інформації, зазначеної в текстовому запиті веб-пошуку;

42) програма – сукупність рухомих зображень зі звуком чи без звуку, що незалежно від тривалості є самостійним елементом розкладу чи каталогу програм суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, зокрема програма новин, фільм, трансляція спортивних заходів чи спортивних змагань, інший

аудіовізуальний твір, у тому числі дитячі програми, музичні кліпи; для цілей аудіальних медіа програма включає аудіальну інформацію, що незалежно від тривалості є самостійним елементом розкладу чи каталогу програм, зокрема програма новин, добірка пісень, інструментальних музичних творів, інший аудіальний твір;

43) програма новин – інформаційна програма про поточні події, що регулярно транслюється відповідно до розкладу програм;

44) програма організації мовлення (програма мовлення) – поєднана творчою концепцією сукупність програм та іншої інформації, яка транслюється радіомовником чи телемовником за розкладом програм;

45) публічна компанія – іноземна юридична особа, створена у формі публічного акціонерного товариства, акції якої включені до біржових списків (пройшли процедуру лістингу) фондових бірж;

46) регулятор комунікаційних послуг – центральний орган виконавчої влади із спеціальним статусом у сферах електронних комунікацій, радіочастотного спектра та надання послуг поштового зв'язку;

47) редакційний контроль (редакційна відповідальність) – вирішальний вплив суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, суб'єкта у сфері друкованих медіа та/або суб'єкта у сфері онлайн-медіа на створення або добір, організацію та поширення програм або іншої масової інформації відповідним суб'єктом;

48) редакційні рішення – рішення, що регулярно приймаються у процесі здійснення суб'єктом у сфері медіа редакційного контролю та пов'язані із щоденним функціонуванням відповідного медіа;

49) реєстр суб'єктів у сфері медіа (далі – Реєстр) – державна інформаційно-комунікаційна система, що відповідно до вимог цього Закону забезпечує збирання, накопичення, обробку, захист, облік та надання інформації про суб'єктів у сфері медіа;

50) реєстрант – суб'єкт, який у встановленому цим Законом порядку зареєстрований Національною радою як суб'єкт у сфері медіа, крім іноземних лінійних медіа;

51) рекламна інформація (комерційне повідомлення) – реклама, телепродаж, а також спонсорство чи інша інформація, що поширюється відповідно до вимог законодавства про рекламу та супроводжує або включена до програми, матеріалу або користувацького відео;

52) ретрансляція – прийом і одночасне розповсюдження програм телеканалу або радіоканалу або їх частин, що здійснюється з використанням будь-якої технології та без будь-якого втручання або внесення змін у зміст програми мовлення такого телеканалу або радіоканалу. Ретрансляція може передбачати незначну затримку в розповсюдженні телеканалу або радіоканалу або в наданні доступу до нього, якщо це пов'язано з технічними або технологічними причинами;

53) розклад програм – інформація про послідовність та час трансляції програм у лінійних медіа;

54) система колективного прийому – комплекс обладнання, який забезпечує в межах одного житлового будинку можливість безпосереднього прийому користувачами за допомогою побутових приймальних засобів у режимі реального часу телеканалів або радіоканалів, які транслюються в наземному ефірі в аналоговому чи цифрових стандартах, без обмеження можливості вибору програм;

55) система умовного доступу – будь-який технічний засіб, система автентифікації, механізм, програмний засіб тощо, за яким доступ до сервісу залежить від підписки або іншої форми попередньої індивідуальної авторизації;

56) структура власності суб'єкта у сфері медіа – система взаємовідносин юридичних та фізичних осіб, що дає змогу визначити:

усіх ключових учасників (включаючи публічні компанії) і кінцевого бенефіціарного власника суб'єкта у сфері медіа;

усіх ключових учасників кожної юридичної особи, яка існує у ланцюгу володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

усіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь у суб'єкті у сфері медіа;

відносини контролю щодо суб'єкта у сфері медіа між усіма особами, визначеними абзацами другим – четвертим цього пункту;

57) студія-виробник – особа, одним із основних видів діяльності якої є виробництво (створення) програм;

58) супутниковий ретранслятор – штучний супутник Землі, розміщений у позаземному просторі, здатний приймати і передавати електромагнітні сигнали;

59) трансляція – первинне розповсюдження програми, телеканалу або радіоканалу незалежно від технології, у тому числі в мережі Інтернет, доступне для масового приймання в режимі реального часу;

60) третя країна – країна, що не є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою – членом Європейського Союзу;

61) універсальний медіа-сервіс – перелік телеканалів, гарантований доступ до яких визначені цим Законом суб'єкти зобов'язані забезпечити для усіх користувачів;

62) учасник аудіовізуального твору – фізична особа, яка брала участь у його створенні під власним ім'ям (псевдонімом) або як виконавець будь-якої ролі, виконавець музичного твору, що використовується в аудіовізуальному творі, автор сценарію та/або текстів чи діалогів, режисер-постановник, продюсер;

63) формат (формат лінійного аудіовізуального медіа) – ознака, що характеризує лінійне аудіовізуальне медіа за його спрямованістю на висвітлення певної тематики та/або за призначенням для певної цільової аудиторії. Види форматів визначаються Національною радою.

2. Інші терміни вживаються в цьому Законі у таких значеннях:

терміни "номінальний власник", "траст" – у значеннях, наведених у Законі України "Про запобігання та протидію легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення";

термін "номінальний утримувач" – у значенні, наведеному в Законі України "Про депозитарну систему України";

терміни "реальний конфлікт інтересів", "потенційний конфлікт інтересів" – у значеннях, наведених у Законі України "Про запобігання корупції".

Терміни, що вживаються у цьому Законі і не визначаються ним, вживаються у значеннях, наведених в інших законах України.

Терміни та поняття, не визначені законодавством України, вживаються у значеннях, визначених галузевими стандартами, діловою практикою або міжнародними стандартами.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон визначає правові засади діяльності в Україні суб'єктів у сфері медіа, а також засади державного управління, регулювання та нагляду (контролю) у цій сфері.

2. До сфери дії цього Закону не належить поширення масової інформації:

1) фізичними особами, які не діють як медіа (не є суб'єктами у сфері медіа);

2) фізичними особами – підприємцями або юридичними особами на власних веб-сайтах, якщо поширення масової інформації не є основним видом діяльності суб'єкта та поширювана ним масова інформація пов'язана з господарською діяльністю суб'єкта у сферах, відмінних від сфери дії цього Закону;

3) у формі повідомлень (у тому числі електронних, текстових, мультимедійних, а також поштових відправлень та інших повідомлень), що надсилаються визначеному колу користувачів, зокрема з використанням електронних комунікацій;

4) у формі онлайн-ігор, що розповсюджуються з використанням мережі Інтернет, крім випадків надання доступу до програм через онлайн-ігри, у тому числі шляхом інтеграції аудіовізуальних медіа-сервісів в інтерфейс (середовище) онлайн-ігор;

5) на офіційних веб-сайтах державних органів, органів місцевого самоврядування, призначених для поширення інформації, передбаченої Законом України "Про доступ до публічної інформації";

6) у системах колективного прийому, що здійснюється в порядку, передбаченому статтею 20 цього Закону;

7) у технологічних електронних комунікаційних мережах та інших електронних комунікаційних мережах закритого типу та спеціального призначення, не розрахованих на масове приймання програм, зокрема в системі, в якій обладнання для поширення та прийому інформації належить одному суб'єкту, а зміст інформації, що поширюється в таких мережах, безпосередньо стосується господарської діяльності такого суб'єкта і спрямований на працівників або інших осіб, пов'язаних із таким суб'єктом. Цей виняток не поширюється на заклади ресторанного господарства, готелі або господарську діяльність щодо надання житлових приміщень для тимчасового проживання, а також на підприємства транспорту загального користування, за умови що зазначені суб'єкти надають повний або частковий доступ до медіа-сервісів, не здійснюючи при цьому добору та організації в пакети телеканалів та радіоканалів.

3. Відносини, пов'язані з виробництвом, розповсюдженням (поширенням) та споживанням рекламної інформації, регулюються Законом України "Про рекламу", а щодо мови реклами – також Законом України "Про забезпечення функціонування української мови як державної".

4. Особливості діяльності суб'єктів у сфері медіа щодо агітації та інформування у період проведення виборів і референдумів регулюються законодавством про вибори та референдуми, крім здійснення Національною радою повноважень щодо нагляду та контролю у період проведення виборів та референдумів у порядку, визначеному цим Законом.

5. Правові основи регулювання сфери надання суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів визначаються Законом України "Про суспільні медіа України" з урахуванням положень цього Закону.

6. Правові основи регулювання сфери надання аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення визначаються Законом України "Про систему іномовлення України".

7. Правові основи регулювання сфери надання місцевих публічних аудіовізуальних медіа-сервісів та аудіовізуальних медіа-сервісів громад визначаються цим Законом та іншими законами України.

8. Дія цього Закону поширюється на суб'єкти у сфері медіа, які підпадають під юрисдикцію України, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) суб'єкт заснований в Україні, має місцезнаходження в Україні, і редакційні рішення регулярно приймаються ним на території України;

2) суб'єкт не заснований в Україні, але відповідає одному з критеріїв, передбачених частинами дев'ятою – тринадцятою цієї статті.

9. Дія цього Закону поширюється на суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) головний офіс суб'єкта розташований в Україні, але редакційні рішення приймаються на території іншої країни, за умови що значна частина працівників, які забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу, працюють на території України;

2) головний офіс суб'єкта розташований в іншій країні, але редакційні рішення приймаються на території України, за умови що значна частина працівників, які забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу, працюють на території України. При цьому частка таких працівників на території країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою – членом Європейського Союзу, якщо там розташований головний офіс суб'єкта, не є значною;

3) суб'єкти, які вперше розпочали свою діяльність на території України і відповідно до законодавства України та підтримують стабільні і тісні економічні зв'язки в Україні, якщо їх головний офіс розташований на території однієї з країн, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою – членом Європейського Союзу, а редакційні рішення приймаються на території іншої країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою – членом Європейського Союзу, і в жодній із цих країн не працює значна частина працівників, які забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу.

10. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, провайдер аудіовізуальних сервісів, постачальник електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра вважається таким, що підпадає під юрисдикцію України, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) користування радіочастотним спектром України;

2) використання розташованої на території України станції програмування та доставки сигналу до супутникового ретранслятора;

3) використання супутникових потужностей України.

11. Дія цього Закону поширюється на всіх суб'єктів у сфері онлайн-медіа, що відповідають вимогам частини восьмої цієї статті, у тому числі тих,

що не були зареєстровані як суб'єкт у сфері медіа у встановленому цим Законом порядку.

При вирішенні питання, чи є особа, яка поширює інформацію з використанням мережі Інтернет, суб'єктом у сфері онлайн-медіа, Національна рада застосовує критерії, встановлені органом спільного регулювання.

12. Дія цього Закону поширюється на провайдерів платформ спільного доступу до відео, які не зареєстровані у державах – членах Європейського Союзу і відповідають принаймні одній із таких ознак:

1) на території України зареєстрована юридична особа, яка здійснює вирішальний вплив щодо такого провайдера (материнська компанія);

2) на території України зареєстроване дочірнє підприємство провайдера, за умови відсутності щодо такого провайдера материнської компанії чи іншого дочірнього підприємства провайдера, що першим розпочало і продовжує свою економічну діяльність на території держави – члена Європейського Союзу;

3) на території України зареєстроване підприємство, що входить до однієї із провайдером групи підприємств і першим із цієї групи розпочало свою діяльність, за умови що таке підприємство продовжує свою економічну діяльність в Україні і щодо провайдера відсутні материнська компанія чи дочірні підприємства, зареєстровані у державах – членах Європейського Союзу.

13. Дія цього Закону поширюється на інші аудіовізуальні, друковані, онлайн медіа-сервіси та сервіси провайдерів аудіовізуальних сервісів, якщо вони спрямовані на територію та аудиторію України. При визначенні спрямованості Національна рада керується такими критеріями:

1) місцезнаходження користувачів відповідних медіа-сервісів;

2) спрямованість реклами повністю або частково на споживачів в Україні;

3) використання як мови інтерфейсу за замовчуванням державної мови, мов корінних народів України;

4) призначення змісту інформації повністю або переважно для аудиторії України;

5) правила користування та політики медіа-сервісу базуються на законодавстві України;

6) використання для надання доступу до медіа-сервісів доменних імен у географічних доменах, що вказують на Україну.

14. У разі якщо існує спір щодо юрисдикції, Національна рада вживає заходів, передбачених Європейською конвенцією про транскордонне телебачення (щодо лінійних аудіовізуальних медіа-сервісів) або іншими міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

15. У разі якщо суб'єкт у сфері медіа не підпадає під юрисдикцію України, але його діяльність зачіпає права та інтереси громадян України, Національна рада, Центральна виборча комісія, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері медіа, інші державні органи з метою захисту національних інтересів України та прав користувачів медіа-сервісів вживають заходів для налагодження співпраці з таким суб'єктом, у тому числі шляхом укладення відповідних договорів або меморандумів.

Стаття 3. Законодавство у сфері медіа

1. Законодавство у сфері медіа складається з Конституції України, цього Закону, законів України "Про електронні комунікації", "Про забезпечення функціонування української мови як державної", "Про кінематографію", "Про рекламу", "Про суспільні медіа України", "Про інформацію", "Про систему іномовлення України", "Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста", інших законів України, що регулюють діяльність у сфері медіа, а також міжнародних договорів, що регулюють діяльність у сфері медіа, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 4. Свобода діяльності у сфері медіа

1. Діяльність у сфері медіа ґрунтується на принципах свободи вираження поглядів і переконань, свободи поширення, обміну та отримання інформації, свободи діяльності суб'єктів у сфері медіа, у тому числі вільного визначення змісту інформації, свободи господарської діяльності у сфері медіа, гарантованості права на інформацію, відкритості та доступності інформації, достовірності і повноти інформації, правомірності одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, захищеності особи від втручання в її особисте та сімейне життя.

2. Будь-які обмеження зазначених свобод, у тому числі при прийнятті державними органами, органами місцевого самоврядування рішень, які забороняють або обмежують розповсюдження будь-якого медіа на території України, рішень про зупинення, анулювання або відмову у видачі ліцензій, про відмову у реєстрації суб'єкта у сфері медіа, можуть бути встановлені та застосовані лише на підставі закону, якщо це є необхідним у демократичному суспільстві, а відповідне обмеження є пропорційним (ненадмірним) щодо

поставленої мети. Обмеження зазначених свобод може здійснюватися лише в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя. При впровадженні обмежень у сфері медіа державні органи, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи застосовують практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

3. Цензура забороняється.

4. Не допускається незаконне втручання у діяльність суб'єктів у сфері медіа з боку державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, політичних партій, власників відповідних суб'єктів, будь-яких інших фізичних та юридичних осіб.

Не допускаються вимога попереднього погодження інформації, яка поширюється медіа, заборона поширення інформації з боку посадових осіб державних органів, органів місцевого самоврядування, політичних партій.

5. На території України не обмежується приймання чи ретрансляція радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, які походять з країн, що є членами Європейського Союзу, а також інших радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про транскордонне телебачення, інших міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також вимогам, установленим цим Законом.

6. У разі порушення законодавства України у програмах радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, а також на платформах спільного доступу до відео, що походять з-поза меж України, Національна рада вживає заходів, передбачених Європейською конвенцією про транскордонне телебачення, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та цим Законом.

У разі встановлення порушення іноземним лінійним медіа, яке походить з держави – члена Європейського Союзу, вимог пунктів 1–4, 6, 12 частини першої статті 36, статті 42, пунктів 1 і 2 частини першої статті 119 цього Закону Національна рада повинна повідомити таке іноземне лінійне медіа та регулятора, що має над ним юрисдикцію, щодо факту встановлення порушення та пропорційних заходів щодо обмеження ретрансляції іноземного лінійного медіа, яких Національна рада планує вжити у разі повторного порушення.

У разі вчинення іноземним лінійним медіа, яке походить з держави – члена Європейського Союзу, протягом одного року з дня вчинення порушення, передбаченого абзацом другим цієї частини, другого порушення,

передбаченого пунктами 1, 4, 6, 12 частини першої статті 36, пунктами 1 і 2 частини першої статті 119 цього Закону, або третього порушення, передбаченого пунктами 2 і 3 частини першої статті 36, статтею 42 цього Закону, Національна рада обмежує його ретрансляцію на території України на строк до шести місяців.

У невідкладних випадках, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки, Національна рада протягом семи робочих днів з дня отримання інформації, що свідчить про наявність відповідних обставин, обмежує ретрансляцію іноземного лінійного медіа, яке походить з держав – членів Європейського Союзу та порушило вимоги пунктів 1, 4, 6, 12 частини першої статті 36, пунктів 1 і 2 частини першої статті 119 цього Закону, на строк до шести місяців. У разі запровадження такого обмеження Національна рада має невідкладно повідомити про причини такої невідкладності регуляторів, що має юрисдикцію над відповідним іноземним лінійним медіа, яке походить з держави – члена Європейського Союзу.

7. Поширення медіа на території України може бути заборонено виключно у випадках та в порядку, встановлених законом.

Стаття 5. Основні завдання державної політики у сфері медіа

1. Основними завданнями державної політики у сфері медіа є:

1) забезпечення достовірності та збалансованості подання інформації, гарантування вільного і відкритого обговорення суспільно важливих проблем, політична, економічна та ідеологічна багатоманітність, а також забезпечення свободи діяльності у сфері медіа, захист суб'єктів у сфері медіа від тиску з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування;

2) створення умов для задоволення та забезпечення інформаційних і культурних прав та потреб громадян України, а також потреб закордонних українців;

3) сприяння розвитку державної мови;

4) захист користувачів інформації, особливо дітей, від шкідливого впливу інформації;

5) сприяння розвитку публічних аудіовізуальних медіа;

6) стимулювання виробництва національного продукту;

7) сприяння об'єднанню суб'єктів у сфері медіа у співрегуляторні органи, а також сприяння роботі таких органів, залучення їх до прийняття рішень державними органами;

8) захист економічної конкуренції у сфері медіа;

9) забезпечення прозорості і доступності інформації про структуру власності суб'єктів у сфері медіа;

10) забезпечення прозорості, незалежності та законності діяльності державних органів у сфері медіа, зокрема під час здійснення регулювання і нагляду (контролю);

11) запобігання виникненню тотожних або дублюючих повноважень державних органів щодо регулювання і нагляду (контролю) у сфері медіа;

12) забезпечення регулювання у сфері медіа незалежно від способу та технології поширення інформації, за винятком випадків, прямо передбачених цим Законом;

13) створення рівних можливостей для діяльності у сфері медіа, за умови відповідності вимогам законодавства України;

14) забезпечення дієвих гарантій інституційної та операційної незалежності Національної ради;

15) забезпечення ефективного нагляду (контролю) за дотриманням на території України вимог і обмежень у сфері медіа, передбачених цим Законом, з метою захисту національного медіа-простору України та побудови інформаційного середовища, здатного протистояти актуальним загрозам інформаційній безпеці;

16) забезпечення представлення інтересів держави Україна, фізичних та юридичних осіб, що діють у межах її юрисдикції, у відносинах із власниками платформ спільного доступу до інформації, встановлення співрегуляторних та інших механізмів взаємодії.

Стаття 6. Державна політика та регулювання у сфері медіа

1. Верховна Рада України визначає засади державної політики у сфері медіа та законодавчі основи її реалізації.

2. Кабінет Міністрів України, центральні органи виконавчої влади, їх територіальні органи, інші державні та колегіальні органи в межах своєї компетенції забезпечують реалізацію засад державної політики у сфері медіа.

3. Забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері медіа, у тому числі з питань медіаграмотності, покладається на центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики в інформаційній сфері.

4. Органом державного регулювання діяльності у сфері медіа, а також органом нагляду (контролю) у цій сфері є Національна рада.

5. Повноваження інших державних органів та органів місцевого самоврядування у сфері медіа визначаються виключно законами України.

Стаття 7. Захист економічної конкуренції у сфері медіа

1. Держава сприяє вільній конкуренції у сфері медіа з метою захисту прав та інтересів користувачів і гарантування свободи господарської діяльності відповідно до цього Закону та Закону України "Про захист економічної конкуренції".

2. Жодна фізична або юридична особа одноособово та/або спільно з групою пов'язаних осіб не має права контролювати у будь-який спосіб, у тому числі через вплив на формування управлінських та/або наглядових органів суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, більше 35 відсотків загального обсягу відповідного територіального аудіовізуального медіа-ринку – загальнонаціонального або регіонального.

Межі ринків у сфері медіа визначає Антимонопольний комітет України, у тому числі за поданням Національної ради. Методика визначення меж ринків у сфері медіа затверджується Антимонопольним комітетом України за погодженням із Національною радою.

3. Жодна фізична або юридична особа одноособово та/або спільно з групою пов'язаних осіб не має права контролювати у будь-який спосіб, у тому числі через вплив на формування управлінських та/або наглядових органів суб'єкта у сфері друкованих медіа, більше 5 відсотків загальної кількості зареєстрованих друкованих медіа.

4. Контроль за дотриманням вимог, передбачених цією статтею, здійснює Антимонопольний комітет України.

5. Ринок розповсюдження (поширення) та споживання рекламної інформації є одним товарним ринком незалежно від способу розповсюдження (поширення) і споживання рекламної інформації та незалежно від виду медіа. Методика визначення меж цього ринку затверджується Антимонопольним комітетом України за погодженням із Національною радою.

6. У разі виявлення ознак недотримання суб'єктом у сфері медіа обмежень, визначених цією статтею, Національна рада приймає рішення про звернення до Антимонопольного комітету України з повідомленням про наявність ознак порушення законодавства про захист економічної конкуренції.

Стаття 8. Стратегія діяльності Національної ради

1. Стратегія діяльності Національної ради (далі – Стратегія) є основоположним документом, що визначає цілі та напрями діяльності Національної ради.

2. Стратегія розробляється на засадах забезпечення плюралізму думок, задоволення та забезпечення інформаційних прав громадян, створення

сприятливого підприємницького середовища, розвитку громадянського суспільства, захисту прав окремих етнічних та соціальних груп.

3. Стратегія розробляється Національною радою з метою забезпечення її основних повноважень, визначених цим Законом, а також виходячи з положень міжнародних угод та державних програм у сфері інформаційної політики, медіа, культури та мистецтв, електронних комунікацій, в інших сферах суспільного життя, що мають вплив на сферу медіа.

4. Стратегія переглядається Національною радою не менше одного разу на три роки.

5. Проект Стратегії або змін до неї надсилається Національною радою всім зацікавленим державним органам для надання пропозицій з метою ефективної координації діяльності державних органів у сфері медіа.

6. Стратегія розробляється, ухвалюється Національною радою та оприлюднюється в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 9. План реалізації Стратегії

1. Державне регулювання національного медіа-простору здійснюється Національною радою відповідно до Плану реалізації Стратегії, який щороку розробляє та затверджує Національна рада.

2. Відповідно до Плану реалізації Стратегії Національна рада ухвалює рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного спектра, визначає умови ліцензій та проводить конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках. У своєму щорічному звіті Національна рада здійснює аналіз стану виконання Плану реалізації Стратегії, подає пропозиції щодо внесення змін до Стратегії.

3. План реалізації Стратегії має містити щонайменше таку інформацію:

1) поточний стан регулювання у сфері медіа, основні проблеми та виклики;

2) наявні зобов'язання України за міжнародними угодами та завдання Національної ради, визначені державними програмами у сфері інформаційної політики, медіа, культури та мистецтв, електронних комунікацій, в інших сферах суспільного життя, що мають вплив на сферу медіа;

3) основні напрями діяльності Національної ради у сфері ліцензування та реєстрації медіа, у тому числі плановані заходи щодо створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного спектра;

4) плановані заходи Національної ради щодо забезпечення мовлення на підставі дозволу на тимчасове мовлення;

5) основні напрями взаємодії Національної ради з органом спільного регулювання у сфері медіа;

6) основні завдання Національної ради у сфері медіаграмотності.

4. План реалізації Стратегії затверджується Національною радою не пізніше 31 січня поточного року.

5. План реалізації Стратегії розробляється, ухвалюється Національною радою та оприлюднюється в порядку, визначеному статтею 87 цього Закону.

6. Внесення змін до Плану реалізації Стратегії допускається у зв'язку з необхідністю імплементації зобов'язань та завдань, визначених пунктами 2-4 частини третьої цієї статті, шляхом ухвалення відповідного рішення Національної ради.

Стаття 10. Створення і розвиток каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж

1. Канали мовлення та багатоканальні електронні комунікаційні мережі, що передбачають використання радіочастотного спектра (ефірні багатоканальні електронні комунікаційні мережі), створюються або територіально змінюються за рішенням Національної ради відповідно до Стратегії та Плану реалізації Стратегії.

2. Прийняттю рішення про створення нових каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж передуює проведення аналізу стану ринку аудіовізуальних медіа, потреб ринку, а також ефективності та повноти використання ресурсів створених ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж.

3. Територією, яку покриває канал мовлення або ефірна багатоканальна електронна комунікаційна мережа, вважається територія, на якій побутові приймальні засоби користувачів забезпечують впевнений прийом відповідного сигналу.

4. Територія покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (зона покриття певної території) визначається на підставі розрахункових даних (прогнозована зона покриття) спеціалізованої установи, яка відповідно до законодавства про електронні комунікації має право на надання таких даних, а в разі необхідності отримання фактичних даних щодо входження до зони покриття певних населених пунктів – шляхом вимірювання параметрів випромінювання та технічних характеристик радіоелектронних засобів (натурних вимірювань) згідно з методиками (метрологіями) визначення зони покриття каналу мовлення чи мережі цифрового (аналогового) наземного телевізійного мовлення, що затверджуються рішенням Національної ради з урахуванням проведених консультацій з Регулятором комунікаційних послуг.

5. Територіальними категоріями каналів мовлення або багатоканальних електронних комунікаційних мереж є:

1) загальнонаціональна категорія – територія, яку покриває канал мовлення або багатоканальна електронна комунікаційна мережа, включає населені пункти не менше ніж половини областей України;

2) регіональна категорія – територія, яку покриває канал мовлення або багатоканальна електронна комунікаційна мережа, включає населені пункти декількох, але не більше ніж половини областей України;

3) місцева категорія – територія, яку покриває канал мовлення або багатоканальна електронна комунікаційна мережа, включає населені пункти в межах однієї області України;

4) закордонне мовлення.

6. Національна рада визначає кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії.

7. Національна рада сприяє збільшенню території покриття та покращення якості сигналу каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж у межах кожної з територіальних категорій.

8. Розроблення розрахунків щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення, у тому числі для потреб тимчасового мовлення, здійснюється у порядку, визначеному законодавством, за замовленням Національної ради.

Стаття 11. Запровадження та зміна стандартів мовлення каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж

1. Запровадження та зміна стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового, мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж здійснюються відповідно до міжнародних угод, законів України та Стратегії.

2. Зміни стандартів (радіотехнологій), за яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів, запроваджуються на підставі рішень Національної ради відповідно до Стратегії.

Рішення Національної ради про зміну стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового, мовлення з використанням ресурсу

багатоканальних електронних комунікаційних мереж має передбачати джерела покриття видатків, пов'язаних із запровадженням таких змін.

3. Зміни стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового, мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, за яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі зменшуються та які потребують припинення дії чинних ліцензій ліцензіатів, крім припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення, запроваджуються відповідно до окремого закону, ухваленого Верховною Радою України. Такий закон має також врегульовувати питання порядку анулювання ліцензій та виплати ліцензіатам справедливої компенсації.

Стаття 12. Припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення

1. Припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення здійснюється на підставі рішень Національної ради, які приймаються відповідно до Плану розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні.

2. Після прийняття Національною радою рішення про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення щодо відповідного каналу мовлення чи його частини (окремих радіоелектронних засобів мовлення) ліцензія на мовлення підлягає анулюванню повністю або частково (в частині права на здійснення діяльності з використанням певних частотних присвоєнь).

3. У разі якщо рішення про анулювання ліцензії приймається щодо суб'єкта у сфері медіа, у якого немає іншої ліцензії на мовлення з використанням радіочастотного спектра на аналогічну або більшу територію, Національна рада одночасно з рішенням про анулювання такої ліцензії приймає рішення про замовлення розрахунку щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення на відповідній території. Упродовж одного місяця з дня отримання такого розрахунку Національна рада зобов'язана оголосити конкурс на отримання ліцензії на мовлення та при його проведенні надати пріоритет учаснику, ліцензію якого анульовано. У разі якщо Національна рада отримає відмову у наданні розрахунку та за умови подання суб'єктом, ліцензію якого анульовано, відповідної заяви, Національна рада невідкладно приймає рішення про його реєстрацію як суб'єкта у сфері медіа та включення його телеканалу до універсального медіа-сервісу на відповідній території на строк, протягом якого була б чинною анульована ліцензія.

Розділ II. СУБ'ЄКТИ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 13. Суб'єкти у сфері медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктами у сфері медіа є:
 - 1) суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа;
 - 2) суб'єкти у сфері друкованих медіа;
 - 3) суб'єкти у сфері онлайн-медіа;
 - 4) провайдери аудіовізуальних сервісів;
 - 5) провайдери платформ спільного доступу до відео;
 - 6) постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра.

Стаття 14. Сервіси та суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа

1. Для цілей цього Закону аудіовізуальними медіа-сервісами вважаються такі сервіси зі здійсненням редакційного контролю:

1) радіомовлення (лінійний аудіальний медіа-сервіс) – діяльність із розповсюдження радіопрограм для одночасного масового приймання користувачами на основі розкладу програм, створеного радіомовником;

2) телевізійне мовлення (телемовлення, лінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) – діяльність із розповсюдження аудіовізуальних програм для одночасного масового приймання користувачами на основі розкладу програм, створеного телемовником;

3) аудіальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіомедіа-сервіс) – діяльність із надання доступу до радіопрограм для прослуховування в момент, обраний користувачем, за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, створеного відповідним суб'єктом;

4) аудіовізуальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) – діяльність із надання доступу до аудіовізуальних програм для перегляду в момент, обраний користувачем, за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, створеного відповідним суб'єктом.

2. Особливими видами аудіовізуальних медіа-сервісів є:

1) суспільні аудіовізуальні медіа-сервіси – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються відповідно до Закону України "Про суспільні медіа України" та цього Закону;

2) аудіовізуальні медіа-сервіси іномовлення – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються поза межами України відповідно до Закону України "Про систему іномовлення України" та цього Закону;

3) місцеві публічні аудіовізуальні медіа-сервіси та аудіовізуальні медіа-сервіси громад – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються в порядку та у спосіб, визначені розділом III цього Закону.

3. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації при наданні аудіовізуального медіа-сервісу.

4. Суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа є:

1) радіомовник (суб'єкт у сфері лінійного аудіального медіа-сервісу) – особа, яка здійснює добір радіопрограм та їх організацію в хронологічному порядку (створює радіоканал) та надає їх для одночасного масового та індивідуального приймання користувачами;

2) телемовник (суб'єкт у сфері лінійного аудіовізуального медіа-сервісу) – особа, яка здійснює добір аудіовізуальних програм, їх організацію в хронологічному порядку (створює телеканал) та надає їх для одночасного масового та індивідуального приймання користувачами;

3) суб'єкт у сфері аудіального медіа-сервісу на замовлення – особа, яка здійснює добір радіопрограм, їх організацію за певною структурою (створює каталог програм) та надає доступ до них користувачам за індивідуальним замовленням;

4) суб'єкт у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення – особа, яка здійснює добір аудіовізуальних програм, їх організацію за певною структурою (створює каталог програм) та надає доступ до них користувачам за індивідуальним замовленням.

5. Особливими видами суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа є:

1) суб'єкт у сфері суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів – акціонерне товариство "Національна суспільна телерадіокомпанія України", що утворене і діє відповідно до Закону України "Про суспільні медіа України" та цього Закону;

2) суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення – юридична особа, що утворена і діє відповідно до Закону України "Про систему іномовлення України" та цього Закону;

3) суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа-сервісів та аудіовізуальних медіа-сервісів громад – суб'єкти, особливості діяльності яких визначено розділом III цього Закону;

4) суб'єкт у сфері парламентського мовлення – державне підприємство "Парламентський телеканал "Рада" або його правонаступник.

6. Суб'єкти у сфері медіа безпосередньо, а також через створені ними господарські або громадські об'єднання, можуть встановити порядок, методику та інші параметри вимірювання та аналізу аудиторії телеканалів, радіоканалів, онлайн-медіа тощо, обирають організації, що здійснюють таке вимірювання, та можуть використовувати їх результати у своїй діяльності.

7. Об'єднання суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа має право визначити організацію, що здійснює вимірювання та аналіз аудиторії телеканалів або радіоканалів. Створення та вступ (приєднання) до такого об'єднання, визначення єдиної організації, що здійснює вимірювання та аналіз аудиторії телеканалів або радіоканалів суб'єктів, які входять до об'єднання, не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

8. З метою сприяння підвищенню конкурентоспроможності національного продукту суб'єкти у сфері медіа мають право створювати суб'єкти господарювання, об'єднання, метою діяльності яких є надання доступу до телеканалів та радіоканалів, доступу до каталогів програм, розміщення рекламної інформації.

Стаття 15. Суб'єкти у сфері друкованих медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері друкованих медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі друкованого медіа.

2. Суб'єктом у сфері друкованих медіа не може бути особа, до структури власності якої входять державні органи, органи місцевого самоврядування, їх асоціації, крім винятків, передбачених законом, а також юридичні особи, засновані такими органами, крім наукових установ, закладів освіти та закладів культури.

3. Не належать до друкованих медіа офіційні друковані видання, що видаються з метою забезпечення доступу до публічної інформації.

Стаття 16. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері онлайн-медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі онлайн-медіа.

2. Суб'єктом у сфері онлайн-медіа не може бути особа, до структури власності якої входять державні органи, органи місцевого самоврядування, їх об'єднання, крім винятків, передбачених законом, зокрема щодо публічних

аудіовізуальних медіа, а також юридичні особи, засновані такими органами, крім наукових установ, закладів освіти, закладів культури.

3. Особа, яка регулярно поширює масову інформацію під своїм редакційним контролем через власні облікові записи на платформах спільного доступу до інформації, не є суб'єктом у сфері онлайн-медіа, крім випадків, якщо така особа добровільно зареєструється як суб'єкт у сфері онлайн-медіа в порядку, передбаченому статтею 63 цього Закону.

Стаття 17. Провайдери аудіовізуальних сервісів

1. Для цілей цього Закону аудіовізуальним сервісом є діяльність із надання користувачам доступу до телеканалів та радіоканалів незалежно від обраної технології в межах визначених пакетів телеканалів і радіоканалів.

2. Провайдером аудіовізуальних сервісів є особа, що здійснює і є відповідальною за добір та організацію в пакети телеканалів та радіоканалів. Провайдер аудіовізуальних сервісів надає користувачам доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів на договірній основі самостійно або за участі постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, який укладає відповідний договір з користувачем.

3. Заклади ресторанного господарства, готелі, інші суб'єкти, що здійснюють господарську діяльність щодо надання житлових приміщень для тимчасового проживання, підприємства транспорту загального користування, які надають повний або частковий доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів, для цілей цього Закону вважаються провайдерами аудіовізуальних сервісів, за умови що такі суб'єкти здійснюють та є відповідальними за добір та організацію в пакети телеканалів та радіоканалів.

4. Територіальна категорія, в межах якої діє провайдер аудіовізуальних сервісів, визначається відповідно до критеріїв, визначених частиною п'ятою статті 10 цього Закону.

Стаття 18. Провайдери платформ спільного доступу до відео

1. Провайдером платформи спільного доступу до відео є особа, що надає сервіс платформи спільного доступу до відео.

2. Платформа спільного доступу до відео може функціонувати у вигляді веб-сайту або в інших формах, що передбачають наявність загальнодоступного сховища інформації, що перебуває під контролем провайдера, та клієнтського програмного забезпечення, що надає доступ до такого сховища.

3. Національна рада створює та оновлює в Реєстрі перелік провайдерів платформ спільного доступу до відео, що зареєстровані в Україні або вважаються такими, що походять з України, відповідно до частини дванадцятої статті 2 цього Закону.

Стаття 19. Постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра

1. Постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра є особа, що здійснює розповсюдження пакетів телеканалів та радіоканалів в ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі відповідно до ліцензії, виданої Національною радою.

Стаття 20. Системи колективного прийому

1. Системи колективного прийому створюються (діють) виключно з метою отримання користувачами можливості впевненого приймання за допомогою побутових приймальних засобів телеканалів або радіоканалів, які розповсюджуються в наземному ефірі в зоні дії системи колективного прийому.

2. Забороняється без письмового дозволу медіа будь-яке використання сигналу, отриманого за допомогою системи колективного прийому, крім безпосереднього прийому користувачами в режимі реального часу телеканалів або радіоканалів, у тому числі забороняється, але не виключно:

1) перекодовувати такий сигнал у інші формати чи протоколи;

2) приймати такий сигнал провайдерам аудіовізуальних сервісів чи будь-яким іншим особам для подальшого розповсюдження, у тому числі в пакетах провайдерів аудіовізуальних сервісів;

3) встановлювати чи стягувати плату у вигляді будь-яких регулярних платежів (більше одного платежу на три роки) за використання, обслуговування, утримання тощо такої системи.

3. Системи колективного прийому повинні бути відокремлені від багатоканальних електронних комунікаційних мереж провайдерів аудіовізуальних сервісів, не повинні мати будь-яких спільних з ними елементів (обладнання, кабелю тощо), через які одночасно проходить сигнал, доступ до якого забезпечується провайдером аудіовізуальних сервісів, та сигнал, що приймається через систему колективного прийому.

Провайдери аудіовізуальних сервісів повинні забезпечити у багатоканальних електронних комунікаційних мережах, які вони використовують, передачу власних сигналів включно і на тих частотах, на яких на відповідній території здійснюється розповсюдження сигналів, які можуть бути прийняті за допомогою системи колективного прийому програм телеканалів або радіоканалів.

4. Організація приймання телеканалів або радіоканалів з використанням системи колективного прийому з порушенням вимог цієї статті є незаконним розповсюдженням телеканалів або радіоканалів (програм мовлення).

Стаття 21. Вимоги до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа

1. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, який використовує радіочастотний спектр України для надання відповідного сервісу, може бути будь-яка юридична особа або фізична особа – підприємець, крім винятків, передбачених цим Законом.

2. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа не може бути особа, до структури власності якої входять державні органи, органи місцевого самоврядування, їх об'єднання, крім винятків, передбачених законом, політичні партії, їх структурні підрозділи, а також юридичні особи, засновані такими суб'єктами, крім наукових установ, закладів освіти та закладів культури.

Зазначені обмеження не поширюються на публічні аудіовізуальні медіа та на суб'єкт у сфері парламентського мовлення.

3. До структури власності суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, який використовує радіочастотний спектр України для надання відповідного сервісу, не можуть входити державні органи іноземних держав, релігійні організації, міжнародні організації, а також юридичні особи, засновані такими суб'єктами.

4. Річна фінансова звітність суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які здійснюють телевізійне мовлення із загальнонаціональною категорією, підлягає обов'язковому аудиту, що здійснюється незалежним аудитором (аудиторською фірмою) в порядку, передбаченому Законом України "Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність".

Вимоги до забезпечення незалежності аудитора встановлюються законодавством України, що регулює аудиторську діяльність.

5. На суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа при використанні ними аудіовізуальних творів поширюються вимоги та обмеження, встановлені Законом України "Про авторське право і суміжні права".

6. Суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа забороняється обробляти зібрані чи іншим чином отримані персональні дані дітей з комерційною метою.

Стаття 22. Вимоги до провайдерів аудіовізуальних сервісів

1. Провайдером аудіовізуальних сервісів може бути будь-яка юридична особа або фізична особа – підприємець, крім винятків, передбачених цим Законом.

2. Провайдер аудіовізуальних сервісів самостійно визначає:

1) кількість, типи та склад пакетів телеканалів та радіоканалів (крім універсального медіа-сервісу), які пропонуються користувачам;

2) розмір користувацької плати за різні пакети телеканалів та радіоканалів, порядок її оплати і форми розрахунків.

3. Провайдер аудіовізуальних сервісів зобов'язаний:

1) забезпечувати доступ до універсального медіа-сервісу для усіх користувачів його медіа-сервісів;

2) включати до пакетів телеканалів та радіоканалів виключно телеканали та радіоканали, які отримали ліцензію на мовлення, зареєстровані Національною радою відповідно до вимог статей 63, 66 цього Закону чи отримали дозвіл на тимчасове мовлення відповідно до частин першої – третьої статті 122 цього Закону, а також іноземні лінійні медіа, які походять з держав – членів Європейського Союзу, у разі якщо їх ретрансляція не обмежена відповідно до Закону України "Про санкції" або Національною радою у порядку, встановленому частиною шостою статті 4 або частиною третьою статті 121 цього Закону;

3) забезпечувати можливість запровадження системи умовного доступу щодо телеканалів та радіоканалів, до яких доступ дітей має бути обмеженим відповідно до умов їх розповсюдження, в тому числі надати можливість використання користувачем функції батьківського контролю;

4) вести облік кількості користувачів своїх медіа-сервісів із зазначенням сервісів, які надаються таким користувачам, щопівроку надавати цю інформацію Національній раді через електронний кабінет відповідно до порядку та методики, що затверджуються Національною радою, з урахуванням вимог законодавства про захист персональних даних.

4. У разі якщо провайдер аудіовізуальних сервісів самостійно надає користувачам доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів, такий провайдер зобов'язаний повідомляти користувачів своїх сервісів про зміну типу або складу пакета телеканалів та радіоканалів, доступ до якого він надає користувачам, розміру користувацької плати, порядку її оплати чи форми

розрахунків у порядку та строк, що визначаються законодавством про електронні комунікації. При цьому такий строк може бути скорочений, якщо зміна типу або складу пакета телеканалів та радіоканалів не залежать від волі провайдера аудіовізуальних сервісів і не могла бути ним передбачена.

5. Якщо інше не передбачено цим Законом, провайдер аудіовізуальних сервісів зобов'язаний укласти договори щодо використання об'єктів авторського права і суміжних прав (ліцензійний договір) з правовласниками телеканалів або радіоканалів до надання їх користувачеві.

Стаття 23. Вимоги до провайдерів платформ спільного доступу до відео

1. Провайдер платформи спільного доступу до відео зобов'язаний:

1) розмістити умови користування сервісом платформи спільного доступу до відео на такій платформі та ознайомити з ними користувачів платформи;

2) передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до відео заборону на поширення програм, рекламної та користувацької інформації, яка порушує вимоги статей 36, 42, 119 цього Закону, а також вимоги законодавства про авторське право та суміжні права;

3) забезпечити перевірку віку користувача перед отриманням ним доступу до інформації, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, забезпечити можливість використання системи батьківського контролю з метою захисту дітей від такої інформації;

4) впровадити прозорі та зрозумілі механізми оцінки та направлення провайдерам платформи спільного доступу до відео звернень користувачів щодо інформації, розміщеної на такій платформі, що може порушувати вимоги законодавства та умови користування, механізми ефективного розгляду звернень та повідомлення користувачам про результати такого розгляду, а також забезпечити прозорий, простий та ефективний механізм оскарження дій провайдера платформи спільного доступу до відео щодо розгляду звернень користувачів;

5) передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до відео порядок реалізації права на відповідь або спростування недостовірної інформації та забезпечити інформування користувачів про факт і зміст спростування або відповіді в описовій інформації до відповідного користувацького відео, а також шляхом повідомлення користувачів перед отриманням доступу до відповідної програми;

6) включати та впроваджувати в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до відео вимоги щодо поширення рекламної

інформації, встановлені законодавством, а також забезпечувати користувачам можливість зазначати, чи містить їхнє користувацьке відео рекламну інформацію;

7) впроваджувати ефективні заходи та інструменти медіаграмотності, підвищувати обізнаність користувачів щодо таких заходів.

2. Провайдерам платформ спільного доступу до відео забороняється обробляти зібрані чи іншим чином отримані персональні дані дітей з комерційною метою.

3. Користувачі, які вважають, що провайдери платформ спільного доступу до відео порушили їхні права або законні інтереси, передбачені цим Законом, мають право звернутися зі скаргою до Національної ради та/або до суду.

Стаття 24. Вимоги до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра

1. Кінцевим бенефіціарним власником постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра для цілей цифрового наземного мовлення може бути виключно громадянин України або державний орган. Ключовими учасниками такого постачальника можуть бути виключно громадяни України. Власниками істотної участі на всіх рівнях ланцюга володіння корпоративними правами такого постачальника не можуть бути особи, зареєстровані в офшорних зонах, перелік яких затверджений Кабінетом Міністрів України.

2. Постачальник електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра зобов'язаний надавати такі послуги виключно суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа, які отримали ліцензію на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі.

Постачальник електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра зобов'язаний укласти із суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, який отримав ліцензію на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, договір відповідно до Типових умов договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра.

Припинення використання радіообладнання мовлення, обмеження або припинення надання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення, використання електронних комунікаційних мереж, призначених

для передавання програм, здійснюються виключно на підставі анулювання відповідної ліцензії на мовлення або анулювання присвоєння радіочастоти.

3. Максимально граничні тарифи на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра та Типові умови договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра затверджуються Національною радою після отримання висновку Регулятора комунікаційних послуг щодо відповідності запропонованих такими постачальниками тарифів принципам економічної обґрунтованості, об'єктивності, недискримінації, а також відповідності тарифів принципам ціноутворення у сфері електронних комунікацій, встановлених Законом України "Про електронні комунікації".

4. Національна рада за погодженням з Антимонопольним комітетом України та Регулятором комунікаційних послуг визначає порядок розроблення та затвердження зазначених тарифів, у тому числі визначення граничного нормативу рентабельності та перелік допустимих прямих витрат, що враховуються при розрахунку такого нормативу.

5. Одна й та сама особа не може одночасно здійснювати діяльність постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра для цілей цифрового наземного мовлення загальнонаціональної категорії та діяльність провайдера аудіовізуальних сервісів.

Стаття 25. Вимоги до структури власності

1. Структура власності суб'єкта у сфері медіа має бути прозорою.

2. Структура власності суб'єкта у сфері медіа є прозорою, якщо одночасно виконуються такі вимоги:

1) відомості про структуру власності суб'єкта у сфері медіа дають змогу встановити:

усіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь в суб'єкті у сфері медіа або можливість значного або вирішального впливу на управління та/або діяльність суб'єкта у сфері медіа;

усіх ключових учасників суб'єкта у сфері медіа та всіх ключових учасників усіх юридичних осіб у ланцюгу володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

характер взаємозв'язків між зазначеними у цьому пункті особами;

2) серед власників істотної участі у суб'єкті у сфері медіа на всіх рівнях структури власності відсутні трасти, крім випадку, якщо трастовий керуючий (комерційний агент, номінальний власник або номінальний утримувач) діє

виключно в інтересах установника трасту, який заявляє себе як кінцевий бенефіціарний власник чи власник істотної участі суб'єкта у сфері медіа або контролює та керує трастом виключно в інтересах вигодонабувача (вигодоодержувача) або бенефіціара дискретного трасту, який заявляє себе таким;

3) серед власників істотної участі у суб'єкті у сфері медіа на всіх рівнях структури власності відсутні юридичні особи, зареєстровані в офшорних зонах, перелік яких затверджений Кабінетом Міністрів України.

У разі включення Кабінетом Міністрів України певної країни (території) до переліку офшорних зон суб'єкт у сфері медіа, власником істотної участі в якому є юридична особа, зареєстрована в такій країні (на такій території), зобов'язаний впродовж шести місяців з дня набрання чинності відповідною постановою Кабінету Міністрів України привести свою структуру власності у відповідність із вимогами пункту 3 цієї частини.

3. Вимоги щодо прозорості структури власності, передбачені пунктом 1 частини другої цієї статті, не поширюються на структуру власності суб'єктів у сфері публічних аудіовізуальних медіа, а також суб'єктів у сфері медіа, які є або засновані:

1) державними органами, органами місцевого самоврядування, їх асоціаціями, державними та комунальними підприємствами, установами, організаціями;

2) державними органами іноземних держав;

3) громадськими об'єднаннями та їх відокремленими підрозділами;

4) політичними партіями, їх структурними утвореннями;

5) релігійними організаціями;

6) професійними спілками, їх об'єднаннями, організаціями профспілок;

7) творчими спілками;

8) організаціями роботодавців, їх об'єднаннями;

9) торгово-промисловими палатами;

10) міжнародними організаціями,

за умови що відомості про структуру власності таких суб'єктів у сфері медіа містять інформацію про усіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь в суб'єкті у сфері медіа.

4. Не може бути суб'єктом у сфері медіа юридична особа, в якій структура власності є непрозорою відповідно до цього Закону.

5. Структура власності суб'єкта у сфері медіа, що не відповідає будь-якій з вимог, зазначених у частині другій цієї статті, вважається непрозорою.

6. Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані інформувати Національну раду про свою структуру власності та її зміни в порядку, передбаченому статтею 26 цього Закону.

Стаття 26. Відомості про структуру власності

1. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа та постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, крім суб'єктів, які здійснюють діяльність як фізичні особи – підприємці, зобов'язані:

1) у випадках, передбачених цим Законом, подавати до Національної ради відомості про структуру власності та оновлені відомості про структуру власності за формою, що встановлюється Національною радою;

2) розміщувати актуальні відомості про структуру власності на своєму веб-сайті (за наявності).

Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа та постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра зобов'язані не пізніше 10 червня року, що настає за звітним роком, подавати до Національної ради передбачену податковим законодавством України річну фінансову звітність у порядку та обсязі, що визначаються Національною радою;

3) не пізніше 10 червня року, що настає за звітним роком, подавати до Національної ради передбачену податковим законодавством України річну фінансову звітність у порядку та обсязі, що визначаються Національною радою.

2. Інші суб'єкти у сфері медіа зобов'язані подавати до Національної ради відомості про структуру власності на вимогу Національної ради у випадках, передбачених цим Законом.

3. Відомості про структуру власності мають містити ідентифікаційні дані кожної з осіб, які присутні в структурі власності на всіх рівнях ланцюга володіння корпоративними правами.

4. У разі якщо в структурі власності суб'єкта у сфері медіа, зазначеного у частині першій цієї статті, відбулися зміни кінцевого бенефіціарного власника, ключових учасників чи власників істотної участі, такий суб'єкт зобов'язаний впродовж 45 робочих днів з дня, коли відбулися відповідні зміни, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності в порядку, передбаченому статтею 60 цього Закону.

5. Подання відомостей про структуру власності здійснюється через електронний кабінет.

6. Суб'єкти у сфері медіа, зазначені у частині першій цієї статті, зобов'язані розмістити актуальні відомості про свою структуру власності за формою, що встановлюється Національною радою (за винятком даних, що не підлягають оприлюдненню), на своєму веб-сайті (за наявності), забезпечивши доступ до таких відомостей через головне меню (візуально видиме посилання з головної сторінки) відповідного веб-сайту.

7. Суб'єкт у сфері медіа несе відповідальність за достовірність поданих до Національної ради відомостей про структуру власності.

Стаття 27. Забезпечення дотримання вимог до структури власності

1. Національна рада здійснює дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог до структури власності в таких випадках:

1) при розгляді заяв про видачу та/або продовження ліцензії, заяв про реєстрацію суб'єктів, зазначених у частині першій статті 26, заяв про внесення змін до Реєстру щодо структури власності суб'єктів у сфері медіа;

2) у разі виявлення інформації, що обґрунтовано свідчить про непрозорість структури власності суб'єкта у сфері медіа, про її невідповідність вимогам пунктів 1–3 частини першої статті 120 цього Закону або про недостовірність відомостей про структуру власності, поданих суб'єктом у сфері медіа;

3) у разі виявлення ознак порушення суб'єктом у сфері медіа вимог частини другої статті 15, частин першої – третьої статті 21, частини першої, пункту 2 частини третьої статті 22, частин першої та п'ятої статті 24, частини другої статті 25, пунктів 1–4, 10–13 частини першої статті 36, статті 119, частини першої статті 120 цього Закону;

4) на підставі звернення суб'єкта у сфері медіа про проведення дослідження питання дотримання ним вимог до структури власності за його власною ініціативою.

2. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті, дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог до структури власності проводиться без прийняття Національною радою окремого рішення. У випадках, передбачених пунктами 2 і 3 частини першої цієї статті, Національна рада приймає рішення про дослідження питання дотримання вимог до структури власності.

3. Дослідження питання дотримання вимог до структури власності полягає в отриманні Національною радою на її запит від суб'єктів у сфері медіа, державних органів документальних відомостей, на підставі яких можливо встановити наявність або відсутність підстав для визнання структури власності прозорою та її відповідність вимогам цього Закону.

4. При дослідженні питання дотримання вимог до структури власності Національна рада має право запитувати у суб'єктів у сфері медіа, державних органів:

1) документи, що підтверджують відомості про структуру власності суб'єкта у сфері медіа, у тому числі:

установчі документи юридичних осіб, що входять до структури власності;

документи, що підтверджують реєстрацію особи у країні її місцезнаходження (витяг, виписка чи інший документ з торговельного, банківського, судового реєстру тощо), – у разі наявності у структурі власності юридичних осіб – нерезидентів;

документи, на підставі яких будь-який із власників істотної участі суб'єкта у сфері медіа набув прямої або опосередкованої істотної участі в суб'єкті у сфері медіа (за виключенням комерційних умов правочинів);

документи, на підставі яких фізична особа здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту чи іншого подібного правового утворення;

документи, що підтверджують особу, яка є кінцевим бенефіціарним власником;

2) фінансовий звіт за попередній рік та копії договорів, що передбачають надання фінансування суб'єкту у сфері медіа (у тому числі у вигляді кредиту, позики) в розмірі, що перевищує 5 відсотків активів суб'єкта у сфері медіа станом на 31 грудня попереднього року;

3) аудиторський звіт, передбачений частиною четвертою статті 21 цього Закону у відповідних випадках, за останній звітний період;

4) відомості про структуру власності суб'єкта у сфері медіа за формою, що встановлюється Національною радою.

Державні органи, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, зобов'язані в межах своїх повноважень сприяти Національній раді у дослідженні питань дотримання вимог до структури власності суб'єктів у сфері медіа.

Інформація з обмеженим доступом, одержана Національною радою у процесі здійснення своїх повноважень (в тому числі річна фінансова звітність, що подається на виконання вимог частини першої статті 26 цього Закону), включаючи дані, що не підлягають оприлюдненню, використовується нею виключно з метою забезпечення виконання завдань, визначених цим Законом, і не підлягає розголошенню та оприлюдненню, крім випадків:

надання інформації органам слідства та суду відповідно до закону;

недотримання вимог, встановлених частиною другою статті 6 Закону України "Про доступ до публічної інформації";

внесення до Реєстру окремих показників фінансового стану суб'єктів у сфері медіа відповідно до пункту 6 частини шостої статті 68 цього Закону;

інших випадків, встановлених законом.

5. Документи, що підтверджують передбачені цією статтею відомості, подаються суб'єктом у сфері медіа в оригіналах, належним чином засвідчених копіях або у формі електронних копій через електронний кабінет. У разі подання документів у формі електронних копій у відповідь на відповідне звернення Національної ради, якщо достовірність певних документів викликає сумніви, суб'єкт у сфері медіа надає відповідні документи в оригіналах або в належним чином засвідчених копіях.

Документи, складені іноземними мовами, подаються до Національної ради з перекладом державною мовою, засвідченим нотаріально. Документи, видані органом іноземної держави, мають бути засвідчені нотаріально за місцем видачі та легалізовані в установленому порядку, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

У разі якщо суб'єкт у сфері медіа раніше надавав Національній раді такі належним чином оформлені документи, відповідний суб'єкт письмово повідомляє Національну раду про факт їх наявності у розпорядженні Національної ради з посиланням на дату, коли такі документи подавалися, та процедуру, в рамках якої здійснювалося таке подання. За наявності сумнівів в актуальності таких документів Національна рада має право звернутися до суб'єкта із запитом щодо отримання актуальної інформації, що має міститися в документі, виданому після отримання запиту Національної ради.

6. Запит про витребування документів, передбачених частиною четвертою цієї статті, має містити посилання на підставу витребування документів, а також вичерпний перелік відомостей (інформації, документів), які особа повинна надати.

Строк надання суб'єктом у сфері медіа інформації та документів встановлюється у запиті. Цей строк не може бути меншим ніж 30 днів і може бути продовженим розпорядженням голови Національної ради, першого заступника або заступника голови Національної ради за мотивованим клопотанням суб'єкта у сфері медіа.

У разі якщо суб'єктом у сфері медіа будуть надані належні докази, які підтверджують неможливість надання витребуваних відомостей (інформації та/або документів) через їх об'єктивну відсутність (законодавством держави, резидентом якої є відповідний суб'єкт, не передбачено їх існування), суб'єкт

у сфері медіа має право надати відповідні відомості (інформацію та/або документи) іншим належним шляхом.

Якщо суб'єкт у сфері медіа у встановлені строки не надав інформації та/або документи, витребувані Національною радою, структура власності суб'єкта у сфері медіа визнається непрозорою та/або такою, що не відповідає вимогам цього Закону.

Якщо суб'єкт у сфері медіа у встановлені строки надав інформацію та/або документи, витребувані Національною радою, проте така інформація та/або документи не дають змогу встановити, що структура власності такого суб'єкта є прозорою та/або відповідає вимогам цього Закону, Національна рада направляє йому додатковий мотивований запит, в якому уточнює перелік відомостей (інформації та/або документів), які особа повинна надати.

Строк надання суб'єктом у сфері медіа інформації та/або документів встановлюється у додатковому запиті та не може бути меншим ніж 30 днів.

7. За підсумками дослідження структура власності суб'єкта у сфері медіа визнається непрозорою та/або такою, що не відповідає вимогам цього Закону, якщо встановлено, що вона не відповідає вимогам частини другої статті 25 або пунктів 1–3 частини першої статті 120 цього Закону.

У разі якщо за підсумками дослідження встановлено, що структура власності суб'єкта у сфері медіа відповідає вимогам частини другої статті 25, пунктів 1–3 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада повідомляє про це суб'єкта у сфері медіа.

Стаття 28. Універсальний медіа-сервіс

1. З метою забезпечення плюралізму інформації та доступу користувачів до суспільно важливої аудіовізуальної інформації провайдер аудіовізуальних сервісів, сервіси якого надаються без використання радіочастотного спектра, зобов'язаний забезпечувати своїм користувачам можливість безперервного доступу (універсальний медіа-сервіс) до телеканалів у такому складі:

1) суспільні аудіовізуальні медіа та місцеві публічні аудіовізуальні медіа, що здійснюють мовлення з використанням радіочастотного спектра на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) телеканали місцевої та регіональної категорій, що здійснюють мовлення з використанням радіочастотного спектра на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, за умови що відповідний телемовник забезпечує не менше 15 відсотків загального обсягу програм новин та інших програм, що стосуються подій відповідної місцевості або регіону;

3) телеканал суб'єкта у сфері парламентського мовлення, за умови наявності у нього ліцензії на мовлення чи реєстрації;

4) телеканали, що здійснюють мовлення на підставі дозволу на тимчасове мовлення з використанням радіочастотного спектра на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, за умови поширення у складі універсального медіа-сервісу тільки у межах території дозволу на тимчасове мовлення.

2. У разі якщо телеканали, включені до універсального медіа-сервісу, входять до пакетів, доступ до яких надається постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, до таких телеканалів не може бути застосована система умовного доступу.

3. Провайдер аудіовізуальних сервісів не зобов'язаний укладати договори з суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, сервіси яких включаються до універсального медіа-сервісу, за умови поширення таких телеканалів в незмінному вигляді.

4. Національна рада затверджує склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області), територіальної громади або для всієї України, з урахуванням технології, що застосовується для провадження такої діяльності, та переглядає його не менше одного разу на три роки. До складу універсального медіа-сервісу для провайдерів аудіовізуальних сервісів, що доступні на всій території України та надаються з використанням супутникових потужностей та/або інтернет-протоколу, включаються лише суспільні аудіовізуальні медіа та телеканал суб'єкта у сфері парламентського мовлення.

Розділ III. ПУБЛІЧНІ АУДІОВІЗУАЛЬНІ МЕДІА

Стаття 29. Засади функціонування публічних аудіовізуальних медіа

1. Видами публічних аудіовізуальних медіа в Україні є:

- 1) національні публічні аудіовізуальні медіа – суспільні аудіовізуальні медіа та аудіовізуальні медіа іномовлення;
- 2) місцеві публічні аудіовізуальні медіа;
- 3) аудіовізуальні медіа громад.

2. Суб'єктом у сфері суспільних аудіовізуальних медіа є акціонерне товариство "Національна суспільна телерадіокомпанія України", що діє відповідно до Закону України "Про суспільні медіа України".

3. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа іномовлення є Державне підприємство "Мультимедійна платформа іномовлення України", що діє відповідно до Закону України "Про систему іномовлення України".

4. Суб'єктами у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа є комунальні некомерційні підприємства, засновані органами місцевого самоврядування, у тому числі на основі договору про співробітництво у порядку, встановленому Законом України "Про співробітництво територіальних громад", а також непідприємницькі товариства, не менш як 50 відсотків статутного капіталу яких належить органам місцевого самоврядування. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа діють у територіальних громадах сіл, селищ та міст, у тому числі в об'єднаних територіальних громадах сіл, селищ та міст, а також у громадах областей та регіонів.

5. Суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа громад можуть бути громадські об'єднання, а також засновані ними установи, непідприємницькі товариства або підприємства, що створені для некомерційної діяльності. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа громад діють у громадах, що об'єднані спільним інтересом (національністю, мовою, професією, творчою діяльністю, захопленнями тощо).

6. Публічні аудіовізуальні медіа поширюються з метою задоволення демократичних, інформаційних, соціальних та культурних потреб українського суспільства, аудіовізуальні медіа іномовлення – для об'єктивного інформування іноземної аудиторії про події в Україні та світі.

7. Публічні аудіовізуальні медіа є сервісами загального економічного інтересу.

Стаття 30. Особливості функціонування місцевих публічних аудіовізуальних медіа

1. Органи місцевого самоврядування, які заснували суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, не мають права втручатися у їхню редакційну політику та зобов'язані забезпечувати фінансові та організаційні засади для її реалізації відповідно до вимог цього Закону.

Національна рада розробляє та затверджує Типовий статут суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

2. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа не можуть мати на меті отримання прибутку.

Орган місцевого самоврядування, який є засновником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, зобов'язаний забезпечити його фінансування в обсязі витрат, необхідних для:

- 1) оплати праці і виплати нарахувань на заробітну плату;
- 2) виготовлення програм відповідно до програмної концепції мовлення;
- 3) виплати винагороди за використання об'єктів авторських прав та об'єктів суміжних прав;
- 4) оплати електронних комунікаційних послуг та послуг із радіочастотного моніторингу;
- 5) оренди приміщень та оплати комунальних послуг;
- 6) оновлення обладнання.

Керівник суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа щорічно у строки, визначені органом місцевого самоврядування, подає на розгляд цього органу обґрунтований бюджет на наступний рік з відповідними розрахунками. Скорочення бюджету можливе за умови збереження здатності відповідного медіа виконувати вимоги, визначені цим Законом та ліцензією на мовлення.

Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа можуть отримувати додаткове фінансування з будь-яких джерел, не заборонених законодавством, з урахуванням вимог цього Закону.

Обсяг реклами у місцевих публічних аудіовізуальних медіа не повинен перевищувати 50 відсотків обсягів, передбачених законодавством для інших видів аудіовізуальних медіа (крім публічних аудіовізуальних медіа). При цьому вартість рекламного часу не може бути нижчою за ринкову.

3. Програмна концепція мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа має містити зобов'язання щодо мінімальних обсягів поширення:

- 1) програм місцевих або регіональних новин – інформації про поточні події відповідної громади (громад) або відповідної області чи регіону;
- 2) дискусій щодо соціально-економічного та культурного розвитку громад або областей чи регіонів;
- 3) програм, що містять інформацію, важливу для громади області чи регіону (освітню, культурологічну, політичну, історичну тощо), присвячених висвітленню проблем громади або просуванню її інтересів.

Обсяг таких програм у проміжках часу між 6 годиною та 23 годиною має становити не менше 50 відсотків загального обсягу мовлення.

4. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа зобов'язані здійснювати трансляції пленарних засідань сесій органів місцевого самоврядування відповідної територіальної громади (громад) або відповідних обласних чи регіональних органів самоврядування у прямому ефірі, а у разі відсутності такої можливості – в записі без скорочень та коментарів у проміжках часу між 6 годиною та 23 годиною. У разі якщо добовий обсяг мовлення, програмна концепція мовлення або тривалість пленарних засідань сесії органу місцевого самоврядування не дають можливості їх трансляції без

перерви, суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа можуть здійснювати таку трансляцію частинами, але таким чином, щоб не допускати переривання виступів. Орган місцевого самоврядування, який є засновником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, зобов'язаний забезпечити йому доступ до своїх засідань з можливістю їх трансляції.

5. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа під час місцевих виборів на відповідній території мовлення, базуючись на засадах достовірності, повноти, збалансованості та неупередженого подання, зобов'язані поширювати інформацію про перебіг виборчого процесу та його суб'єктів (аналіз політичної діяльності, програм, декларацій та автобіографій, факти вчинення кандидатами правопорушень та злочинів тощо), а також про факти порушень виборчого законодавства. Обсяг такої інформації у проміжках часу між 6 годиною та 23 годиною має становити не менше 10 хвилин щодоби та не менше 10 відсотків тижневого обсягу мовлення.

Стаття 31. Наглядова рада суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа

1. Органом, що забезпечує участь представників територіальних громад в управлінні суб'єктом у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та гарантує його редакційну незалежність, є наглядова рада. Статутні документи суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа мають містити положення щодо складу, порядку формування та повноважень його наглядової ради.

2. До наглядової ради суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа входять по одному представнику від кожної з депутатських фракцій (депутатських груп) органу місцевого самоврядування, який є засновником цього суб'єкта, а також представники громадських об'єднань та регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів.

3. Загальна кількість членів, які представляють депутатські фракції (депутатські групи) органу місцевого самоврядування, у складі наглядової ради не може бути більше чотирьох осіб. Якщо в органі місцевого самоврядування представлено більше чотирьох депутатських фракцій (депутатських груп), члени наглядової ради обираються шляхом рейтингового голосування. У такому разі до складу наглядової ради призначаються два кандидати, номіновані кількісно найбільшими депутатськими фракціями (депутатськими групами), та два кандидати, номіновані кількісно найменшими депутатськими фракціями (депутатськими групами), кандидатури яких отримали найбільше голосів.

У разі якщо суб'єкт створюється на основі договору про співробітництво, до його наглядової ради входять по одному представнику від кількісно найбільшої та від кількісно найменшої депутатської фракції або депутатської групи кожного органу місцевого самоврядування, що уклали договір про співробітництво.

4. Після закінчення строку повноважень членів наглядової ради, обраних депутатськими фракціями (депутатськими групами), нових членів наглядової ради обирають сформовані на момент обрання депутатські фракції (депутатські групи) відповідної ради поточного скликання.

У разі дострокового припинення повноважень члена наглядової ради, обраного від депутатської фракції (депутатської групи), така депутатська фракція (депутатська група), якщо вона не розформована, ухвалює рішення про обрання нового члена наглядової ради на строк, що залишився до закінчення повноважень члена відповідної наглядової ради, повноваження якого достроково припинені.

Депутатські фракції (депутатські групи) не можуть обирати членів наглядової ради, якщо до дати проведення чергових місцевих виборів залишилося 180 і менше календарних днів.

Після закінчення строку повноважень, передбаченого цією статтею, члени наглядової ради, крім тих, чиї повноваження були припинені достроково, продовжують здійснювати повноваження у встановленому цим Законом порядку до обрання нових членів наглядової ради, але не більше одного року.

5. Делегувати представників до складу наглядової ради мають право регіональні (місцеві) творчі спілки журналістів та громадські об'єднання, діяльність яких поширюється на відповідну адміністративно-територіальну одиницю або об'єднану територіальну громаду і які впродовж останніх трьох років не рідше ніж один раз на рік організували публічні заходи, спрямовані на реалізацію своїх статутних цілей, на зазначеній території або в інтересах відповідної громади.

6. Кількість членів від регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об'єднань має бути на одну особу більшою, ніж кількість членів від органів місцевого самоврядування.

7. Основний вид діяльності громадського об'єднання має здійснюватись:

- 1) у сфері захисту прав людини;
- 2) у сфері захисту довкілля;
- 3) у сфері соціального захисту;
- 4) у сфері захисту інтересів дітей і молоді та виховання;
- 5) у сфері збереження історично-культурної спадщини;

6) у сфері медіа та журналістики.

8. Регіональні (місцеві) творчі спілки журналістів чи громадські об'єднання мають право подати одну кандидатуру до наглядової ради суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

9. Члени наглядової ради від регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об'єднань обираються шляхом рейтингового голосування на конференції громадських об'єднань спільно за всіма видами діяльності, які проводяться органом місцевого самоврядування, що є засновником відповідного суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа. Конференція громадських об'єднань проводиться незалежно від того, скільки регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об'єднань за кожним видом діяльності були допущені до участі в ній. Порядок проведення конференцій громадських об'єднань та обрання членів наглядових рад підприємств, що є суб'єктами у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, визначається Національною радою. Кожна регіональна (місцева) творча спілка журналістів та кожне громадське об'єднання, що бере участь у відповідній конференції, має один голос.

10. До повноважень наглядової ради належить призначення та дострокове припинення повноважень керівника суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, затвердження програмної концепції мовлення, розгляд скарг на діяльність суб'єкта, затвердження річних звітів про діяльність, а також інші повноваження, передбачені статутом суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

11. Строк повноважень членів наглядової ради складає чотири роки. Повноваження членів наглядової ради припиняються у день набуття повноважень новими членами наглядової ради за відповідною категорією. Одна й та сама особа не може входити до складу наглядової ради більше ніж два строки підряд незалежно від тривалості таких строків.

12. Строк повноважень членів наглядової ради, що представляють депутатські фракції (депутатські групи), складає три роки, а членів від регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об'єднань – чотири роки. Повноваження членів наглядової ради припиняються у день набуття повноважень новими членами наглядової ради за відповідною категорією. Одна й та сама особа не може входити до складу наглядової ради більше ніж два строки підряд незалежно від тривалості таких строків.

13. Національна рада розробляє та затверджує типовий трудовий контракт з керівником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

Стаття 32. Особливості функціонування аудіовізуальних медіа громад

1. Програмна концепція мовлення аудіовізуальних медіа громад має містити зобов'язання щодо мінімальних обсягів поширення програм, що містять інформацію, пов'язану із спільним інтересом (інтересами) громади або присвячені обговоренню питань діяльності громади. Обсяг таких програм у проміжках часу між шостою годиною та двадцять третьою годиною має становити не менше 50 відсотків загального обсягу мовлення.

2. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа громад не можуть мати на меті отримання прибутку та можуть фінансуватись за рахунок будь-яких надходжень, не заборонених законодавством, з урахуванням вимог цього Закону, а також залучати до своєї діяльності волонтерів у порядку, визначеному Законом України "Про волонтерську діяльність".

3. Аудіовізуальні медіа громад можуть фінансуватись за рахунок коштів державного бюджету, місцевих бюджетів та бюджетних установ. Державні органи та органи місцевого самоврядування можуть створювати спеціальні бюджетні програми для підтримки розвитку аудіовізуальних медіа громад.

4. Обсяг реклами у програмах аудіовізуальних медіа громад не повинен перевищувати 50 відсотків обсягів, передбачених законодавством для інших видів аудіовізуальних медіа (крім публічних аудіовізуальних медіа). При цьому вартість рекламного часу не може бути нижчою за ринкову.

Стаття 33. Особливості ліцензування та реєстрації місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад

1. Ліцензування та реєстрація місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад здійснюються відповідно до вимог розділу V цього Закону з урахуванням вимог цієї статті.

2. Конкурси на отримання ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа проводяться окремо від інших категорій мовлення.

3. Конкурси на отримання ліцензії на мовлення аудіовізуальних медіа громад проводяться окремо від інших категорій мовлення.

4. Рішення Національної ради про оголошення конкурсу на отримання ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад, крім положень, передбачених статтею 51 цього Закону, має містити вимоги до мінімальних обсягів поширення програм, передбачені відповідно частиною третьою статті 30 та частиною першою статті 32 цього Закону.

5. За видачу та продовження ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад сплачується ліцензійний збір у розмірі, що дорівнює розміру реєстраційного збору.

Стаття 34. Особливості подання звітності суб'єктами у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад

1. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад упродовж 60 днів з дня закінчення звітного року публікують на своєму веб-сайті (за наявності) або веб-сайті органу місцевого самоврядування, що є їх засновником (за відсутності власного веб-сайту), звіт про використання доходів (прибутків) неприбуткової організації та фінансову звітність малого підприємства за відповідний рік.

2. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад упродовж 60 днів з дня закінчення звітного року подають до Національної ради інформацію, передбачену частиною першою цієї статті, а також інформацію про фізичних та/або юридичних осіб, внески (надходження) від яких становили 5 і більше відсотків сукупного розміру доходів станом на останній день звітного року.

3. Національна рада публікує інформацію, передбачену частиною другою цієї статті, на своєму офіційному веб-сайті впродовж 30 днів з дня отримання такої інформації.

4. Стосовно осіб, зазначених у цій статті, подається така інформація:

- 1) щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності), громадянство, дата народження, розмір внеску (надходження);
- 2) щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані, розмір внеску (надходження).

Розділ IV. ВИМОГИ ДО ЗМІСТУ ІНФОРМАЦІЇ ТА ОРГАНІЗАЦІЇ НАДАННЯ МЕДІА-СЕРВІСІВ

Стаття 35. Обов'язки суб'єктів у сфері медіа щодо організації надання медіа-сервісів

1. Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані:

- 1) отримувати ліцензію, проходити реєстрацію або отримувати дозвіл на тимчасове мовлення, якщо запланована діяльність потребує отримання ліцензії, обов'язкової реєстрації або отримання дозволу на тимчасове мовлення відповідно до цього Закону;

2) подавати Національній раді відомості про структуру власності, заяви про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності у випадках, встановлених статтею 26 цього Закону;

3) розміщувати актуальні відомості про свою структуру власності на своєму веб-сайті (у разі його наявності) у випадках, встановлених статтею 26 цього Закону;

4) дотримуватися умов ліцензії або умов дозволу на тимчасове мовлення;

5) у разі якщо сервіс є платним – попереджати користувачів перед початком надання сервісу або через визначені в договорі канали комунікації про те, що сервіс є платним, інформувати про вартість такого сервісу та способи оплати;

6) вести облік кількості користувачів своїх сервісів у випадках, передбачених цим Законом, та надавати таку інформацію Національній раді в порядку, передбаченому цим Законом;

7) дотримуватися інших вимог та заборон, передбачених законодавством.

2. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані затвердити та оприлюднити на своєму веб-сайті (за наявності) редакційний статут, що містить вимоги до створення та поширення інформації, розроблені відповідно до вимог законодавства та стандартів журналістики.

Стаття 36. Обмеження щодо змісту інформації

1. На території України в медіа та на платформах спільного доступу до відео забороняється поширювати:

1) заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, ліквідації незалежності України, інформацію, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

2) висловлювання, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи груп осіб за національною, расовою чи релігійною ознакою;

3) висловлювання, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та груп осіб на основі етнічного та соціального походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, інвалідності або за іншою ознакою;

4) пропаганду або заклики до тероризму та терористичних актів, інформацію, що виправдовує чи схвалює такі дії;

5) фільми, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

6) порнографічні матеріали, а також матеріали, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей, використовують образ дітей (візуальний запис образу дітей) у видовищних заходах сексуального чи еротичного характеру;

7) пропаганду вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

8) пропаганду жорстокого поводження з тваринами;

9) інструкції або поради щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

10) інформацію, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті. Особливості розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять популяризацію радянських органів державної безпеки, регулюються Законом України "Про кінематографію";

11) інформацію, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки";

12) інформацію, що містить пропаганду російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну";

13) інформацію, що принижує або зневажає державну мову;

14) інформацію, що заперечує або ставить під сумнів існування українського народу (нації) та/або української державності та/або української мови.

2. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги пунктів 1–4, 6–14 частини першої цієї статті. До затвердження відповідних критеріїв Національна рада обґрунтовує застосування обмежень, передбачених частиною першою цієї статті, самостійно у своїх рішеннях.

Стаття 37. Вихідні дані

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані повідомляти вихідні дані у такий спосіб:

- 1) під час телемовлення на екрані безперервно демонструвати логотип;
- 2) під час радіомовлення не менше ніж щогодини передавати позивні;
- 3) розмішувати на своєму веб-сайті (за наявності) інформацію про суб'єкта, у тому числі його повне найменування, поштову адресу, телефон, адресу електронної пошти, ідентифікатор медіа в Реєстрі.

2. Лінійні медіа, що поширюються на одній території в одній і тій самій формі (телемовлення або радіомовлення), не можуть мати однакові логотип або позивні, крім випадків, якщо такі медіа належать одному суб'єкту.

3. Суб'єкти у сфері нелінійних медіа зобов'язані оприлюднювати та регулярно оновлювати на своєму веб-сайті (у відповідному додатку) такі вихідні дані:

- 1) офіційна (зареєстрована) назва нелінійного медіа;
- 2) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;
- 3) ідентифікатор нелінійного медіа в Реєстрі.

4. Суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані у кожному випуску друкованого медіа повідомляти такі вихідні дані:

- 1) офіційна або зареєстрована назва друкованого медіа;
- 2) порядковий номер випуску друкованого медіа і дата його виходу у світ;
- 3) індекс видання, розповсюджуваного за передплатою;
- 4) тираж відповідного номера друкованого медіа;
- 5) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;
- 6) ідентифікатор друкованого медіа в Реєстрі (у разі реєстрації такого медіа).

5. Зареєстровані суб'єкти у сфері онлайн-медіа зобов'язані оприлюднювати та регулярно оновлювати на своєму веб-сайті (у своєму онлайн-профілі) такі вихідні дані:

- 1) офіційна (zareєстрована) назва онлайн-медіа;
- 2) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;
- 3) ідентифікатор онлайн-медіа в Реєстрі.

Стаття 38. Національний продукт

1. Для лінійних медіа, крім іноземних лінійних медіа, національний продукт має становити не менше ніж 50 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, крім випадків, визначених частинами другою – четвертою цієї статті.

2. Вимоги частини першої цієї статті не поширюються на лінійні медіа, які відповідно до рішення Національної ради віднесені до тематичних, тобто таких, що мають на меті задоволення інтересів певної аудиторії, крім зазначених у частині третій цієї статті. Критерії віднесення лінійних медіа до тематичних та обсяги національного продукту для таких медіа розробляються та затверджуються Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

3. Для лінійних медіа, основу програмної концепції мовлення яких становлять дитячі програми, національний продукт має становити не менше ніж 25 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, за умови що такі лінійні медіа здійснюють мовлення виключно державною мовою.

4. Вимоги частин першої, другої та третьої цієї статті не поширюються на лінійні медіа, які є версіями іноземних лінійних медіа (крім медіа держави-агресора (держави-окупанта), представлених більше ніж у п'яти країнах, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про транскордонне телебачення і законодавства України, за умови що такі лінійні медіа здійснюють мовлення виключно державною мовою.

5. Під час дії воєнного, надзвичайного стану, а також на час визначеного Національною радою періоду, що необхідний для відновлення сфери медіа, Національна рада має право на такий період, але не більше п'яти років, зменшувати обсяг національного продукту для усіх суб'єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа.

Стаття 39. Європейський продукт

1. Для телеканалів загальнонаціональної та регіональної категорій, крім іноземних лінійних медіа, європейський продукт має становити не менше ніж 50 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, який визначається без врахування новин, трансляцій спортивних заходів та спортивних змагань, реклами, телепродажу. Для телеканалів загальнонаціональної та регіональної

категорій, що мають незначну долю аудиторії, вимоги щодо обсягу європейського продукту встановлюються Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

2. Для нелінійних аудіовізуальних медіа (крім нелінійних аудіальних медіа) європейський продукт має становити не менше ніж 30 відсотків каталогу програм. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення мають забезпечити видимість таких продуктів у каталозі.

3. Для телеканалів загальнонаціональної та регіональної категорій європейський продукт, створений незалежними студіями-виробниками, має становити не менше ніж 10 відсотків від загального тижневого обсягу мовлення, обрахованого за виключенням часу, присвяченого новинам, рекламній інформації, трансляції спортивних заходів та спортивних змагань.

При цьому не менше половини такого продукту має бути створено впродовж попередніх п'яти років.

4. Добірка пісень, інструментальних музичних творів чи музичних кліпів може бути віднесена до європейського продукту, незалежно від походження окремих пісень, інструментальних музичних творів чи музичних кліпів, включених до неї, якщо така програма відповідає вимогам, визначеним статтею 1 цього Закону.

5. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляють рекомендації щодо виконання встановлених цим Законом вимог щодо європейського продукту.

Стаття 40. Мова у сфері аудіовізуальних медіа

1. Програми державною мовою, у тому числі фільми, у загальному тижневому обсязі мовлення телемовників – ліцензіатів у кожному з проміжків часу між 7 годиною та 18 годиною і між 18 годиною та 22 годиною мають становити:

1) для телеканалів загальнонаціональної і регіональної категорій – не менше ніж 90 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів місцевої категорії – не менше ніж 80 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

2. Програми державною мовою, у тому числі фільми, у загальному тижневому обсязі мовлення телемовників – реєстрантів у кожному з проміжків часу між 7 годиною та 18 годиною і між 18 годиною та 22 годиною мають становити:

1) для телеканалів, програми яких розповсюджуються провайдером аудіовізуальних сервісів на території виключно однієї області, – не менше ніж 80 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів, які не підпадають під дію пункту 1 цієї частини, – не менше ніж 90 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

3. Радіомовники зобов'язані при здійсненні ефірного радіомовлення:

1) забезпечувати частку пісень (музичних творів з текстом) державною мовою в обсязі не менше ніж 40 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше ніж 40 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 7 годиною та 14 годиною і між 15 годиною та 22 годиною;

2) забезпечувати частку пісень державною мовою не менше ніж 25 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше ніж 25 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 7 годиною та 14 годиною і між 15 годиною та 22 годиною, якщо умовами ліцензії відповідного радіомовника передбачено, що серед поширюваних ним музичних творів частка пісень офіційними мовами Європейського Союзу становить не менше ніж 60 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше ніж 60 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 7 годиною та 14 годиною і між 15 годиною та 22 годиною;

3) забезпечувати не менше ніж 90 відсотків тижневого обсягу ведення програм, у тому числі новинно-аналітичних блоків, розважальних програм (ведучими, дикторами радіопрограм) державною мовою.

Обсяг частки пісень державною мовою або іноземними мовами, які є офіційними мовами Європейського Союзу, визначається у програмній концепції мовлення радіомовника.

4. Тижневий обсяг програм новин державною мовою телемовника або радіомовника, який є ліцензіатом або реєстрантом, має становити не менше ніж 90 відсотків загальної тривалості всіх програм новин, поширених таким мовником у кожному проміжку часу між 7 годиною та 18 годиною і між 18 годиною та 22 годиною.

5. Телемовники та радіомовники, які здійснюють мовлення мовами корінних народів України, незалежно від територіальної категорії, повинні забезпечувати сумарний тижневий обсяг мовлення державною мовою та мовами корінних народів України в обсязі не менше ніж 75 відсотків, при цьому не менше ніж 30 відсотків – державною мовою, у тому числі програм новин, інформаційно-аналітичних та розважальних програм (ведучими (дикторами) радіопрограм).

6. При обчисленні частки програм, у тому числі фільмів, виконаних державною мовою, враховується загальна тривалість програм, у тому числі фільмів (крім рекламної інформації, пісень та музичних кліпів) або їх частин, створених, дубльованих або озвучених державною мовою, які телемовник чи радіомовник поширював упродовж тижня у проміжки часу, визначені цією

статтею. При цьому мова виконання (озвучення, дубляжу) програм та/або фільмів визначається відповідно до частини сьомої цієї статті.

Телемовники у кожному із визначених у цій статті проміжків часу здійснюють поширення програм, які не є виробленими телемовником або на його замовлення, виключно державною мовою, за винятком програм (крім дитячих та анімаційних), створених до 1 серпня 1991 року.

Програми, які відповідно до вимог закону можуть поширюватися мовою іншою, ніж державна, створені до 1 серпня 1991 року, мають бути субтитровані державною мовою.

Фільми поширюються лінійними аудіовізуальними медіа з мовною частиною звукового ряду, виконаною державною мовою, у тому числі шляхом дублювання або озвучення, відповідно до Закону України "Про забезпечення функціонування українською мови як державної". Національні фільми можуть поширюватися кримськотатарською мовою, іншими мовами корінних народів відповідно до Закону України "Про кінематографію".

7. Програма вважається виконаною державною мовою, якщо виступи (репліки) ведучих (дикторів) програми, осіб, які беруть участь у програмі, виконані, перекладені із застосуванням синхронного або послідовного перекладу, дубльовані, озвучені (з урахуванням вимог цього Закону) українською мовою.

Фільм вважається виконаним державною мовою, якщо звуковий ряд під час його демонстрування (розповсюдження) виконаний, дубльований, озвучений державною мовою. Для цілей реалізації художнього, творчого задуму допускається у фільмі (крім дитячих та анімаційних фільмів) використання інших мов в обсязі не більше ніж 10 відсотків загальної тривалості всіх реплік учасників фільму, при цьому всі іншомовні репліки субтитруються державною мовою.

8. У програмі, у тому числі фільмі, виконаних державною мовою, допускається використання інших мов без дублювання або озвучення у таких випадках:

1) у репортажі з місця події (крім мови та реплік журналістів відповідного медіа);

2) у музичних творах з текстом (піснях), які є частиною програми немuzичного жанру чи фільму та використані в ній лише як звуковий супровід;

3) у музичних кліпах, що містять текстовий супровід;

4) у будь-яких творах, виступах, виконанні тощо мовами корінних народів України;

5) при використанні коротких уривків об'єктів авторського права або об'єктів суміжних прав (цитування) мовою оригіналу обсягом, що обумовлений творчим задумом відповідно до положень чинного законодавства України;

6) у вжитих учасниками програм сталих виразах, коротких фразях чи окремих словах іншими мовами;

7) у спонтанних репліках чи виступах учасників програми, що транслюється у прямому ефірі, крім ведучих (дикторів) програми, якщо загальна тривалість таких реплік, виступів не перевищує 10 відсотків тривалості програми. Під час трансляції програми у записі репліки, виступи, що не відповідають вимогам пунктів 1, 4, 6 цієї частини, мають бути дубльовані, озвучені або субтитровані державною мовою.

9. Передбачені цією статтею вимоги до мови аудіальних та аудіовізуальних медіа не застосовуються до:

- 1) суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа державного іномовлення;
- 2) суб'єктів, що надають аудіовізуальні медіа-сервіси виключно за межами України (закордонне мовлення);
- 3) мовників, основу програмної концепції мовлення яких становлять науково-просвітницькі програми, виконані однією або декількома офіційними мовами Європейського Союзу;
- 4) мовників-реєстрантів, якщо відповідний телеканал або радіоканал спрямований виключно на вивчення іноземних мов;
- 5) іноземних лінійних медіа.

10. Програми закордонного мовлення можуть розповсюджуватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів або іншими суб'єктами у сфері медіа виключно з використанням звукового ряду, що відповідає вимогам частин першої і другої цієї статті щодо мінімального обсягу мовлення державною мовою. Умови договору на розповсюдження на території України програм закордонного мовлення мають містити зобов'язання провайдера аудіовізуальних сервісів або іншого суб'єкта у сфері медіа щодо обрання мови звукового ряду, який використовується при розповсюдженні програм.

11. Програми мовників, основу програмної концепції мовлення яких відповідно до ліцензії на мовлення становлять науково-просвітницькі програми, виконані однією або декількома офіційними мовами Європейського Союзу, можуть розповсюджуватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів або іншими суб'єктами у сфері медіа виключно з використанням звукового ряду, в якому використовуються офіційні мови Європейського Союзу, державна мова або мови корінних народів України. Умови договору на розповсюдження на території України програм таких мовників мають містити зобов'язання провайдера аудіовізуальних сервісів або іншого суб'єкта у сфері медіа щодо обрання мови звукового ряду, який використовується при розповсюдженні програм.

12. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення (крім аудіальних медіа на замовлення) зобов'язані забезпечувати в каталозі програм

частку програм, у тому числі фільмів, виконаних державною мовою, в обсязі не менше ніж 25 відсотків загальної кількості програм, у тому числі фільмів. При цьому мова виконання (озвучення, дубляжу) програм та/або фільмів визначається відповідно до частини сьомої цієї статті.

13. У разі якщо програма, що поширюється аудіовізуальним медіа або провайдером аудіовізуального сервісу, має дві і більше звукових доріжок, доріжка з державною мовою (за наявності) має бути встановлена за замовчуванням першою.

14. Провайдери аудіовізуальних сервісів зобов'язані забезпечувати в кожному з пакетів телеканалів, доступ до яких надається користувачам, частку телеканалів, що розповсюджуються державною мовою, в обсязі не менше ніж 60 відсотків загальної кількості телеканалів у такому пакеті, крім пакетів телеканалів еротичного спрямування або телеканалів без текстового супроводу. При цьому для цілей цього положення телеканалами, що розповсюджуються 100 відсотків державною мовою, вважаються телеканали, що отримали ліцензію чи зареєстровані відповідно до статей 50, 63 цього Закону.

Стаття 41. Мова друкованих та онлайн-медіа

1. Друковані медіа в Україні видаються (виходять) державною мовою, а також іншими мовами в порядку, визначеному Законом України "Про забезпечення функціонування української мови як державної".

2. Суб'єкт у сфері онлайн-медіа самостійно визначає мову поширення інформації, крім випадків, передбачених Законом України "Про забезпечення функціонування української мови як державної".

Стаття 42. Захист дітей

1. У матеріалах медіа (крім фільмів) обмежується поширення інформації, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, та у яких міститься така інформація:

1) надмірне зосередження уваги на насильстві, а саме поширення висловлювань або зображень насильства, які не є обґрунтованими або є надмірними в контексті відповідної програми чи публікації;

2) позитивна оцінка нанесення, заподіяння самому собі каліцтва або вчинення самогубства, підбурювання до таких дій, надмірна і необґрунтована деталізація засобів і обставин самогубства;

3) демонстрування жорстокого поводження з тваринами, методів умертвіння тварин, демонстрація великим планом такої, що вмирає, або

жорстоко понівеченої тварини, крім випадків, якщо така демонстрація необхідна для популяризації гуманного ставлення до тварин, за умови попередження глядачів про сцени жорстокості;

4) позитивна оцінка вандалізму;

5) позитивна оцінка злочинного діяння або ідеалізація злочинця, надмірно деталізовані моделювання злочинних дій та/або демонстрація дій, відтворення яких дітьми може бути небезпечним для їхнього здоров'я і життя;

6) позитивна оцінка залежності від наркотичних, токсичних, психотропних речовин, тютюну чи алкоголю, а також від інших речовин, які використовуються або можуть використовуватися з метою одурманення, заохочення їх вживання, виробництва, розповсюдження чи придбання, крім творів мистецтва;

7) нецензурні висловлювання, слова, непристойні жести, крім випадків використання у творах мистецтва або відтворення у повідомленнях про новини дня або поточні події, що мають характер звичайної прес-інформації;

8) заклики грати в азартні ігри, спонування до участі в азартних іграх, крім випадків, передбачених законами України;

9) демонстрація великим планом тіла померлої, такої, що вмирає, або жорстоко понівеченої людини, крім випадків, якщо така демонстрація необхідна для ідентифікації особи, за умови попередження глядачів про сцени жорстокості.

2. Інформація, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, передбачена частиною першою цієї статті, може поширюватися лінійними медіа з урахуванням обмежень щодо часу поширення програм (у тому числі фільмів) залежно від індексу глядацької аудиторії у сфері медіа ("16" – показ можливий з 22 години до 6 години; "18" – показ можливий з 24 години до 5 години).

Програми (у тому числі фільми), розраховані на глядацьку аудиторію не менше 16 років, можуть поширюватися лише у проміжках часу між 22 годиною та 6 годиною та з обов'язковим інформуванням користувачів про обмеження глядацької аудиторії або в будь-який час, за умови використання системи умовного доступу.

Програми (у тому числі фільми), розраховані на глядацьку аудиторію не менше 18 років, можуть поширюватися лише у проміжках часу між 24 годиною та 5 годиною та з обов'язковим інформуванням користувачів про обмеження глядацької аудиторії або в будь-який час, за умови використання системи умовного доступу.

Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа самостійно визначають вікову категорію аудиторії, на яку розраховані програми (у тому числі фільми), керуючись критеріями класифікації, затвердженими Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

3. Інформація, передбачена частиною першою цієї статті, програми чи фільми еротичного спрямування можуть поширюватися без обмежень у часі суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення та провайдером аудіовізуальних сервісів лише у разі застосування системи умовного доступу.

4. Програми, які поширюються аудіовізуальними медіа та містять інформацію, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, мають бути позначені спеціальними попередженнями. Такі попередження в лінійних медіа мають демонструватися упродовж всієї програми.

Відповідні спеціальні попередження зазначаються у розкладах програм або в каталозі програм.

5. У програмах, які поширюються аудіовізуальними медіа та містять інформацію, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, на початку програми оголошується звукове попередження про шкоду, яка може бути завдана дітям, та рекомендовану мінімальну вікову категорію.

6. Онлайн-медіа можуть поширювати інформацію, передбачену частиною першою цієї статті, за умови забезпечення належного попередження про потенційну шкідливість такої інформації для дітей.

7. Відповідальність за забезпечення програм відповідними спеціальними попередженнями або звуковими попередженнями, передбаченими цією статтею, покладається на суб'єкта у сфері медіа.

8. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує вимоги, які є обов'язковими для виконання суб'єктами у сфері медіа, в яких визначає:

1) критерії визначення інформації, зазначеної у частині першій цієї статті, та критерії її класифікації;

2) розподіл дітей на вікові категорії та критерії класифікації програм (у тому числі фільмів) за віковими категоріями аудиторії, на яку вони розраховані;

3) вимоги до демонстрування спеціальних попереджень (включаючи ескізи) та вимоги до оголошення звукових попереджень, передбачених цією статтею;

4) порядок віднесення суб'єктом у сфері медіа інформації до відповідних категорій та обрання спеціальних попереджень.

До створення органу спільного регулювання Національна рада має право самостійно розробити та затвердити відповідні вимоги. Затверджені Національною радою вимоги діють до затвердження відповідних кодексів (правил) спільного регулювання.

9. Суб'єкт у сфері медіа на підставі характеристик і критеріїв класифікації інформації (програм), визначених відповідно до частини восьмої цієї статті, самостійно розподіляє програми до певної категорії та застосовує відповідні спеціальні попередження, передбачені цією статтею.

10. Крім виняткових випадків, коли неможливо інакше забезпечити найкращі інтереси дитини, суб'єкти у сфері медіа не мають права без письмової згоди хоча б одного з батьків або інших законних представників дитини оприлюднювати фото дитини, яка зазнала фізичного чи сексуального насилля, а також розголошувати будь-яку інформацію, яка:

1) може сприяти ідентифікації дитини, яка задіяна у провадженні у справах про адміністративні правопорушення, в кримінальному провадженні у будь-якому статусі або стосовно якої є інформація про здійснення нею правопорушення;

2) стосується факту самогубства дитини, при цьому ідентифікує її особу.

Стаття 43. Право на відповідь та спростування

1. Особа, яка вважає, що суб'єктом у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа щодо неї було поширено відомості, які не відповідають дійсності (викладені неповно чи неточно) та принижують її честь, гідність чи ділову репутацію, має право вимагати спростування недостовірної інформації або реалізації права на відповідь.

2. Заяву про спростування або реалізацію права на відповідь має бути подано упродовж 20 днів з дня поширення відповідної інформації.

3. Заява про спростування або реалізацію права на відповідь має містити інформацію про заявника та його контактні дані, посилання на відповідну програму чи публікацію, що є предметом заяви, зокрема назву, дату та час оприлюднення (для онлайн-медіа – також електронну адресу), перелік тверджень та відомостей, які заявник вважає такими, що не відповідають дійсності, обґрунтування щодо недостовірності поширених відомостей та заподіяної шкоди честі, гідності чи діловій репутації особи. До заяви про спростування або реалізацію права на відповідь заявник відповідно повинен додати спростування або відповідь. Заяву про спростування має бути направлено за підписом заявника за адресою місцезнаходження суб'єкта у сфері медіа, яка зазначена в Реєстрі, або за кваліфікованим електронним підписом заявника на електронну адресу суб'єкта у сфері медіа, яка зазначена в Реєстрі.

4. Обсяг спростування або відповіді має бути достатнім для донесення позиції заявника і не може перевищувати обсяг поширеної інформації. У разі якщо обсяг спростування або відповіді перевищує обсяг поширеної інформації чи спростування або відповідь не обмежується коментуванням інформації, яку

заявник вважає недостовірною, суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має запропонувати заявнику скоротити або змінити спростування або відповідь. Скорочення чи інші зміни у спростуванні або відповіді, поданих заявником, без його згоди не допускаються.

5. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних або друкованих медіа зобов'язаний розглянути заяву та повідомити заявника про прийняте ним рішення упродовж 14 днів з дня її отримання. Суб'єкт у сфері онлайн-медіа зобов'язаний розглянути заяву та повідомити заявника про прийняте ним рішення невідкладно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання заяви.

6. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має право відмовити в поширенні спростування або відповіді у таких випадках:

1) обсяг спростування або відповіді, який вимагає поширити заявник, перевищує обсяг поширеної інформації, а заявник відмовився скорочувати спростування або відповідь до обсягу, визначеного частиною четвертою цієї статті, або не відповів на таку пропозицію суб'єкта у сфері медіа;

2) інформація, яку вимагає поширити заявник, виходить за межі предмета, щодо якого надається спростування або відповідь, не обмежується спростуванням та/або коментуванням інформації, яку заявник вважає недостовірною, а заявник відмовився змінювати спростування або відповідь чи не відповів на таку пропозицію суб'єкта у сфері медіа;

3) спростування або відповідь містить висловлювання, що розпалюють ворожнечу чи ненависть, або іншу інформацію, поширення якої заборонено відповідно до чинного законодавства України;

4) поширення спростування або відповіді може призвести до порушення прав третіх осіб та/або пред'явлення правових вимог до суб'єкта у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа з боку третіх осіб у судовому порядку;

5) якщо мова спростування або відповіді є іншою, ніж державна мова або мова інформації, щодо якої подається спростування або відповідь;

6) спростування або відповідь містить інформацію, що ображає честь, гідність ділову репутацію медіа або його працівників;

7) порушено строки, визначені частиною другою цієї статті;

8) поширена інформація не стосується заявника;

9) заява не містить інформації, зазначеної у частині третій цієї статті.

7. Крім випадків, передбачених частиною шостою цієї статті, суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має право відмовити в поширенні спростування з наданням обґрунтованої письмової відповіді, якщо:

1) поширена інформація є оціночними судженнями або він має достатні докази того, що поширена ним інформація відповідає дійсності, достатньо повно та точно відображає факти, про які йдеться;

2) поширена інформація є дослівним або у переказі без спотворення суті відтворенням публічних виступів або повідомлень, публічної інформації державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб;

3) поширена інформація є дослівним відтворенням матеріалів, поширених іншим зареєстрованим медіа або медіа, щодо якого не існує вимог обов'язкової реєстрації, за наявності інформації про осіб, що здійснюють редакційний контроль, їх місцезнаходження та діючі контакти з посиланням на таке медіа.

8. У разі відсутності підстави для відмови спростування або відповідь поширюється:

1) суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа – у найкоротший можливий строк, але не пізніше ніж на п'ятнадцятий день з дня отримання відповідної заяви;

2) суб'єктом у сфері онлайн-медіа – невідкладно, але не пізніше ніж на п'ятий день з дня отримання відповідної заяви;

3) суб'єктом у сфері друкованих медіа – у найближчому (після отримання відповідної заяви) запланованому випуску друкованого медіа.

9. Поширення спростування або відповіді в аудіовізуальному медіа має відбуватися у строки, встановлені цією статтею, у випуску відповідної програми і у спосіб, максимально наближений до способу поширення інформації, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь.

У разі неможливості поширення спростування або відповіді у тій самій програмі спростування або відповідь поширюється у тому самому проміжку часу (годині) та в той самий день тижня, коли поширювалася відповідна програма, крім випадків, коли заявник надав згоду на поширення в інший час.

10. Текст спростування або відповіді в друкованому медіа має бути набрано тим самим шрифтом і поміщено під заголовком "Спростування" або "Відповідь" на тому місці шпальти, в якому наводилася інформація, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь.

11. Поширення спростування або відповіді в онлайн-медіа має відбуватися у спосіб, максимально наближений до способу поширення інформації, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь (у тому самому обсязі, на тій самій веб-сторінці або у тому самому розділі веб-сайту тощо). Якщо спростування або відповідь неможливо розмістити на одній веб-сторінці з оригінальною публікацією, суб'єкт у сфері онлайн-медіа має забезпечити перехресні посилання між відповідними публікаціями та розмістити поряд з оригінальним матеріалом повідомлення про те, що інформація з цієї публікації була спростована або стала предметом реалізації права на відповідь.

12. Спростування або відповідь поширюється безоплатно для заявника. Якщо інформація, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь, поширювалася на платній основі, суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має право вимагати відшкодування завданої йому шкоди від замовника поширення такої інформації в порядку, встановленому законом.

13. Відповідь на відповідь не надається.

14. У спростуванні або відповіді має бути зазначено, яка інформація не відповідає дійсності (викладена неповно чи неточно), коли і в якій програмі чи публікації вона була поширена.

15. Відмова поширити спростування або відповідь, дії суб'єкта у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа з поширення спростування або відповіді, які не відповідають вимогам цієї статті, можуть бути оскаржені до суду.

16. Подання особою заяви про спростування або реалізацію права на відповідь не є обов'язковою умовою для звернення до суду з відповідним позовом.

17. Особливості спростування недостовірної інформації або реалізації права на відповідь можуть встановлюватися законами України.

Стаття 44. Мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті

1. У разі оголошення актом Верховної Ради України або Президента України загальнонаціонального дня трауру (скорботи, жалоби) суб'єкти у сфері лінійних медіа упродовж 12 годин з моменту опублікування на веб-сайті відповідного державного органу такого акта зобов'язані внести передбачені цією статтею зміни до розкладу програм у відповідний день.

2. У разі оголошення дня трауру (скорботи, жалоби) суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані:

1) припинити поширення комедійних та еротичних фільмів, гумористичних, розважальних та музичних програм, що містять твори мажорного звучання (крім дитячих програм), телевізійних і радіовікторин, музичних програм на замовлення у прямому ефірі;

2) припинити поширення рекламної інформації, що містить елементи гумору та еротики;

3) поширювати мінімум один раз на дві години інформацію про день трауру (скорботи, жалоби) та причини його оголошення;

4) оголосити о 12 годині або в інший час, визначений відповідним нормативно-правовим актом, хвилину мовчання із супроводженням звуком метронома або без такого;

5) під час телемовлення на екрані безперервно демонструвати зображення палаючої свічки.

Обмеження, передбачені пунктами 3 і 5 цієї частини, не є обов'язковими для лінійних медіа, основу програмної концепції мовлення яких становлять дитячі чи музичні програми.

У день трауру (скорботи, жалоби) у програмах лінійних медіа їх власникам, посадовим чи службовим особам, творчим працівникам заборонено піддавати сумніву доречність оголошення дня трауру (скорботи, жалоби).

3. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує правила мовлення в дні пам'яті.

4. Суб'єкт у сфері лінійних медіа має право припинити у день трауру (скорботи, жалоби) чи день пам'яті поширення усіх програм.

5. Відхилення від умов ліцензії або інших вимог цього Закону щодо обсягу певних програм у зв'язку з виконанням вимог цієї статті не вважається порушенням та не тягне за собою відповідальність суб'єкта у сфері лінійних медіа.

Стаття 45. Поширення офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані невідкладно поширювати офіційні повідомлення про надзвичайні ситуації на вимогу державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, що уповноважені законом приймати рішення в умовах надзвичайних ситуацій.

2. Офіційні повідомлення, зазначені у цій статті, поширюються суб'єктом у сфері лінійних медіа безоплатно.

3. Забороняється вимагати поширення офіційних повідомлень, не передбачених цією статтею.

4. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані забезпечувати доступність офіційних повідомлень шляхом, зокрема, але не виключно, дублювання офіційних повідомлень мовою жестів або додавання субтитрів чи аудіоопису.

Стаття 46. Доступ до інформації про події значного суспільного інтересу

1. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, повинен надати іншим суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа доступ до такої трансляції (трансляції відповідної програми) для підготовки та подальшого показу (публічного

сповіщення) коротких новинних повідомлень у програмах новин способами використання, що відповідають його правам на трансляцію. Доступ до такої трансляції має бути надано на справедливих, розумних та недискримінаційних умовах зі своєчасним публічним повідомленням щодо виключного права на трансляцію.

2. Право на доступ до інформації про події значного суспільного інтересу для підготовки коротких новинних повідомлень мають суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа, які належать до юрисдикції України або держави – сторони Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи держави – члена Європейського Союзу, якщо такі суб'єкти не мають права на трансляцію такої події значного суспільного інтересу.

3. Загальна (сумарна) тривалість уривків аудіовізуальної інформації, отриманої від суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, не може перевищувати 90 секунд. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа мають право вільно обирати уривки із трансляції події значного суспільного інтересу, необхідні для підготовки відповідних новинних повідомлень.

4. У разі якщо подія значного суспільного інтересу складається з кількох самостійних частин, вимоги, зазначені у частині третій цієї статті, застосовуються до кожної самостійної частини події.

5. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який отримує доступ до трансляції події значного суспільного інтересу (трансляції відповідної програми), має право використати уривки (фрагменти) такої програми з метою створення та подальшого поширення (публічного сповіщення) впродовж 24 годин створених на їх основі коротких новинних повідомлень у програмах новин, за умови обов'язкового посилання на суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, що надав доступ. Вилучення, спотворення зображення логотипа або інших вихідних даних суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, що надав доступ і розмістив відповідні вихідні дані в трансляції, забороняється.

Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який отримує доступ до трансляції події значного суспільного інтересу, не має права поширювати уривки такої трансляції в режимі реального часу.

Розмір компенсації суб'єкту у сфері аудіовізуальних медіа, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, за надання доступу до трансляції для підготовки коротких новинних повідомлень не може перевищувати додаткових витрат, що прямо пов'язані з наданням такого доступу.

6. Положення договорів, що не допускають реалізацію права на доступ до інформації про події значного суспільного інтересу для підготовки коротких новинних повідомлень, є нікчемними.

7. Національна рада з дотриманням принципів прозорості та відкритості визначає перелік подій значного суспільного інтересу, забезпечує

своєчасне оновлення такого переліку та оприлюднює його в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 47. Поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами)

1. Суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа забороняється поширення програм, що містять інтерактивні конкурси (ігри, вікторини), умови яких прямо чи опосередковано передбачають оплатне набуття особою статусу учасника або в яких користувачам з метою отримання виграшу у грошовій або майновій формі за особисту перемогу пропонується звернутися до суб'єкта чи іншої особи у будь-який спосіб (здійснити телефонний дзвінок, відправити смс-повідомлення тощо), що передбачає стягнення коштів за з'єднання або телефонну розмову за ціною, що не відповідає обраному користувачем тарифному плану, або отримання додаткової послуги постачальника електронних комунікаційних послуг, не включеної до переліку послуг, передбачених договором з користувачем (тарифним планом).

2. Ця заборона не поширюється на:

1) програми, телеканали, радіоканали, каталоги програм із застосуванням системи умовного доступу;

2) програми з проведення розіграшів державних лотерей;

3) програми з проведення творчих конкурсів, спортивних заходів та спортивних змагань тощо, незважаючи на те, передбачається чи не передбачається їх умовами грошовий або майновий виграш;

4) програми з проведення розіграшів на безоплатній основі з рекламуванням (популяризацією) окремого товару, послуги, знака для товарів і послуг, найменування або напрямів діяльності суб'єктів господарювання та видачею виграшів у грошовій або майновій формі;

5) програми з проведення конкурсів (ігор, вікторин), умови яких передбачають безоплатне набуття особою статусу її учасника та отримання учасником, який виявив кращі особисті знання та вміння, виграшів у грошовій або майновій формі за особисту перемогу;

6) програми з проведення розіграшів, умови яких передбачають безоплатне набуття особою статусу їх учасника, для розважальних, благодійних або пізнавальних цілей.

3. Поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами) із застосуванням системи умовного доступу має постійно супроводжуватися поточною інформацією про обсяг дзвінків та шанси підключення до студії. Такі програми мають супроводжуватися текстом попередження про те, що участь у конкурсі (грі, вікторині) є платною. Кожне

таке попередження має займати не менше 20 відсотків площі (обсягу) екрана. Колір тексту попередження має бути контрастним щодо кольору фону попередження, а його розмір – не меншим за розмір номера телефону, за яким користувачам пропонується телефонувати.

4. Інформація щодо умов оплатного набуття статусу учасника інтерактивного конкурсу (гри, вікторини) та інших умов участі в інтерактивному конкурсі (грі, вікторині), що поширюються у програмах, телеканалах, радіоканалах, каталогах програм із застосуванням системи умовного доступу, має наводитися також у вигляді дикторського тексту або звукового супроводу кожні 5 хвилин упродовж поширення відповідної програми та тривати не менше 10 секунд.

5. Правила платних інтерактивних конкурсів (ігор, вікторин), що поширюються у програмах, телеканалах, радіоканалах, каталогах програм із застосуванням системи умовного доступу, мають передбачати заборону участі дітей у таких конкурсах.

Стаття 48. Облік і зберігання програм та примірників друкованих медіа

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані вести облік програм, які вони поширюють.

2. У журналі обліку програм суб'єкта у сфері лінійних медіа, ведення якого може здійснюватися в електронній формі, фіксуються:

- 1) назва, дата поширення, час початку і закінчення програми;
- 2) мова програми;

3) виробник програми (із зазначенням того, чи є ця програма національним продуктом, європейським продуктом, продуктом, створеним незалежною студією-виробником) та країна походження програми.

3. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення зобов'язаний вести облік програм, включених до його каталогу програм.

4. У журналі обліку програм суб'єкта у сфері нелінійних медіа (каталозі програм на замовлення), ведення якого може здійснюватися в електронній формі, фіксуються:

- 1) назва і тривалість програми;
- 2) дата включення до каталогу програм та виключення з нього;
- 3) мова програми (крім нелінійних аудіальних медіа);

4) виробник програми (із зазначенням того, чи є ця програма європейським продуктом) та країна походження програми (крім нелінійних аудіальних медіа).

5. Суб'єкти, визначені у частинах першій та третій цієї статті, зобов'язані зберігати журнал обліку програм не менше ніж упродовж року з дня останнього запису в журналі.

6. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа зобов'язані зберігати записи програм у незмінному вигляді впродовж 20 днів з моменту їх поширення.

У разі надходження суб'єкту у сфері медіа впродовж зазначеного строку скарги, заяви про спростування або реалізацію права на відповідь записи відповідної програми мають зберігатися до того часу, поки скаргу, заяву не буде розглянуто у встановленому цим Законом порядку.

Запис відповідної програми надається на вимогу особи, яка звернулася із заявою, безоплатно. Якщо заявник не надав матеріальний носій для запису програми, суб'єкт у сфері медіа має право на компенсацію вартості відповідного матеріального носія та поштових послуг як умову для надання запису.

7. Зареєстровані суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані надсилати до Національної ради контрольні примірники кожного випуску друкованого медіа в електронній формі (за наявності) та на запит Національної ради безоплатно надсилати їй контрольний примірник конкретного випуску відповідного друкованого медіа у друкованій формі. Друковані медіа не можуть поширювати розклади програм аудіовізуальних медіа-сервісів держави-агресора.

Стаття 49. Захист прав користувачів

1. Кожен користувач у порядку, визначеному цим Законом, має право:

1) одержувати передбачену цим Законом інформацію про суб'єктів у сфері медіа та сервіси, які вони надають;

2) звертатися до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради із зауваженнями та пропозиціями щодо умов користування медіа-сервісами, змісту, якості зображення та звуку радіоканалів, телеканалів, каталогів програм;

3) звертатися із заявами та скаргами до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради щодо порушень цього Закону;

4) направляти звернення щодо доступності для осіб з інвалідністю сервісів, які надають суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа.

2. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа (крім суб'єктів у сфері аудіальних медіа) зобов'язані кожні три роки подавати Національній раді звіт щодо забезпечення доступності своїх сервісів для осіб з інвалідністю.

Розділ V. ЛІЦЕНЗУВАННЯ ТА РЕЄСТРАЦІЯ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 50. Ліцензування у сфері медіа

1. Ліцензуванню підлягає виключно мовлення з використанням радіочастотного спектра (наземне ефірне мовлення) та постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра.

2. Ліцензія на мовлення з використанням радіочастотного спектра (ліцензія на мовлення) та ліцензія на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра (ліцензія на постачання послуг для потреб мовлення) видаються Національною радою на конкурсних засадах.

3. Ліцензії на мовлення, гарантовані Законом України "Про суспільні медіа України", видаються на позаконкурсних засадах без сплати ліцензійного збору.

4. Ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад видаються в загальному порядку з урахуванням особливостей, передбачених розділом III цього Закону.

5. Ліцензія надає ліцензіату право здійснювати відповідну діяльність з використанням радіочастотного спектра. У разі якщо ліцензіат для здійснення відповідної діяльності використовує власні чи орендовані технічні засоби, він зобов'язаний самостійно отримати необхідні дозвільні документи відповідно до Закону України "Про електронні комунікації".

6. Суб'єкт набуває статусу ліцензіата та має право розпочинати відповідну діяльність з дня видачі ліцензії.

7. Строк дії ліцензії, що видається згідно з цим Законом, становить 10 років.

8. Особливості ліцензування та реєстрації у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану визначаються відповідним положенням, яке затверджується Національною радою та встановлює:

1) особливості порядку подання та розгляду заяв на участь у конкурсі, про продовження строку дії ліцензії, про анулювання ліцензії, про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, про скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа, про внесення змін до Реєстру, про тимчасовий відступ від умов ліцензії;

2) особливості порядку видачі та анулювання ліцензій та дозволів на тимчасове мовлення;

3) повноваження Національної ради з продовження строків на вчинення заявником, ліцензіатом або реєстрантом дій, встановлених відповідними нормами цього Закону.

Положення про особливості ліцензування та реєстрації у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану не може змінювати або розширювати встановлені цим Законом підстави для ухвалення рішень про оголошення конкурсу, про допуск до конкурсу, про визначення переможця конкурсу та видачу ліцензії, про продовження строку дії ліцензії або відмову в продовженні строку дії ліцензії, про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа або про відмову в реєстрації, про внесення змін до Реєстру чи відмову у внесенні змін до Реєстру, про анулювання ліцензії чи скасування реєстрації, зменшувати строк подання, змінювати зміст відповідних заяв та збільшувати перелік додатків до них.

9. У разі якщо до ліцензіата в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у виді анулювання або зупинення ліцензії у сфері медіа чи заборони користування радіочастотним спектром України, Національна рада ухвалює рішення про анулювання або зупинення дії ліцензії на строк застосування таких санкцій.

Стаття 51. Умови та порядок організації конкурсу на отримання ліцензії

1. Видача ліцензій на мовлення та ліцензій на постачання послуг для потреб мовлення здійснюється на конкурсних засадах.

2. Національна рада оголошує конкурс на отримання ліцензії на мовлення у таких випадках:

1) отримано розрахунки щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення у відповідних смугах радіочастот, на яких ще не відбувалося мовлення;

2) збільшено кількість каналів у ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі;

3) строк дії ліцензії попереднього ліцензіата закінчився і такий строк не було продовжено у встановленому цим Законом порядку;

4) ліцензія попереднього ліцензіата була анульована в порядку, встановленому цим Законом, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку звернення до суду або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили, а також якщо ліцензія попереднього ліцензіата була анульована рішенням суду і таке рішення набрало законної сили;

5) рішення Національної ради про скасування рішення про визначення переможця конкурсу не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили.

3. Національна рада оголошує конкурс на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення у таких випадках:

1) запровадження нової технології або зміна стандарту (радіотехнології) мовлення, що передбачає створення нових ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж відповідно до статті 11 цього Закону;

2) строк дії ліцензії попереднього ліцензіата закінчився і такий строк не було продовжено у встановленому цим Законом порядку;

3) ліцензія попереднього ліцензіата була анульована в порядку, передбаченому цим Законом, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку звернення до суду або було залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили, а також якщо ліцензія попереднього ліцензіата була анульована рішенням суду і таке рішення набрало законної сили;

4) рішення Національної ради про скасування рішення про визначення переможця конкурсу не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку звернення до суду або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили.

4. Національна рада зобов'язана оголосити конкурс на отримання ліцензії не пізніше 30 днів з дня настання або встановлення обставин, визначених частинами другою та третьою цієї статті.

5. Конкурс на отримання ліцензії оголошується рішенням Національної ради, яке повинно містити:

1) інформацію про предмет конкурсу, що включає:

для ліцензії на мовлення – територіальну категорію, технічні характеристики радіочастотного спектра та територію покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, на каналі якої здійснюватиметься мовлення;

для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – технічні характеристики та територію покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) максимальний розмір ліцензійного збору;

3) розмір конкурсної гарантії;

4) умови ліцензії.

6. Умови ліцензії визначаються Національною радою відповідно до Плану реалізації Стратегії і передбачають вимоги щодо кожного окремого телеканалу або радіоканалу чи ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

7. Для ліцензії на мовлення умовами ліцензії можуть бути вимоги до програмної концепції мовлення, а саме формат або зобов'язання майбутнього

ліцензіата щодо забезпечення мінімальних обсягів поширення програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування.

8. Для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення умовами ліцензії можуть бути такі вимоги:

1) наявність власних чи орендованих технічних засобів електронних комунікацій або договору з постачальником електронних комунікаційних мереж та/або послуг щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) план побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі, у тому числі запропоновані етапи та строки введення її в експлуатацію;

3) максимальний рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

Для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення умовами ліцензії є також кількість каналів ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

Перелік суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які мають право на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, визначається Національною радою за підсумками відповідних конкурсів. Рішенням про визначення переможця такого конкурсу Національна рада вносить зміни до Реєстру щодо постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, зазначаючи як умову його ліцензії обов'язок надавати такі послуги суб'єкту у сфері аудіовізуальних медіа, який отримав ліцензію на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі. Про таке внесення змін до Реєстру Національна рада повідомляє постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра через електронний кабінет.

9. Національна рада оприлюднює повідомлення про оголошення конкурсу на своєму веб-сайті упродовж трьох робочих днів з дня ухвалення рішення про оголошення конкурсу та не пізніше ніж за 60 днів до закінчення строку подання заяв на участь в конкурсі.

10. У повідомленні зазначаються:

1) інформація про предмет конкурсу, що зазначена в рішенні про оголошення конкурсу;

2) умови ліцензії;

3) розмір конкурсної гарантії;

4) максимальний розмір ліцензійного збору;

5) перелік документів, що повинні додаватися до заяви, та вимоги до їх оформлення;

- 6) граничний термін подання заяв на участь у конкурсі;
- 7) адреси та порядок подання заяви та документів на конкурс, у тому числі порядок подання заяви через електронний кабінет;
- 8) банківські реквізити рахунку для внесення гарантії та призначення платежу;
- 9) граничний термін розгляду заяв на участь у конкурсі.

Стаття 52. Подання документів для участі в конкурсі

1. Для участі в конкурсі претендент подає заяву за формою, що встановлюється Національною радою. У заяві повинні бути зазначені такі відомості про претендента:

- 1) для юридичної особи:
 - а) ідентифікаційні дані;
 - б) адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не збігається з місцезнаходженням);
 - в) контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);
 - г) відомості про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою; для публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад додатково – підтвердження статусу неприбутковості;
 - г) прізвище, ім'я та по батькові керівника юридичної особи;
- 2) для фізичної особи – підприємця:
 - а) ідентифікаційні дані;
 - б) місце реєстрації або надання сервісу, контактні дані (телефон, адреса електронної пошти).

2. Національна рада забезпечує автоматичний імпорт інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з відповідних державних реєстрів у порядку, передбаченому статтею 69 цього Закону. Інформація, яка міститься в інших державних реєстрах та є відкритою, не може бути витребувана Національною радою у претендентів на отримання ліцензії.

3. До заяви додаються:

- 1) нотаріально посвідчені копії установчих документів претендента, якщо установчі документи не можуть бути отримані через офіційні веб-сайти державних органів України за унікальним ідентифікатором;

2) копія документа, що підтверджує внесення конкурсної гарантії (крім конкурсів на отримання ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад);

3) для участі в конкурсі на отримання ліцензії на мовлення – інформація про логотип чи позивні та зобов'язання претендента, спрямовані на виконання вимог, зазначених у частині сьомій статті 51 цього Закону;

4) для участі в конкурсі на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – зобов'язання претендента, спрямовані на виконання вимог, зазначених у частині восьмій статті 51 цього Закону.

4. Подання заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

5. Інформація та документи, що подаються претендентом відповідно до цієї статті, є відкритими, оприлюднюються на веб-сайті Національної ради не пізніше ніж за 14 днів до дня проведення конкурсу, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

6. Для підтвердження наміру взяти участь у конкурсі та сплатити (у разі перемоги) ліцензійний збір претендент повинен внести гарантію у розмірі 10 відсотків максимального розміру ліцензійного збору відповідно до умов ліцензії (крім конкурсів на отримання ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад).

7. У разі перемоги в конкурсі внесена учасником конкурсу гарантія зараховується як частина суми ліцензійного збору. У разі відмови учасника від участі в конкурсі, а також у разі несплати переможцем конкурсу ліцензійного збору у встановлений цим Законом строк гарантія такого учасника конкурсу зараховується до державного бюджету.

8. Гарантії, внесені претендентами, яким було відмовлено в допуску до конкурсу, а також учасниками, які не перемогли в конкурсі, повертаються їм упродовж 30 днів після прийняття рішення про відмову в допуску до конкурсу або про визначення переможця конкурсу на підставі заяви, яка подається ними до Національної ради.

9. У разі подання неповної інформації, неподання окремих документів (інформації), передбачених у частинах першій та третій цієї статті, Національна рада зобов'язана повідомити про це претендента не пізніше ніж на десятий день після отримання заяви на участь у конкурсі із зазначенням чіткого та вичерпного переліку недоліків. Для виправлення недоліків претенденту надається 10 робочих днів з дня направлення йому такого повідомлення.

Стаття 53. Допуск претендентів до участі у конкурсі на отримання ліцензії

1. Національна рада своїм рішенням допускає до конкурсу претендентів, що подали заяву та документи (інформацію), визначені в частинах першій та третій статті 52 цього Закону.

2. Претендент не допускається до конкурсу, якщо:

1) заяву подано пізніше граничного терміну, визначеного в повідомленні про оголошення конкурсу;

2) структура власності претендента не відповідає вимогам, визначеним частинами першою – третьою статті 21, частинами першою та п'ятою статті 24, частиною другою статті 25, частиною першою статті 120 цього Закону;

3) відомості, зазначені у заяві та документах, поданих для участі в конкурсі, не відповідають дійсності;

4) порушено встановлені цим Законом або умовами конкурсу вимоги до оформлення заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються, за умови що Національна рада повідомляла про це претендента в порядку, встановленому частиною дев'ятою статті 52 цього Закону, але такі порушення не були виправлені претендентом;

5) не сплачено конкурсної гарантії;

6) до претендента в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у вигляді анулювання або зупинення ліцензії у сфері медіа чи заборони користування радіочастотним спектром України.

3. Рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу ухвалюється Національною радою упродовж одного місяця з дня спливу граничного терміну для подання заяв на участь у конкурсі, визначеного в повідомленні про оголошення конкурсу.

4. Рішення про відмову в допуску до конкурсу повинно містити детальне обґрунтування і вказувати на встановлені факти, що підтверджують наявність передбачених частиною другою цієї статті підстав для прийняття відповідного рішення.

5. Національна рада повідомляє претенденту рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу та оприлюднює інформацію про це на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

Стаття 54. Порядок проведення конкурсу

1. У разі допуску до конкурсу принаймні одного претендента Національна рада ухвалює рішення про проведення конкурсу.

2. Конкурс проводиться не пізніше ніж через 90 днів після закінчення кінцевого терміну подання заяв на участь в конкурсі, але не раніше ніж через 30 днів після закінчення такого терміну.

3. Учасники конкурсу повідомляються Національною радою про день, час та місце проведення конкурсу впродовж п'яти робочих днів після прийняття рішення про проведення конкурсу, але не пізніше ніж за п'ять робочих днів до дня його проведення.

4. Інформація про день, час та місце проведення конкурсу оприлюднюється на веб-сайті Національної ради не пізніше ніж за п'ять робочих днів до дня проведення конкурсу.

5. Національна рада проводить конкурс на відкритому засіданні, на якому розглядаються подані заяви, заслуховуються представники претендентів та визначається переможець конкурсу.

6. Присутнім на засіданні Національної ради учасникам конкурсу чи їх представникам надаються рівні можливості для виступу та представлення своїх заяв на участь у конкурсі.

7. Відсутність учасників конкурсу чи їх представників під час розгляду та прийняття рішення щодо поданих на конкурс заяв, визначення переможця конкурсу не є перешкодою для розгляду та прийняття відповідних рішень Національною радою.

8. Учасник конкурсу до його проведення має право повідомити про відмову від участі в конкурсі. У разі відмови від участі всіх учасників конкурсу Національна рада скасовує такий конкурс та зобов'язана оголосити новий конкурс.

9. Якщо у визначений строк для подачі заяв не надійшло жодної заяви на участь у конкурсі або якщо за результатами розгляду заяв на участь у конкурсі Національна рада не допустила до участі в конкурсі жодного претендента, Національна рада продовжує граничний термін прийому заяв, відкладає проведення конкурсу на певний строк або скасовує конкурс.

У таких випадках Національна рада повідомляє про прийняте рішення в порядку, установленому для оголошення конкурсу.

Стаття 55. Встановлення результатів конкурсу

1. Рішення про переможця конкурсу ухвалюється на засіданні Національної ради.

2. Переможець конкурсу на отримання ліцензії на мовлення визначається за такими критеріями:

1) запропоновані учасником конкурсу обсяги поширення національного продукту;

2) запропоновані учасником конкурсу обсяги поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

3) досвід діяльності учасника конкурсу у сфері медіа (наявність грубих та значних порушень законодавства у сфері медіа).

3. Переможець конкурсу на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення визначається за такими критеріями:

1) відповідність зобов'язань учасника конкурсу умовам ліцензії;

2) наявність власних чи орендованих технічних засобів електронних комунікацій або договору з постачальником електронних комунікаційних мереж та/або послуг щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

3) запропонований учасником конкурсу план побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі, у тому числі запропоновані етапи та строки введення її в експлуатацію;

4) запропонований учасником конкурсу рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

4. У разі участі в конкурсі лише одного учасника він визнається переможцем конкурсу, за умови відповідності його зобов'язань як учасника конкурсу умовам ліцензії.

5. Національна рада у своєму рішенні щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу наводить обґрунтування щодо ступеня відповідності зазначеним у цій статті критеріям стосовно кожного з учасників конкурсу, а також причин визначення учасника переможцем конкурсу, зокрема підстав визнання його таким, що найкраще порівняно з іншими учасниками відповідає зазначеним критеріям. Одночасно з рішенням про визначення переможця конкурсу ухвалюється рішення про видачу переможцю конкурсу ліцензії.

6. Національна рада повідомляє учасникам конкурсу рішення щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу, а також оприлюднює таке рішення в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 56. Ліцензійний збір

1. За видачу або продовження строку дії ліцензії сплачується ліцензійний збір, який розраховується за методикою, затвердженою Національною радою.

2. Методика в частині розрахунку ліцензійного збору має враховувати:

1) для ліцензії на мовлення:

територіальну категорію, технічні характеристики радіочастотного спектра та територію покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, на каналі якої здійснюватиметься мовлення;

обсяги поширення національного продукту;

обсяги поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

2) для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – технічні характеристики та територію покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

Стаття 57. Сплата ліцензійного збору

1. Розмір ліцензійного збору, що підлягає сплаті суб'єктом у сфері медіа, визначається у відповідному рішенні Національної ради про видачу або продовження строку дії ліцензії.

Ліцензійний збір сплачується до Державного бюджету України у порядку, визначеному Національною радою, упродовж 30 днів з дня оприлюднення на веб-сайті Національної ради рішення про визначення переможця конкурсу.

2. У разі якщо Національна рада отримала повідомлення суду про порушення провадження у справі щодо оскарження рішення про визначення переможця конкурсу, перебіг строку сплати ліцензійного збору починається з дня набрання законної сили рішенням суду у відповідній справі.

3. У разі несплати ліцензійного збору у встановлений цією статтею строк Національна рада скасовує рішення про визначення переможця конкурсу.

Стаття 58. Видача ліцензії

1. Не пізніше наступного дня після отримання підтвердження про сплату ліцензійного збору Національна рада зобов'язана видати ліцензію шляхом здійснення відповідного запису в Реєстрі та впродовж трьох робочих днів надіслати переможцю конкурсу повідомлення про видачу ліцензії.

2. У разі невиконання Національною радою зобов'язання, передбаченого частиною першою цієї статті, переможець конкурсу набуває статусу ліцензіата та має право розпочинати відповідну діяльність наступного дня після спливу строку, зазначеного у частині першій цієї статті.

3. Ліцензія оформлюється Національною радою в електронній формі та є записом у Реєстрі, який має містити таку інформацію:

- 1) ідентифікаційні дані ліцензіата;
- 2) вид діяльності, право на здійснення якого надає ліцензія;
- 3) дата прийняття та номер рішення Національної ради про видачу ліцензії;
- 4) строк дії ліцензії;
- 5) ідентифікатор у Реєстрі, за яким у Реєстрі доступна повна інформація про ліцензіата та умови ліцензії, у тому числі структура власності ліцензіата, а також:

для ліцензії на мовлення – логотип чи позивні, територіальна категорія, технічні характеристики та територія покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження та потужність передавачів, територія розповсюдження, канал або частота мовлення), у разі наявності специфічних умов конкурсу на отримання ліцензії: програмна концепція мовлення, в тому числі зобов'язання ліцензіата щодо обсягів поширення національного продукту, формат або зобов'язання ліцензіата щодо обсягів поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – технічні характеристики та територія покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження та потужність передавачів, територія розповсюдження, канал або частота мовлення), зобов'язання ліцензіата щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі (етапи та строки введення її в експлуатацію), рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі; кількість каналів ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі та перелік суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які мають право на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі.

4. Ліцензіат самостійно отримує ліцензію у формі витягу з Реєстру через електронний кабінет.

5. Національна рада затверджує форму витягу з Реєстру та його опис відповідно до вимог цього Закону.

6. Ліцензіат, який отримав ліцензію на мовлення з використанням власних чи орендованих технічних засобів мовлення, зобов'язаний розпочати мовлення упродовж року з дня оприлюднення рішення про видачу ліцензії.

Ліцензіат, який отримав ліцензію на мовлення з використанням електронних комунікаційних мереж та/або послуг третіх осіб, зобов'язаний розпочати мовлення упродовж року з дня оприлюднення рішення про видачу ліцензії, за умови технічної готовності мережі мовлення.

Про початок мовлення ліцензіат зобов'язаний повідомити Національну раду упродовж 10 днів після початку мовлення.

Ліцензіат, який отримав ліцензію на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, зобов'язаний розпочати відповідну діяльність у строки, визначені ліцензією.

Ліцензіат, який отримав ліцензію на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, не має права з власної ініціативи припинити (призупинити) надання послуг суб'єкту у сфері аудіовізуальних медіа, який отримав ліцензію на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, без прийняття відповідного рішення Національною радою про погодження припинення (призупинення) надання послуг відповідному суб'єкту у сфері аудіовізуальних медіа.

7. Постачальник електронних комунікаційних мереж та/або послуг не має права надавати послуги або технічні засоби мовлення в користування особам, які не мають ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення, якщо відповідна діяльність потребує отримання ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення відповідно до цього Закону.

8. Забороняється одночасне поширення одного і того самого телеканалу, радіоканалу чи частини розкладу програм телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного спектра на одній території, в тому числі в різних територіальних категоріях, крім випадку, якщо таке поширення здійснюється під час зміни технології з метою забезпечення надання сервісу в технології, що запроваджується, і в діючій технології.

9. Якщо сервіс надається із застосуванням системи умовного доступу, ліцензіат упродовж 10 днів після початку мовлення надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до сервісу для здійснення Національною радою офіційного моніторингу. У разі зміни системи умовного доступу ліцензіат зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу до сервісу упродовж 14 днів з дня запровадження таких змін.

У разі використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, ліцензіат надає Національній раді комплект такого обладнання.

Стаття 59. Продовження строку дії ліцензії

1. Кожен ліцензіат має право на продовження строку дії ліцензії, крім випадків, передбачених частиною сьомою цієї статті.

2. Для продовження строку дії ліцензії ліцензіат не раніше ніж за 180 днів та не пізніше ніж за 60 днів до закінчення строку дії ліцензії подає до Національної ради заяву про продовження строку дії ліцензії за формою, встановленою Національною радою.

Подання заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

3. Заява про продовження строку дії ліцензії має містити інформацію, передбачену частиною першою статті 52 цього Закону, для заяви про участь у конкурсі. До заяви про продовження строку дії ліцензії додаються документи, передбачені частиною третьою статті 52 цього Закону, крім копії документа, що підтверджує внесення конкурсної гарантії.

Заява про продовження строку дії ліцензії постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням багатоканальної телемережі у стандарті передавання телевізійного зображення з використанням радіочастотного спектра для цілей цифрового наземного мовлення має містити також докази виконання умов ліцензії, строк дії якої закінчується.

4. Інформація та документи, що подаються ліцензіатом відповідно до цієї статті, є відкритими, оприлюднюються на веб-сайті Національної ради упродовж 10 робочих днів з дня їх отримання Національною радою, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

5. У разі подання неповної інформації, неподання окремих документів (інформації), що передбачені цим Законом, або виявлення технічних (друкарських) помилок у поданих документах Національна рада зобов'язана повідомити про це ліцензіата не пізніше ніж на десятий день після отримання заяви про продовження строку дії ліцензії із зазначенням чіткого та вичерпного переліку недоліків. Для виправлення недоліків ліцензіату надається 10 робочих днів з дня направлення йому такого повідомлення.

6. Національна рада розглядає заяву про продовження строку дії ліцензії і ухвалює рішення про продовження строку дії ліцензії або про відмову в продовженні строку дії ліцензії не пізніше ніж за 30 днів до закінчення строку дії ліцензії.

7. Національна рада має право ухвалити рішення про відмову ліцензіату в продовженні строку дії ліцензії, якщо:

1) заяву подано поза межами строку, передбаченого частиною другою цієї статті;

2) відомості, зазначені у заяві про продовження строку дії ліцензії та доданих до неї документах, не відповідають дійсності, крім помилок у ідентифікаційних даних осіб, що не впливають на прозорість структури власності;

3) порушено встановлені цим Законом вимоги до оформлення заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, за умови що Національна рада повідомляла про це ліцензіата в порядку, встановленому частиною п'ятою цієї статті, але такі порушення не були виправлені ліцензіатом;

4) упродовж строку дії ліцензії з дня її видачі чи з моменту останнього продовження строку її дії до ліцензіата за цією ліцензією Національною радою були застосовані 10 чи більше заходів реагування у вигляді штрафу за вчинення значних порушень та/або два чи більше заходів реагування за вчинення грубого порушення та які не скасовані у встановленому законом порядку на день розгляду Національною радою питання щодо продовження строку дії відповідної ліцензії;

5) структура власності ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частинами першою – третьою статті 21, частинами першою та п'ятою статті 24, пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність впливає з поданих ліцензіатом документів);

6) до ліцензіата в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у вигляді анулювання або зупинення ліцензії у сфері медіа чи заборони користування радіочастотним спектром України.

8. За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не впливає з поданих ліцензіатом документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури такого дослідження продовжується строк розгляду заяви, встановлений частиною шостою цієї статті.

У разі якщо за підсумками такого дослідження структура власності ліцензіата визнана непрозорою чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада ухвалює рішення про відмову в продовженні строку дії ліцензії.

9. При прийнятті рішення про продовження строку дії ліцензії Національна рада не має права змінювати умови ліцензії, крім випадків, якщо:

1) після закінчення строку дії ліцензії відбувається зміна стандарту (радіотехнології) мовлення з використанням каналу мовлення та/або ресурсу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) виникла необхідність зміни технічних характеристик мовлення, зумовлена внесенням відповідних змін до Плану розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні;

3) умови ліцензії не відповідають вимогам закону;

4) зміни умов ліцензії запропоновані ліцензіатом і не суперечать Плану реалізації Стратегії та умовам конкурсу на мовлення, на підставі якого було отримано ліцензію, строк дії якої продовжується.

10. У разі змін у законодавстві, що ухвалені на момент продовження строку дії ліцензії, але не набрали чинності, Національна рада зазначає в умовах ліцензії чинні вимоги, а також вимоги, що наберуть сили з моменту ухвалення відповідних змін.

11. За продовження строку дії ліцензії сплачується ліцензійний збір.

Ліцензійний збір сплачується до Державного бюджету України упродовж 30 днів з дня оприлюднення на веб-сайті Національної ради рішення про продовження строку дії ліцензії.

12. Строк дії продовженої ліцензії становить 10 років.

13. Впродовж трьох робочих днів після отримання Національною радою підтвердження про сплату ліцензійного збору Національна рада зобов'язана надіслати ліцензіату повідомлення про продовження строку дії ліцензії.

14. Ліцензіат самостійно отримує продовжену ліцензію у формі витягу з Реєстру через електронний кабінет.

15. Рішення про відмову в продовженні строку дії ліцензії повинно містити детальне обґрунтування і вказувати на встановлені факти, що підтверджують наявність передбачених частиною сьомою цієї статті підстав для прийняття відповідного рішення.

16. Особа, якій відмовлено в продовженні строку дії ліцензії відповідно до цього Закону, зобов'язана припинити відповідну діяльність в останній день строку дії ліцензії.

17. Національна рада зобов'язана повідомити ліцензіата про закінчення строку дії ліцензії та внести зміни до Реєстру, а у разі якщо діяльність здійснювалася ліцензіатом з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, – повідомити про закінчення строку дії ліцензії відповідного постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг.

18. Особа, якій відмовлено в продовженні строку дії ліцензії відповідно до цього Закону, має право брати участь у конкурсі на отримання ліцензії на загальних підставах відповідно до вимог цього Закону.

19. Після закінчення строку дії ліцензії на мовлення втрачає чинність, за винятком випадків, якщо вчасно подана ліцензіатом заява про продовження строку дії ліцензії на мовлення не була розглянута Національною радою у

визначені цим Законом строки. У такому разі ліцензія залишається чинною до прийняття Національною радою рішення про продовження строку дії ліцензії або про відмову у продовженні строку дії ліцензії відповідно до вимог цього Закону.

20. Рішення Національної ради про відмову у продовженні строку дії ліцензії може бути оскаржене ліцензіатом до суду.

Стаття 60. Внесення змін до Реєстру щодо ліцензіатів та умов ліцензії

1. У разі виникнення підстав, передбачених цією статтею, ліцензіат подає до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру за формою, встановленою рішенням Національної ради.

Подання заяви про внесення змін до Реєстру та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

Внесення змін до Реєстру щодо постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра в частині переліку суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які мають право на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, здійснюється Національною радою та не потребує подання постачальником заяви про внесення змін до Реєстру.

2. Підставою для внесення змін до Реєстру є:

1) реорганізація ліцензіата;

2) зміна структури власності ліцензіата, внаслідок якої відбулися зміни кінцевого бенефіціарного власника, ключових учасників чи власників істотної участі;

3) зміна технічних характеристик чи території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження чи потужності передавачів, території поширення, каналу або частоти мовлення);

4) для ліцензії на мовлення – зміна логотипу чи позивних;

5) для ліцензії на мовлення – намір ліцензіата внести зміни до програмної концепції мовлення, у тому числі щодо зобов'язань ліцензіата щодо обсягів поширення національного продукту, формату (якщо формат був умовою конкурсу, за яким було отримано ліцензію) або зобов'язань ліцензіата щодо обсягів поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

6) для ліцензії на мовлення – об'єднання ліцензій одного ліцензіата з однаковою програмною концепцією мовлення в межах однієї територіальної категорії;

7) для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – намір ліцензіата змінити зобов'язання щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі (етапи та строки введення її в експлуатацію), рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

3. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 1 частини другої цієї статті, правонаступник ліцензіата зобов'язаний упродовж 10 робочих днів з дати переходу до нього прав та обов'язків ліцензіата подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та документи, які підтверджують правонаступництво, або їх нотаріально засвідчені копії.

4. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 2 частини другої цієї статті, ліцензіат зобов'язаний впродовж 45 робочих днів з дня, коли відповідні зміни відбулися, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності.

5. У разі якщо структура власності правонаступника ліцензіата чи ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частинами першою – третьою статті 21, частинами першою та п'ятою статті 24, пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність впливає з поданих документів), Національна рада ухвалює рішення про відмову у внесенні змін до Реєстру.

6. За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності правонаступника ліцензіата чи ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не впливає з поданих документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури такого дослідження продовжується строк розгляду заяви про внесення змін до Реєстру, встановлений частиною дванадцятю цієї статті.

У разі якщо за підсумками такого дослідження структура власності суб'єкта визнана непрозорою чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру і ухвалює рішення про звернення до суду з позовом про анулювання ліцензії.

У разі якщо до правонаступника ліцензіата чи ліцензіата в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у вигляді анулювання або зупинення ліцензії у сфері медіа чи заборони користування радіочастотним спектром України, Національна рада відмовляє у внесенні

змін до Реєстру та ухвалює рішення про анулювання або зупинення дії ліцензії на строк застосування таких санкцій.

Рішення Національної ради про відмову у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 1 і 2 частини другої цієї статті, може бути оскаржене правонаступником ліцензіата до суду.

7. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті, ліцензіат зобов'язаний впродовж 30 днів з дня, коли відповідні зміни відбулися або стали відомі ліцензіату, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру.

8. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті, якщо зміна технічних характеристик чи території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження чи потужності передавачів, території розповсюдження, каналу або частоти мовлення) не відповідає Плану реалізації Стратегії.

9. У разі необхідності внесення змін з підстав, передбачених пунктами 4–7 частини другої цієї статті, ліцензіат зобов'язаний звернутися до Національної ради із заявою про внесення змін до Реєстру.

10. Внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 5 частини другої цієї статті, допускається не раніше ніж через три роки з дня видачі ліцензії. При цьому допускається лише зміна обсягів поширення національного продукту в межах 30 відсотків від передбачених умовами ліцензії. Повторне внесення змін до Реєстру, пов'язане зі зміною обсягів поширення національного продукту, дозволяється не раніше ніж через кожні два роки.

Під час дії воєнного, надзвичайного стану, а також визначеного Національною радою періоду, необхідного для відновлення сфери медіа, обмеження, передбачені цією частиною, не застосовуються.

11. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 4 частини другої цієї статті, якщо такі зміни не відповідають вимогам частини другої статті 37 цього Закону.

Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 5–7 частини другої цієї статті, якщо запропоновані ліцензіатом зміни не відповідають умовам конкурсу на отримання ліцензії, за підсумками якого ліцензіат отримав ліцензію.

12. Національна рада розглядає заяву та ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру протягом 30 днів з дня отримання заяви.

13. При внесенні змін до Реєстру строк дії ліцензії не змінюється, крім випадку, якщо внесення змін до Реєстру відбувається з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті.

14. У разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті, строк дії ліцензії зменшується та визначається як середній між більшим і меншим строком дії ліцензій, які об'єднуються.

15. Не пізніше п'яти робочих днів після отримання Національною радою підтвердження про сплату плати за внесення змін до Реєстру Національна рада зобов'язана внести зміни до Реєстру та надіслати ліцензіату повідомлення про внесення змін до Реєстру.

16. Ліцензіат самостійно отримує ліцензію у формі витягу з Реєстру із внесеними до неї змінами через електронний кабінет.

17. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, не передбачених цією статтею, зокрема щодо зміни місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) ліцензіата, керівника ліцензіата, формату (якщо формат не був умовою конкурсу, за яким було отримано ліцензію) тощо, ліцензіат упродовж п'яти робочих днів з дня настання таких змін самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет.

18. У разі неможливості виконання ліцензіатом умов ліцензії внаслідок дії воєнного, надзвичайного стану, а також у визначений Національною радою період, необхідний для відновлення сфери медіа, такий ліцензіат зобов'язаний звернутися до Національної ради із заявою про тимчасовий відступ від умов ліцензії з обґрунтуванням причин та обсягу умов, що не можуть бути ним дотримані, а також із зазначенням строку такого тимчасового відступу.

Відступом від умов ліцензії вважається також припинення мовлення в обсязі не більше 35 відсотків загального обсягу мовлення, визначеного умовами ліцензії.

Національна рада впродовж 30 днів з дня надходження заяви ухвалює мотивоване рішення щодо допустимості або недопустимості тимчасового відступу від умов ліцензії.

Стаття 61. Плата за внесення змін до Реєстру

1. За внесення змін до Реєстру з ліцензіатів стягується плата у розмірі реєстраційного збору, крім випадку внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої та частиною сімнадцятою статті 60 цього Закону.

2. У разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої статті 60 цього Закону, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який розраховується відповідно до методики,

затвердженої Національною радою. Методика в частині розрахунку плати за внесення змін до Реєстру має враховувати такі критерії:

1) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 3 частини другої статті 60 цього Закону:

у разі зменшення території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, зменшення потужності передавачів плата за внесення змін до Реєстру дорівнює розміру реєстраційного збору;

у разі збільшення території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, збільшення потужності передавачів ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює різниці між сплаченим ним ліцензійним збором та ліцензійним збором, який він сплатив би, враховуючи збільшену територію покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, збільшену потужність передавачів, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув, та строку, що залишився);

2) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 5 частини другої статті 60 цього Закону:

у разі збільшення обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, плата за внесення змін до Реєстру дорівнює розміру реєстраційного збору;

у разі зменшення обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює різниці між сплаченим ним ліцензійним збором та ліцензійним збором, який він сплатив би, враховуючи зменшені обсяги поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув, та строку, що залишився);

3) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої статті 60 цього Закону, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює ліцензійному збору за продовження строку дії ліцензії з меншим строком дії, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув, та строку, що залишився).

Розмір плати за внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої статті 60 цього Закону, що підлягає сплаті суб'єктом у сфері медіа, визначається у відповідному рішенні Національної ради про внесення змін до Реєстру.

3. Плата за внесення змін до Реєстру сплачується до Державного бюджету України протягом 30 днів з дня оприлюднення на офіційному веб-сайті Національної ради рішення про внесення змін до Реєстру.

Стаття 62. Анулювання ліцензії

1. Національна рада ухвалює рішення про анулювання ліцензії виключно у разі:

1) подання ліцензіатом заяви про анулювання ліцензії;

2) внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань" запису про ліквідацію юридичної особи ліцензіата чи запису про припинення діяльності ліцензіата як фізичної особи – підприємця;

3) прийняття рішення про анулювання статусу неприбутковості (для суб'єктів у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад);

4) припинення використання стандарту (радіотехнології) мовлення щодо відповідного каналу мовлення чи його частини (окремих радіоелектронних засобів мовлення);

5) якщо ліцензіат за відсутності поважних причин не розпочав передбачене ліцензією мовлення в строки, передбачені частиною шостою статті 58 цього Закону, і не здійснює фактичного мовлення станом на дату проведення засідання, на якому вирішується питання про анулювання ліцензії;

6) якщо ліцензіат, який отримав ліцензію на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, за відсутності поважних причин не розпочав відповідну діяльність у строки, передбачені ліцензією;

7) невиконання ліцензіатом у встановлений строк зобов'язань, передбачених частиною дев'ятою статті 58 цього Закону, за умови що таке зобов'язання не виконане впродовж 48 годин з моменту отримання вимоги Національної ради;

8) якщо встановлено, що заявником на дату подання заяви на участь у конкурсі було подано недостовірні відомості про особу кінцевого бенефіціарного власника чи його громадянство;

9) якщо встановлено, що структура власності ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частинами першою – третьою статті 21, частинами першою та п'ятою статті 24, пунктом 2 частини першої статті 120, а також

пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність впливає з поданих ліцензіатом документів);

10) у разі встановлення факту передачі ліцензіатом права на мовлення за ліцензією третім особам (суборенди каналу мовлення) два чи більше разів.

Цей перелік є вичерпним.

За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не впливає з поданих ліцензіатом документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону.

У разі якщо за підсумками такого дослідження структура власності ліцензіата визнана непрозорою чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада ухвалює рішення про звернення до суду з позовом про анулювання ліцензії.

2. Національна рада має право звертатися до суду з позовом про анулювання ліцензії у випадках, передбачених цим Законом.

3. У разі анулювання ліцензії за рішенням суду Національна рада зобов'язана протягом трьох робочих днів з дня отримання такого рішення внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму веб-сайті.

У разі анулювання ліцензії за рішенням Національної ради Національна рада зобов'язана протягом трьох робочих днів з дня прийняття такого рішення повідомити ліцензіата про анулювання ліцензії (за виключенням випадків анулювання ліцензії з підстав, передбачених пунктом 2 частини першої цієї статті), внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму веб-сайті.

4. У разі якщо діяльність здійснювалася ліцензіатом з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, Національна рада зобов'язана протягом трьох робочих днів з дня отримання рішення суду чи прийняття Національною радою рішення про анулювання ліцензії повідомити про це відповідного постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, а також Регулятора комунікаційних послуг.

5. Особа, ліцензія якої анульована відповідно до цього Закону, зобов'язана припинити відповідну діяльність протягом одного дня з дня отримання повідомлення Національної ради про анулювання ліцензії, але не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на веб-сайті Національної ради.

Продовження діяльності після спливу зазначеного строку тягне за собою відповідальність керівника ліцензіата та керівника відповідного постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, який надає послуги з технічного обслуговування та експлуатації технічних засобів мовлення, відповідно до законодавства.

6. Особа, ліцензія якої анульована відповідно до цього Закону, має право брати участь у конкурсі на отримання ліцензії на загальних підставах відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 63. Реєстрація суб'єктів у сфері медіа

1. Обов'язковій реєстрації підлягають суб'єкти, що здійснюють мовлення без використання радіочастотного спектра, суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення, провайдери аудіовізуальних сервісів та провайдери платформ спільного доступу до відео.

2. Суб'єкти у сфері друкованих медіа можуть зареєструватися добровільно відповідно до вимог цього Закону з урахуванням особливостей, передбачених розділом IX цього Закону.

3. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа можуть зареєструватися добровільно відповідно до вимог цього Закону.

4. Суб'єкти, що підлягають обов'язковій реєстрації, мають право розпочинати відповідну діяльність з дня реєстрації. Це обмеження не поширюється на провайдерів платформ спільного доступу до відео.

Про початок мовлення суб'єкт, що здійснює мовлення без використання радіочастотного спектра, зобов'язаний повідомити Національну раду протягом 10 днів після початку мовлення.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування мають право надавати державні гранти та інші види державної підтримки виключно зареєстрованим медіа, а також замовляти в них роботи та послуги.

5. Для реєстрації заявник подає заяву за формою, встановленою Національною радою, в якій зазначаються такі відомості:

1) для юридичної особи:

а) ідентифікаційні дані;

б) адреса, за якою здійснюється редакційний контроль, якщо вона не збігається з адресою місцезнаходження (для суб'єктів у сфері аудіовізуальних, друкованих та онлайн-медіа);

в) контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

г) прізвище, ім'я та по батькові керівника юридичної особи;

- г) кінцевий бенефіціарний власник (за наявності);
- 2) для фізичної особи (у тому числі фізичної особи – підприємця):
 - а) ідентифікаційні дані;
 - б) місце реєстрації або надання сервісу, контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);
- 3) вид та опис діяльності у сфері медіа, а саме:
 - а) для лінійних медіа – логотип чи позивні; відомості про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою; для публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад (додатково) – підтвердження статусу неприбутковості; вид та технологія мовлення; територіальна категорія; формат; час та обсяги мовлення; наявність чи відсутність системи умовного доступу; дані щодо технології мовлення та характеристики сигналу каналу мовлення, перелік яких визначається Національною радою; постачальник електронних комунікаційних мереж та/або послуг (за наявності).

Для лінійного медіа, яке є версією іноземного лінійного медіа, додатково зазначаються країна походження та країни, в яких представлено іноземне лінійне медіа, з наданням документів, що підтверджують зазначені відомості;

 - б) для нелінійних медіа – назва нелінійного медіа; технологія, що застосовується для надання сервісу; територія надання сервісу;
 - в) для друкованих медіа – назва друкованого медіа; вид друкованого медіа; періодичність виходу примірників; територія та спосіб розповсюдження примірників;
 - г) для онлайн-медіа – назва онлайн-медіа; вид онлайн-медіа; доменні імена, за якими медіа доступне в мережі Інтернет, із зазначенням реєстрантів відповідних доменних імен (щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я та (за наявності) по батькові, громадянство, відомості про місце проживання або місце перебування, щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані);
 - г) для провайдерів аудіовізуальних сервісів – технологія, що застосовується для надання доступу; територія надання сервісу (адміністративно-територіальні одиниці, у межах яких розповсюджуються телеканали або радіоканали, або територія України); загальна кількість телеканалів та радіоканалів; перелік телеканалів та радіоканалів, що плануються до розповсюдження;
 - д) для провайдерів платформ спільного доступу до відео – назва платформи спільного доступу до відео; технологія, що застосовується для надання сервісу; територія надання сервісу;- 4) для сервісів, що надаються з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг – ідентифікаційні дані такого постачальника;

5) для сервісів, що надаються через мережу Інтернет – IP-адреса або діапазон IP-адрес, з яких здійснюється поширення сервісу; доменні імена, за якими медіа доступне в мережі Інтернет, із зазначенням реєстрантів відповідних доменних імен (щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я та (за наявності) по-батькові, громадянство, відомості про місце проживання або місце перебування, щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані); територія надання сервісів.

6. Національна рада забезпечує електронну технічну взаємодію з іншими публічними реєстрами в порядку, встановленому Законом України "Про публічні електронні реєстри". Інформація, що міститься в державних реєстрах, отримується Національною радою безоплатно з відповідних державних реєстрів і не підлягає додатковому витребовуванню у реєстрантів.

7. Подання заяви про реєстрацію здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку не пізніше ніж за 30 днів до початку здійснення відповідної діяльності. Вимога щодо строку подання заяви не поширюється на провайдерів платформ спільного доступу до відео.

8. Одночасно з поданням заяви про реєстрацію заявник надає Національній раді документ, що підтверджує сплату реєстраційного збору або здійснює таку сплату через електронний кабінет.

9. Якщо сервіс надається із застосуванням системи умовного доступу, заявник надає Національній раді технічні параметри доступу до сервісу, а також упродовж трьох днів з дня подання заяви про реєстрацію надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до сервісу для здійснення Національною радою офіційного моніторингу. Якщо система умовного доступу на час подання заяви на реєстрацію не впроваджена, зазначена інформація та картки доступу надаються Національній раді не пізніше трьох робочих днів з моменту введення системи умовного доступу в експлуатацію. У разі зміни системи умовного доступу заявник зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу до сервісу протягом 14 днів з дня запровадження таких змін.

У разі використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, заявник надає Національній раді комплект такого обладнання.

10. Заявник має право включити до заяви про реєстрацію кілька технологій надання медіа-сервісу.

11. За реєстрацію суб'єктів у сфері медіа стягується реєстраційний збір у розмірі прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого станом на 1 січня року, в якому подається заява про реєстрацію. Реєстраційний збір сплачується до Державного бюджету України.

12. Протягом одного робочого дня після отримання заяви про реєстрацію Національна рада повідомляє заявнику реєстраційний номер поданої заяви та дату отримання заяви.

13. У разі отримання повної інформації відповідно до частин п'ятої та восьмої цієї статті Національна рада протягом одного місяця з дня отримання заяви ухвалює рішення про реєстрацію суб'єкта у сфері медіа, вносить відомості до Реєстру та повідомляє про це заявника.

14. У разі отримання неповної інформації Національна рада протягом 10 робочих днів з дня отримання заяви повідомляє про це заявника з наданням чіткого та вичерпного переліку відсутньої інформації. Після усунення недоліків Національна рада ухвалює рішення відповідно до частини тринадцятої цієї статті.

15. Заявник набуває статусу суб'єкта у сфері медіа та має право розпочинати відповідну діяльність з дня внесення до Реєстру інформації про реєстрацію суб'єкта у сфері медіа. Провайдери платформ спільного доступу до відео та суб'єкти, визначені у частинах другій і третій цієї статті, для цілей цього Закону вважаються суб'єктами у сфері медіа з моменту початку відповідної діяльності.

16. Інформація, що подається заявником відповідно до цієї статті, є відкритою та оприлюднюється в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

Стаття 64. Внесення змін до Реєстру щодо реєстрантів

1. У разі реорганізації реєстранта правонаступник реєстранта подає до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру за формою, встановленою рішенням Національної ради.

Така заява подається протягом 10 робочих днів з дати переходу до правонаступника прав та обов'язків реєстранта.

2. У разі якщо структура власності правонаступника реєстранта не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 15, частинами першою – третьою статті 21, частиною першою статті 22, пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність впливає з поданих документів), Національна рада ухвалює рішення про відмову у внесенні змін до Реєстру та скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа.

У разі якщо до правонаступника реєстранта в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у виді заборони здійснювати діяльність у сфері медіа, Національна рада ухвалює рішення про відмову у внесенні змін до Реєстру та скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа.

3. За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності правонаступника реєстранта не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не впливає з поданих документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури такого дослідження продовжується строк розгляду заяви про внесення змін до Реєстру, встановлений частиною сьомою цієї статті.

Якщо за підсумками такого дослідження структура власності правонаступника реєстранта визнана непрозорою чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру та ухвалює рішення про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа.

4. Реєстрант зобов'язаний звернутися до Національної ради із заявою про внесення будь-яких інших змін до Реєстру, крім зазначених у частині дев'ятій цієї статті.

5. Заява про внесення змін до Реєстру подається через електронний кабінет.

6. За внесення змін до Реєстру стягується плата у розмірі реєстраційного збору. Плата за внесення змін до Реєстру сплачується до Державного бюджету України.

7. Національна рада протягом одного місяця з дня отримання заяви та за наявності підтвердження сплати плати за внесення змін до Реєстру ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру, вносить відомості про це до Реєстру та надсилає реєстранту повідомлення про внесення змін до Реєстру.

8. Рішення Національної ради про відмову у внесенні змін до Реєстру може бути оскаржене правонаступником реєстранта до суду.

9. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру в частині місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) реєстранта, керівника реєстранта, формату (для лінійних медіа), переліку телеканалів та радіоканалів, що плануються до розповсюдження (для провайдерів аудіовізуальних сервісів) реєстрант протягом п'яти робочих днів з дня настання таких змін самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет. Плата за внесення таких змін до Реєстру не стягується.

Стаття 65. Відмова в реєстрації та скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації суб'єкта у сфері медіа, якщо:

1) інформація, подана заявником для реєстрації, не відповідає вимогам статті 63 цього Закону;

2) структура власності заявника не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 15, частинами першою – третьою статті 21, частиною першою статті 22, частиною першою статті 120 цього Закону, у разі якщо статтею 63 цього Закону передбачено подання заявником відомостей про структуру власності;

3) заявником не сплачено реєстраційний збір;

4) заявник вже є зареєстрованим суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа із таким самим видом діяльності (телебачення чи радіомовлення) під таким самим логотипом чи позивними;

5) з дати скасування реєстрації відповідного суб'єкта з таким самим видом діяльності у сфері медіа минуло менше одного року;

6) до заявника в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у виді заборони здійснювати діяльність у сфері медіа.

2. Національна рада протягом одного місяця з дня отримання заяви ухвалює рішення про відмову у реєстрації суб'єкта у сфері медіа та повідомляє про це заявника.

3. У разі відмови в реєстрації особа має право повторно подати заяву про реєстрацію після усунення підстав для такої відмови.

4. Реєстрація суб'єкта у сфері медіа скасовується рішенням Національної ради у разі:

1) подання суб'єктом у сфері медіа заяви про скасування реєстрації;

2) внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань" запису про припинення юридичної особи суб'єкта у сфері медіа чи запису про припинення діяльності суб'єкта у сфері медіа як фізичної особи – підприємця;

3) прийняття рішення про анулювання статусу неприбутковості (для суб'єктів у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад);

4) невиконання суб'єктом у сфері медіа у встановлений строк зобов'язань, що передбачені частиною дев'ятою статті 63 цього Закону, за умови що таке зобов'язання не виконано впродовж 48 годин з моменту отримання вимоги Національної ради;

5) якщо після реєстрації суб'єкта у сфері медіа встановлено, що його структура власності не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 15, частинами першою – третьою статті 21, частиною першою статті 22,

пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність впливає з поданих суб'єктом документів);

6) якщо встановлено, що реєстрантом на дату подання заяви про реєстрацію було подано недостовірні відомості про особу кінцевого бенефіціарного власника чи його громадянство;

7) у разі встановлення факту передачі суб'єктом у сфері медіа, що здійснює мовлення без використання радіочастотного спектра, права мовлення на підставі реєстрації третім особам (суборенди каналу мовлення) два чи більше разів;

8) у випадках, передбачених розділом VIII цього Закону;

9) на підставі рішення суду.

5. За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності реєстранта не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не впливає з поданих реєстрантом документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону.

Якщо за підсумками такого дослідження структура власності реєстранта визнана непрозорою чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада ухвалює рішення про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа.

6. Національна рада зобов'язана повідомити суб'єкта у сфері медіа про скасування його реєстрації, внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

7. У разі якщо діяльність здійснювалася суб'єктом у сфері медіа з використанням послуг третіх осіб, Національна рада зобов'язана протягом трьох робочих днів з дня отримання рішення суду чи прийняття Національною радою рішення про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа повідомити про це відповідного постачальника послуг, а також Регулятора комунікаційних послуг, якщо для надання медіа-сервісу використовувалися електронні комунікаційні послуги. У разі якщо діяльність здійснювалася суб'єктом у сфері медіа з використанням платформи спільного доступу до інформації, Національна рада зобов'язана повідомити про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа провайдера такої платформи.

8. Суб'єкт у сфері медіа, реєстрацію якого скасовано відповідно до цього Закону, зобов'язаний припинити надання відповідного медіа-сервісу впродовж одного дня з дня отримання повідомлення Національної ради про скасування реєстрації, але не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на веб-сайті Національної ради.

Вимога щодо припинення діяльності у зв'язку із скасуванням реєстрації не поширюється на суб'єктів у сфері онлайн-медіа, провайдерів платформ спільного доступу до відео та друкованих медіа, крім випадків, передбачених розділом IX цього Закону.

Продовження надання медіа-сервісу після спливу зазначеного строку тягне за собою відповідальність керівника суб'єкта у сфері медіа відповідно до законодавства.

9. У разі якщо до суб'єкта у сфері медіа в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у виді заборони здійснювати діяльність у сфері медіа, Національна рада ухвалює рішення про скасування реєстрації у сфері медіа на строк застосування таких санкцій.

10. У разі якщо рішення Національної ради про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа скасовано рішенням суду, яке набрало законної сили, Національна рада зобов'язана поновити відповідні дані в Реєстрі та оприлюднити інформацію про поновлення реєстрації суб'єкта у сфері медіа на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після отримання рішення суду. Повторна заява про реєстрацію такого суб'єкта у сфері медіа не подається.

Стаття 66. Реєстрація іноземних лінійних медіа

1. Іноземні лінійні медіа, крім тих, які походять з країн, що є державами – членами Європейського Союзу, можуть поширюватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів виключно після реєстрації таких медіа у порядку, встановленому цією статтею.

2. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа подається провайдером аудіовізуальних сервісів чи іншою особою, яка уповноважена іноземним лінійним медіа.

3. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа подається через електронний кабінет не пізніше ніж за 30 днів до запланованого початку поширення відповідного іноземного лінійного медіа на території України.

4. Якщо іноземне лінійне медіа вже зареєстроване Національною радою і така реєстрація не скасована, у разі подання заяви про реєстрацію такого медіа Національна рада залишає її без розгляду.

5. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа повинна містити:

1) інформацію про заявника, передбачену пунктом 1 частини п'ятої статті 63 цього Закону;

2) опис іноземного лінійного медіа, що реєструється:

а) назва телеканалу або радіоканалу;

б) логотип чи позивні;

в) ідентифікаційні дані особи, яка здійснює редакційний контроль щодо медіа, адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не збігається з адресою місцезнаходження), контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

г) країна походження іноземного лінійного медіа;

г) країна, з території якої здійснюється трансляція іноземного лінійного медіа, у тому числі через супутниковий ретранслятор (якщо така країна відмінна від зазначеної у підпункті "г" цієї частини);

д) країна (країни), для користувачів якої призначене іноземне лінійне медіа;

е) мова (мови) іноземного лінійного медіа;

є) інформація щодо наявності у розкладі програм рекламної інформації та місце оплати такої рекламної інформації;

ж) декларація щодо відповідності змісту програм вимогам законодавства України;

з) формат;

3) інформація щодо наявності системи умовного доступу, зумовленої наявністю в розкладі програм, поширення яких обмежується відповідно до Європейської конвенції про транскордонне телебачення або інших міжнародних договорів.

6. Якщо поширення іноземного лінійного медіа відбувається із застосуванням системи умовного доступу, заявник надає Національній раді технічні параметри доступу до сервісу, а також упродовж трьох робочих днів з дня подання заяви про реєстрацію надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до сервісу для здійснення Національною радою офіційного моніторингу. Якщо система умовного доступу на час подання заяви на реєстрацію не впроваджена, зазначена інформація та картки доступу надаються Національній раді не пізніше трьох робочих днів з моменту введення системи умовного доступу в експлуатацію. У разі зміни системи умовного доступу заявник зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу до сервісу впродовж 14 днів з дня запровадження таких змін.

У разі використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, заявник надає Національній раді комплект такого обладнання.

7. За реєстрацію іноземного лінійного медіа стягується плата у розмірі реєстраційного збору. Плата за реєстрацію іноземного лінійного медіа сплачується до Державного бюджету України.

8. Протягом одного робочого дня після отримання заяви про реєстрацію Національна рада повідомляє заявника про реєстраційний номер поданої заяви та дату отримання заяви.

9. У разі отримання повної інформації, передбаченої частиною п'ятою цієї статті, Національна рада впродовж двох місяців з дня отримання заяви ухвалює рішення про реєстрацію іноземного лінійного медіа, вносить відомості до Реєстру та повідомляє про це заявника.

10. У разі отримання неповної інформації Національна рада впродовж 10 робочих днів з дня отримання заяви повідомляє про це заявника з наведенням переліку відсутньої інформації. Після усунення недоліків Національна рада ухвалює рішення відповідно до частини дев'ятої цієї статті.

11. Іноземні лінійні медіа, крім тих, які походять з країн, що є державами – членами Європейського Союзу, можуть поширюватися на території України в пакетах телеканалів та радіоканалів провайдерів аудіовізуальних сервісів з дня внесення до Реєстру інформації про реєстрацію відповідного іноземного лінійного медіа.

12. Інформація, що подається заявником відповідно до цієї статті, є відкритою та оприлюднюється в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

13. У разі зміни відомостей, що були зазначені у заяві та інших наданих до Національної ради документах, заявник повідомляє про це Національну раду письмово впродовж 30 днів з дня настання таких змін.

Стаття 67. Відмова в реєстрації та скасування реєстрації іноземних лінійних медіа

1. Національна рада відмовляє іноземному лінійному медіа в реєстрації у таких випадках:

1) якщо під час офіційного моніторингу встановлено, що відповідне іноземне лінійне медіа два чи більше разів порушило вимоги Європейської конвенції про транскордонне телебачення, інших міжнародних договорів та/або пунктів 1–4, 6, 12 частини першої статті 36, статті 42, пунктів 1, 2 частини першої статті 119 цього Закону;

2) виявлено, що заявником на дату подання заяви було подано недостовірні відомості про іноземне лінійне медіа;

3) виявлено факти порушення вимог Закону України "Про рекламу" щодо оплати юридичній особі України реклами, розміщеної на території України;

4) до іноземного лінійного медіа в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у виді заборони поширення такого медіа на території України.

2. Рішення про відмову у реєстрації ухвалюється впродовж двох місяців з дня отримання заяви та надсилається заявнику в установленому цим Законом порядку.

3. У разі відмови в реєстрації особа має право повторно подати заяву про реєстрацію після усунення підстав такої відмови.

4. Національна рада скасовує реєстрацію іноземного лінійного медіа у таких випадках:

1) якщо під час офіційного моніторингу встановлено, що відповідне іноземне лінійне медіа два чи більше разів порушило вимоги Європейської конвенції про транскордонне телебачення, інших міжнародних договорів та/або пунктів 1–4, 6, 12 частини першої статті 36, статті 42, пунктів 1, 2 частини першої статті 119 цього Закону;

2) виявлено, що заявником на дату подання заяви було подано недостовірні відомості про іноземне лінійне медіа;

3) виявлено факти порушення вимог Закону України "Про рекламу" щодо оплати юридичній особі України реклами, розміщеної на території України;

4) на вимогу Національної ради іноземним лінійним медіа чи особою, за заявою якої зареєстроване іноземне лінійне медіа, не надано документів, що підтверджують оплату юридичній особі України реклами, розміщеної на території України;

5) до іноземного лінійного медіа в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції", застосовано санкції у виді заборони поширення такого медіа на території України;

6) на підставі рішення суду.

5. Національна рада зобов'язана внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

6. Провайдери аудіовізуальних сервісів зобов'язані припинити поширення іноземного лінійного медіа, реєстрацію якого скасовано, негайно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на веб-сайті Національної ради.

7. У разі скасування реєстрації іноземного лінійного медіа повторна заява про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа може бути подана не раніше ніж за один рік після оприлюднення рішення про скасування реєстрації.

8. У разі якщо рішення Національної ради про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа скасовано рішенням суду, Національна рада зобов'язана поновити відповідні дані в Реєстрі та оприлюднити інформацію про поновлення реєстрації іноземного лінійного медіа на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після отримання рішення суду. Повторна заява про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа не подається.

Стаття 68. Реєстр суб'єктів у сфері медіа

1. Держателем та технічним адміністратором Реєстру є Національна рада.

2. Мовою ведення Реєстру є державна мова. Для транслітерації імені фізичної особи, найменування юридичної особи та іншої реєстрової інформації застосовуються правила транслітерації, встановлені Кабінетом Міністрів України.

3. Реєстр ведеться з використанням спеціально розробленої автоматизованої апаратно-програмної системи, що має взаємодіяти з іншими державними електронними реєстрами.

4. Національна рада:

1) забезпечує створення, функціонування та ведення Реєстру;

2) організовує та забезпечує технічну та на організаційному рівні інформаційну взаємодію Реєстру з іншими державними електронними реєстрами;

3) забезпечує збереження та захист Реєстру та реєстрової інформації;

4) забезпечує безоплатний цілодобовий доступ до Реєстру на веб-сайті Національної ради;

5) забезпечує оприлюднення та регулярне оновлення реєстрової інформації у формі відкритих даних на Єдиному державному веб-порталі відкритих даних.

5. Відомості, що містяться в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню:

1) є відкритими і загальнодоступними;

2) надаються на запит відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації".

6. До Реєстру вносяться такі відомості про всіх суб'єктів у сфері медіа, що отримали ліцензію або зареєстровані Національною радою, а також про зареєстровані іноземні лінійні медіа:

1) відомості, що передбачені статтями 52, 58 для ліцензіатів, статтею 63 для реєстрантів, статтею 66 для зареєстрованих іноземних лінійних медіа;

2) відомості про ліцензії, видані відповідно до цього Закону, а саме: відомості про вид ліцензії, дату і номер рішення Національної ради про видачу ліцензії, строк дії ліцензії, дату і номер рішення Національної ради про внесення змін до Реєстру, дату і номер рішення Національної ради про анулювання ліцензії та підстави анулювання ліцензії;

3) відомості про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, а саме: дату і номер рішення Національної ради про реєстрацію, дату і номер рішення Національної ради про внесення змін до Реєстру, дату і номер рішення Національної ради про скасування реєстрації та підстави скасування реєстрації;

4) відомості про реєстрацію іноземних лінійних медіа, а саме: дату і номер рішення Національної ради про реєстрацію, дату і номер рішення про внесення змін до Реєстру, відповідність вимогам частини чотирнадцятої статті 40 цього Закону, дату і номер рішення про скасування реєстрації та підстави скасування реєстрації іноземного лінійного медіа;

5) інформація про застосування до суб'єктів у сфері медіа заходів реагування, передбачених цим Законом, у тому числі вид порушення з посиланням на положення цього Закону, заходи реагування, що були застосовані, дата і номер відповідного рішення Національної ради;

6) визначені Національною радою показники фінансового стану суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа та постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, що відображені у річній фінансовій звітності, яка подається відповідним суб'єктом на виконання частини першої статті 26 цього Закону.

7. У Реєстрі має відображатися статистична інформація про загальну кількість суб'єктів у сфері медіа, а також про кількість суб'єктів у сфері медіа за кожним видом діяльності у сфері медіа та за територіальною категорією.

8. Відомості, що містяться в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню, надаються у вигляді безоплатного цілодобового доступу на офіційному веб-сайті Національної ради шляхом їх пошуку за такими критеріями:

1) повне чи скорочене найменування юридичної особи, ім'я та прізвище фізичної особи;

2) ідентифікаційний код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань;

3) місцезнаходження суб'єкта у сфері медіа та адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не збігається з адресою місцезнаходження);

4) логотип чи позивні або назва медіа;

- 5) номер рішення Національної ради;
- 6) ідентифікатор суб'єкта у сфері медіа.

9. У разі внесення змін до Реєстру нові відомості додаються без видалення попередніх із зазначенням дати та часу внесення змін.

10. У разі якщо рішення Національної ради про анулювання ліцензії чи скасування реєстрації медіа скасовано рішенням суду, яке набрало законної сили, Національна рада зобов'язана впродовж трьох робочих днів після отримання рішення суду поновити відповідні дані в Реєстрі та повідомити про це заявника.

У разі якщо до моменту поновлення даних в Реєстрі відбулися зміни місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) суб'єкта у сфері медіа, його керівника тощо, суб'єкт у сфері медіа впродовж п'яти робочих днів з дня поновлення даних самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет.

До введення в експлуатацію електронного кабінету, а також після його введення в експлуатацію на вимогу ліцензіата ліцензія у формі витягу з Реєстру видається Національною радою у паперовій формі. Така ліцензія у формі витягу з Реєстру засвідчується підписами уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради.

Стаття 69. Електронний кабінет

1. Електронний кабінет створюється Національною радою з метою забезпечення ефективного механізму проведення ліцензійних та реєстраційних дій, електронного обміну інформацією, документами та ефективної взаємодії між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа.

2. Адміністратором програмного забезпечення електронного кабінету є Національна рада, яка визначає платформу його розміщення, архітектуру, інтерфейс, порядок функціонування та забезпечує цілодобовий безоплатний доступ суб'єктів у сфері медіа до електронного кабінету.

3. Електронний кабінет має забезпечувати щонайменше такі дії:

1) електронну ідентифікацію та автентифікацію заявників, реєстрантів та ліцензіатів з використанням електронного підпису чи альтернативних електронному підпису засобів ідентифікації;

2) підготовку в електронній формі заяв, передбачених цим Законом, та документів, що до них додаються, у тому числі з можливістю завантаження файлів, з накладанням електронного підпису, та отримання інформації шляхом електронної інформаційної взаємодії з відповідними державними реєстрами у визначеному законодавством порядку;

3) контроль за повнотою заповнення заяв, передбачених цим Законом, та переліку документів, що до них додаються;

4) друк форм заяв та заповнених заяв, передбачених цим Законом;

5) подання провайдерами аудіовізуальних сервісів інформації про кількість користувачів їх медіа-сервісів із зазначенням сервісів, які надаються таким користувачам, відповідно до пункту 4 частини третьої статті 22 цього Закону;

6) подання відомостей про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону;

7) повідомлення про витребування від суб'єктів у сфері медіа інформації та документів, передбачених статтею 27 цього Закону, у разі початку проведення процедури дослідження питання дотримання вимог до структури власності;

8) подання заяв, передбачених цим Законом, та документів, що до них додаються;

9) повідомлення заявника про отримання Національною радою поданої ним заяви із зазначенням реєстраційного номера та дати отримання заяви;

10) перегляд заявником перебігу розгляду поданих ним заяв та документів, інформування заявника про зауваження Національної ради щодо них;

11) подання заявником виправлених документів відповідно до зауважень, отриманих від Національної ради;

12) повідомлення претенденту рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу, повідомлення учасників конкурсу про день, час, місце проведення конкурсу, повідомлення учасникам конкурсу рішення щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу відповідно до статей 52–55 цього Закону;

13) самостійне внесення змін до Реєстру у випадках, встановлених статтями 60, 64 цього Закону;

14) повідомлення ліцензіата про видачу ліцензії, про продовження чи відмову в продовженні строку дії ліцензії, її анулювання, про внесення чи відмову у внесенні змін до Реєстру, повідомлення про реєстрацію, відмову в реєстрації та скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа, іноземного лінійного медіа, повідомлення заявника про видачу дозволу на тимчасове мовлення, його анулювання чи закінчення дії;

15) формування рахунків на сплату ліцензійного збору, реєстраційного збору, плати за внесення змін до Реєстру, перегляд інформації щодо стану сплати таких рахунків;

16) формування та подання запитів в електронній формі про надання витягів з реєстру;

17) формування та отримання ліцензії у формі витягу з Реєстру відповідно до статей 58, 59, 60 цього Закону;

18) повідомлення про початок мовлення (для лінійних аудіовізуальних медіа);

19) повідомлення ліцензіатів та реєстрантів про зміну стандартів (радіотехнологій) ефірного, у тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів, а також про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового мовлення відповідно до статті 12 цього Закону;

20) автоматичне інформування провайдерів аудіовізуальних сервісів про зміни у Реєстрі щодо іноземних лінійних медіа, а також судові рішення щодо іноземних лінійних медіа;

21) надсилання приписів, повідомлень про проведення перевірок, застосування заходів реагування, передбачених цим Законом, будь-яких інших повідомлень Національної ради на адресу суб'єктів у сфері медіа;

22) ведення реєстраційних та ліцензійних справ в електронній формі та створення їх електронного архіву;

23) інформування суб'єктів у сфері медіа про роботу електронного кабінету, технологічні перерви та технологічні збої в роботі електронного кабінету.

4. У разі якщо доступ до електронного кабінету неможливий через технічні причини або відсутність зв'язку, Національна рада зобов'язана продовжити строки, передбачені цим Законом для подачі суб'єктами інформації документів та заяв, на таку саму кількість робочих днів, упродовж яких доступ до електронного кабінету був унеможливлений, але не менше ніж на три робочі дні.

5. Національна рада затверджує порядок функціонування електронного кабінету.

Розділ VI. НАЦІОНАЛЬНА РАДА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ ТА ЇЇ ПОВНОВАЖЕННЯ

Стаття 70. Статус Національної ради

1. Національна рада є незалежним конституційним постійно діючим колегіальним державним органом, що діє на підставі Конституції України, цього Закону та інших законів України і здійснює державне регулювання, нагляд і контроль у сфері медіа.

2. Національна рада є юридичною особою, має печатку із своїм найменуванням та зображенням Державного Герба України.

3. Місцезнаходженням Національної ради є столиця України – місто Київ.

Стаття 71. Принципи діяльності Національної ради

1. Національна рада здійснює свою діяльність на принципах верховенства права, законності, незалежності, об'єктивності, передбачуваності, правової визначеності, компетентності, професійності, колегіальності розгляду і вирішення питань, обґрунтованості прийнятих рішень, відкритості і публічності.

2. Національна рада здійснює державне регулювання та нагляд у сфері медіа, базуючись на принципах пропорційності, прозорості та недискримінації, а саме:

1) дії та рішення Національної ради повинні бути необхідними і мінімально достатніми для досягнення основних завдань державної політики у сфері медіа, визначених цим Законом;

2) рішення Національної ради повинні бути належним чином обґрунтовані та повідомлені суб'єктам, яких вони стосуються, у строки та в порядку, передбачені цим Законом.

Стаття 72. Незалежність Національної ради

1. Національна рада є колегіальним державним органом, який здійснює свої повноваження самостійно, незалежно від інших державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб.

2. Національна рада та її члени зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України, цим та іншими законами України. Національна рада не може делегувати свої повноваження третім особам. Член Національної ради не може одноосібно здійснювати функції, покладені на Національну раду.

3. Порядок утворення, склад, повноваження та організація діяльності Національної ради визначаються Конституцією України, цим та іншими законами України.

4. Члени Національної ради відповідно до цього Закону є посадовими особами.

5. Втручання будь-яких державних органів, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, громадян та їх об'єднань у

вирішення питань, що належать до повноважень Національної ради та її членів, не допускається, крім випадків, передбачених законами України.

6. Умови оплати праці членів та працівників апарату Національної ради визначаються цим та іншими законами України.

Стаття 73. Склад Національної ради

1. Національна рада складається з восьми осіб. Верховна Рада України і Президент України призначають по половині складу Національної ради у порядку, визначеному цим Законом.

2. Національна рада є повноважною в разі призначення не менше шести її членів.

3. Повноваження члена Національної ради починаються з дня набрання чинності рішенням відповідного суб'єкта про його призначення і тривають п'ять років, за винятком випадку, передбаченого абзацом другим цієї частини. Після закінчення п'ятирічного строку повноважень член Національної ради продовжує виконувати свої обов'язки до дня набрання чинності рішенням відповідного суб'єкта про призначення нового члена Національної ради.

4. Одна і та сама особа не може бути призначена членом Національної ради більше ніж два строки підряд.

Стаття 74. Вимоги до членів Національної ради

1. Членом Національної ради може бути особа, яка відповідає таким вимогам:

1) є громадянином України та проживає в Україні не менше п'яти останніх років;

2) має вищу освіту;

3) має досвід роботи у галузі медіа, електронних комунікацій, права не менше п'яти років;

4) володіє державною мовою відповідно до рівня, визначеного Національною комісією зі стандартів державної мови.

2. Не може бути членом Національної ради особа:

1) яка має громадянство чи підданство іншої держави;

2) яка за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

3) яка має судимість за вчинення кримінального правопорушення, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

4) яка за вироком суду, що набрав законної сили, позбавлена права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або обіймати відповідні посади;

5) на яку поширюються приписи частин третьої і четвертої статті 1 Закону України "Про очищення влади";

6) яка є кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі ліцензіатів або реєстрантів відповідно до цього Закону, а також ліцензіатів або реєстрантів у сфері електронних комунікацій.

3. Члени Національної ради працюють на постійній основі. На час виконання своїх службових обов'язків вони не можуть обіймати будь-які інші посади, у тому числі на громадських засадах, у державних та недержавних органах, організаціях, установах та на підприємствах, займатися іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю. Допускається викладацька, наукова і творча діяльності, медична практика, інструкторська та суддівська практики зі спорту, крім випадків здійснення такої діяльності для суб'єкта у сфері медіа.

Члени Національної ради не можуть входити до складу правління, інших виконавчих чи контрольних органів, наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку (крім випадків, коли особи здійснюють функції з управління акціями (частками, паями), що належать державі чи територіальній громаді, та представляють інтереси держави чи територіальної громади в раді (спостережній раді), ревізійній комісії господарської організації).

Член Національної ради зобов'язаний упродовж одного місяця з дня призначення на посаду вийти зі складу наглядових або управлінських органів юридичних осіб, що є ліцензіатами та реєстрантами відповідно до цього Закону, а також юридичних осіб, що мають ліцензію або зареєстровані як постачальники електронних комунікаційних мереж та/або послуг, та звільнитися з будь-яких інших посад.

4. Член Національної ради не може мати представницького мандата та бути членом політичної партії. У 20-денний строк з дня призначення на посаду член Національної ради подає заяву про складення повноважень депутата відповідної ради та заяву про зупинення чи припинення членства в політичній партії.

5. На членів Національної ради поширюються вимоги та обмеження, встановлені законами України "Про запобігання корупції" та "Про очищення влади".

Член Національної ради зобов'язаний усунути порушення вимог пунктів 1, 6 частини другої цієї статті, частин третьої – четвертої цієї статті

впродовж одного місяця з дня виявлення таких порушень. Неусунення таких порушень упродовж одного місяця призводить до припинення повноважень члена Національної ради у порядку, передбаченому статтею 80 цього Закону.

Стаття 75. Засади відбору і призначення членів Національної ради

1. Відбір і призначення кандидатів на посаду члена (членів) Національної ради відбувається на конкурсних засадах із дотриманням принципів законності, відкритості, гласності, рівності прав кандидатів, недискримінації, незалежності, неупередженого ставлення до кандидатів та відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 76. Призначення членів Національної ради Верховною Радою України

1. Верховна Рада України приймає рішення про призначення на посади члена Національної ради та про звільнення з посад члена Національної ради відкритим голосуванням, більшістю голосів народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України, про що оформляється відповідна постанова Верховної Ради України.

2. Вакантними вважаються всі посади членів Національної ради, повноваження яких припинені постановою Верховної Ради України або достроково припинені з підстав, передбачених цим Законом. Не вважається вакантною посада члена Національної ради, якщо його повноваження припинені після оголошення конкурсу. Для таких посад оголошується окремий конкурс.

3. Верховна Рада України призначає нового члена (членів) Національної ради протягом трьох місяців з дня закінчення строку повноважень члена (членів) Національної ради, який був призначений Верховною Радою України. Член Національної ради продовжує виконувати обов'язки до дня призначення нового члена (членів) Національної ради Верховною Радою України, крім випадків дострокового припинення повноважень.

4. Не пізніше ніж за 90 днів до дня закінчення строку повноважень члена Національної ради, призначеного Верховною Радою України, чи/або впродовж семи днів після дострокового припинення повноважень члена Національної ради комітет Верховної Ради України, до предмета відання якого віднесені питання медійної індустрії, державної політики у сфері інформації та інформаційної безпеки (далі – Комітет), оприлюднює на офіційному веб-сайті Верховної Ради України та у газеті "Голос України" оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради за квотою Верховної Ради України, в якому зазначаються умови та строки проведення відбору.

Пропозиції суб'єктів права подання кандидатур, заяви та документи кандидатів на вакантні посади членів Національної ради приймаються комітетом упродовж 21 календарного дня з дати оприлюднення оголошення.

5. Суб'єктами права подання кандидатур на посаду члена Національної ради є об'єднання підприємств – суб'єктів у сфері медіа, громадські об'єднання, творчі спілки, які активно працюють у медійній сфері не менше трьох років (організують щонайменше двічі на рік громадські заходи щодо проблем, які існують у сфері медіа, ініціюють публічні обговорення актуальних професійних питань, беруть активну участь у розв'язанні проблем галузі).

Кожне об'єднання підприємств – суб'єктів у сфері медіа, громадське об'єднання, творча спілка має право подати одну кандидатуру на посаду члена Національної ради. Відокремлені підрозділи громадських об'єднань і творчих спілок, осередки зі статусом юридичних осіб реалізують право подання кандидатур виключно через організацію, яка їх утворила (заснувала).

6. Перелік документів, які подаються кандидатами на посаду члена Національної ради, визначаються частиною другою статті 205 Регламенту Верховної Ради України та статтею 56 Закону України "Про запобігання корупції". Інформація про кандидатів, які подали документи, за винятком інформації з обмеженим доступом, розміщується Апаратом Верховної Ради України на офіційному веб-сайті Верховної Ради України впродовж п'яти робочих днів з дня закінчення строку для подання документів, передбаченого частиною четвертою цієї статті.

За письмовою згодою кандидата на посаду члена Національної ради Апарат Верховної Ради України відповідно до вимог, передбачених Законом України "Про запобігання корупції", організовує проведення спеціальної перевірки, тривалість якої не може перевищувати 25 днів з дня надання кандидатом письмової згоди на проведення спеціальної перевірки.

7. Після отримання від центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної служби, інформації про результати спеціальної перевірки Апарат Верховної Ради України у триденний строк передає до Комітету довідки про результати спеціальної перевірки.

Комітет упродовж 14 днів розглядає заяви кандидатів та отримані документи, попередньо обговорює запропоновані кандидатури, ухвалює рішення щодо їх відповідності кваліфікаційним та загальним вимогам, визначеним цим Законом, і вносить на розгляд Верховної Ради України відповідне подання з висновками та рекомендаціями стосовно кожної кандидатури. У разі невідповідності кандидатури вимогам цього Закону Комітет у своєму висновку зазначає підставу невідповідності та можливість чи неможливість її усунення.

8. Верховна Рада України розглядає питання про призначення членів Національної ради на пленарному засіданні, на яке запрошуються кандидати на посади членів Національної ради. Призначення відбувається на всі вакантні посади членів Національної ради.

Призначеною на посаду члена Національної ради вважається особа, за яку подано більшість голосів народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України. Рішення про призначення на посаду члена Національної ради оформлюється постановою Верховної Ради України.

Голосування у Верховній Раді України щодо призначення на вакантні посади членів Національної ради відбувається відкрито, по кожній кандидатурі у послідовності, визначеній попереднім рейтинговим голосуванням. Голосування припиняється у разі заповнення всіх вакантних посад членів Національної ради за квотою Верховної Ради України. Решта кандидатур вважаються такими, що відхилені.

9. У разі якщо під час попереднього рейтингового голосування декілька кандидатур набрали однакову кількість голосів, черговість голосування щодо призначення кожної з них на посаду члена Національної ради визначається з урахуванням гендерного складу Національної ради станом на день голосування та з наданням переваги представникам статі, кількість представників якої є меншою. Якщо такі кандидатури є представниками однієї статі, черговість голосування щодо їх призначення визначається додатковим рейтинговим голосуванням, яке проводиться безпосередньо перед голосуванням щодо призначення членів Національної ради.

10. У разі якщо за результатами голосування Верховної Ради України на посаду, що була вакантною, необхідної кількості голосів для призначення не набрано, на цю посаду проводиться повторний відбір у порядку, встановленому цим Законом.

Кандидати на посаду члена Національної ради, які брали участь у попередньому відборі, мають право брати участь у повторному відборі на загальних засадах, встановлених цим Законом.

Стаття 77. Порядок призначення членів Національної ради Президентом України

1. Для проведення відбору кандидатів на посаду члена (членів) Національної ради Президент України утворює конкурсну комісію у складі п'яти осіб. Положення про таку конкурсну комісію затверджується указом Президента України. Діяльність конкурсної комісії та проведення відбору забезпечує Офіс Президента України.

2. Не пізніше ніж за 90 днів до дня закінчення строку повноважень члена Національної ради, призначеного Президентом України, або впродовж семи днів після дострокового припинення повноважень члена Національної ради конкурсна комісія забезпечує оприлюднення на офіційному веб-сайті Президента України, а також в медіа оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради за квотою Президента України. Пропозиції щодо кандидатур приймаються конкурсною комісією впродовж 21 дня з дня оприлюднення оголошення.

3. Суб'єктами права подання кандидатур на посаду члена Національної ради є об'єднання підприємств – суб'єктів у сфері медіа, громадські об'єднання, творчі спілки, які активно працюють у медійній сфері не менше трьох років (організують щонайменше двічі на рік громадські заходи щодо проблем, які існують у сфері медіа, ініціюють публічні обговорення актуальних професійних питань, беруть активну участь у розв'язанні проблем галузі). Кожне об'єднання підприємств – суб'єктів у сфері медіа, громадське об'єднання, творча спілка має право подати одну кандидатуру на посаду члена Національної ради. Відокремлені підрозділи громадських об'єднань і творчих спілок, осередки зі статусом юридичних осіб реалізують право подання кандидатур виключно через організацію, яка їх утворила (заснувала).

4. Упродовж 14 днів після закінчення терміну прийняття пропозицій щодо кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради конкурсна комісія попередньо обговорює запропоновані кандидатури і вносить на розгляд Президенту України відповідне подання по кожній кандидатурі з висновками і рекомендаціями, з урахуванням гендерного складу Національної ради на момент голосування та наданням переваги представникам статі, кількість представників якої є меншою. У разі невідповідності кандидатури вимогам цього Закону конкурсна комісія зазначає підставу невідповідності та можливість чи неможливість її усунення.

5. Президент України призначає на вакантну посаду члена Національної ради особу з числа кандидатів, рекомендованих конкурсною комісією, з урахуванням гендерного складу Національної ради на момент голосування та наданням переваги представникам статі, кількість представників якої є меншою.

6. Призначення Президентом України членів Національної ради відбувається одночасно на всі вакантні посади членів Національної ради, які призначаються Президентом України.

Стаття 78. Статус та оплата праці членів Національної ради

1. Посади членів Національної ради відносяться до посад, на які не поширюється законодавство про державну службу.

2. Час виконання членом Національної ради своїх повноважень зараховується до загального стажу роботи за спеціальністю.

3. Оплата праці членів Національної ради повинна забезпечувати достатні матеріальні умови для незалежного виконання ними службових обов'язків, передбачених цим Законом, стимулювати сумлінну працю та гарантувати незалежність Національної ради у своїй діяльності.

4. Посадовий оклад члена Національної ради встановлюється в розмірі 75 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, встановлених на 1 січня календарного року. Посадовий оклад голови Національної ради встановлюється пропорційно до посадового окладу члена Національної ради з коефіцієнтом 1,3. Посадовий оклад першого заступника голови, заступника голови та відповідального секретаря Національної ради встановлюється пропорційно до посадового окладу члена Національної ради з коефіцієнтом 1,2.

Членам Національної ради можуть встановлюватися наказом голови Національної ради надбавки, доплати, премії та інші виплати в межах відповідних бюджетних призначень, у порядку та розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України. Загальний розмір премій, які може отримати голова, перший заступник голови, заступник голови, відповідальний секретар, член Національної ради за рік, не може перевищувати 30 відсотків фонду його посадового окладу за рік.

5. Членам Національної ради надається щорічна оплачувана відпустка тривалістю 30 календарних днів з виплатою матеріальної допомоги на оздоровлення у розмірі середньомісячної заробітної плати.

Стаття 79. Повноваження членів Національної ради

1. Член Національної ради:

1) вносить питання на розгляд Національної ради, бере участь у її засіданнях;

2) виконує або забезпечує в межах своєї компетенції виконання рішень Національної ради;

3) здійснює повноваження та координує роботу структурних підрозділів апарату Національної ради відповідно до визначеного Національною радою розподілу функціональних обов'язків;

4) за рішенням Національної ради представляє Національну раду у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, фізичними та юридичними особами в Україні та за кордоном;

5) за рішенням Національної ради представляє Національну раду як члена міждержавних груп або міжнародних організацій.

2. Член Національної ради при здійсненні своїх повноважень має право:

1) ознайомлюватися з будь-якими документами, що знаходяться у Національній раді;

2) пропонувати для включення до порядку денного засідання Національної ради питання, що належать до її компетенції;

3) виступати на засіданнях Національної ради, вносити пропозиції щодо питань, які розглядаються, вимагати проведення по них голосування;

4) бути присутнім за запрошенням на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій, а також на засіданнях, що проводяться Кабінетом Міністрів України, у міністерствах та інших державних органах та органах місцевого самоврядування, стосовно розгляду питань, пов'язаних з регулюванням і наглядом (контролем) у сфері медіа;

5) у разі незгоди з рішенням, прийнятим Національною радою, у письмовій формі викласти свою окрему думку, що додається до протоколу засідання Національної ради;

6) бути присутнім на всіх заходах, що проводяться Національною радою.

3. Організацію роботи голови та членів Національної ради забезпечує патронатна служба.

Голова Національної ради має право призначити радника на громадських засадах.

4. Розміри посадових окладів, премій та інших виплат працівникам патронатної служби встановлюються у порядку та розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України.

Стаття 80. Дострокове припинення повноважень члена Національної ради

1. Повноваження члена Національної ради припиняються достроково виключно в разі:

1) подання ним суб'єкту призначення заяви про звільнення з посади за власним бажанням з направленням копії заяви до Національної ради;

2) припинення ним громадянства України, встановлення факту наявності (набуття) громадянства (підданства) іншої держави або виїзду на постійне місце проживання за межі України;

3) порушення вимог, передбачених статтею 74 цього Закону;

- 4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;
- 5) неможливості виконувати обов'язки члена Національної ради за станом здоров'я упродовж чотирьох і більше місяців підряд за наявності медичного висновку;
- 6) набрання законної сили рішенням суду про визнання його недієздатним або обмеження його цивільної дієздатності, визнання його безвісно відсутнім чи оголошення померлим;
- 7) неучасті без поважних причин у трьох засіданнях Національної ради поспіль;
- 8) порушення вимог Закону України "Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів)" у частині подання, дотримання строків подання декларації про контакти;
- 9) смерті.

Наведений в цій статті перелік підстав для дострокового припинення повноважень члена Національної ради є вичерпним. Не допускається для дострокового припинення повноважень члена Національної ради посилається на норми будь-яких інших законодавчих актів.

2. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає суб'єкт призначення, про що видає відповідний акт. У разі якщо суб'єкт призначення впродовж 14 днів з дня отримання заяви не видав відповідний акт, Національна рада ухвалює рішення про визнання повноважень члена Національної ради припиненими на найближчому засіданні, яке проводиться після спливу 14-денного строку.

3. У випадках, передбачених пунктами 2, 4 та 6 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради ухвалює Національна рада за поданням голови Національної ради або трьох членів Національної ради. Це рішення може бути оскаржено до суду впродовж місяця з дня його прийняття. Рішення набирає чинності з дня закінчення цього строку, а в разі його оскарження – з дня набрання законної сили рішенням суду.

4. У випадках, передбачених пунктами 3, 5 та 7 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає суд за заявою голови Національної ради або трьох членів Національної ради.

5. У випадку, передбаченому пунктом 8 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає суд за заявою голови Національної ради або трьох членів Національної ради.

6. У випадку, передбаченому пунктом 9 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради не приймається.

Стаття 81. Голова Національної ради

1. Голова Національної ради обирається Національною радою з числа її членів таємним голосуванням. Кандидатури на посаду голови Національної ради висуваються за поданням не менше трьох членів Національної ради. Обраним на посаду голови Національної ради вважається кандидат, за якого проголосувало найбільше, але не менше п'яти членів Національної ради.

2. Голова Національної ради:

1) організовує діяльність Національної ради;

2) вносить на розгляд Національної ради проект порядку денного засідання Національної ради та інформує членів Національної ради про пропозиції, які не були включені до проекту порядку денного;

3) головує на засіданнях Національної ради;

4) скликає засідання Національної ради;

5) представляє Національну раду у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, фізичними та юридичними особами, у тому числі інших країн, міжнародними організаціями як в Україні, так і за кордоном;

6) підписує разом із відповідальним секретарем Національної ради протоколи засідань і рішення Національної ради, забезпечує оприлюднення рішень Національної ради на офіційному веб-сайті Національної ради;

7) підписує разом із відповідальним секретарем Національної ради паперову копію витягу з Реєстру щодо ліцензій, що видаються Національною радою;

8) підписує інші передбачені законодавством документи;

9) має право за запрошенням бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій, а також брати участь з правом дорадчого голосу у засіданнях Кабінету Міністрів України, центрального органу виконавчої влади у галузі зв'язку, у сфері медіа, інших державних органів та органів місцевого самоврядування при розгляді питань, пов'язаних з регулюванням і наглядом (контролем) у сфері медіа, фінансуванням Національної ради;

10) представляє Національну раду у відносинах з Кабінетом Міністрів України та Верховною Радою України під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік;

11) здійснює передбачені цим Законом повноваження члена Національної ради;

12) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та актами Національної ради, прийнятими відповідно до цього Закону.

3. Повноваження голови Національної ради припиняються достроково:

1) у разі дострокового припинення його повноважень як члена Національної ради;

2) за власним бажанням;

3) у разі прийняття відповідного рішення Національною радою шляхом відкритого голосування за пропозицією не менше трьох членів Національної ради. Рішення про припинення повноважень голови Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше п'яти членів Національної ради.

4. Припинення повноважень голови Національної ради не припиняє його повноважень як члена Національної ради.

5. Голова Національної ради є розпорядником бюджетних коштів на утримання і забезпечення діяльності Національної ради та, на підставі рішень Національної ради, позабюджетних коштів, інших коштів, що надійшли на рахунок Національної ради з джерел, не заборонених законодавством України.

Стаття 82. Перший заступник голови, заступник голови, відповідальний секретар Національної ради

1. Перший заступник голови, заступник голови та відповідальний секретар Національної ради обираються Національною радою з числа її членів шляхом таємного голосування. Обраним на відповідну посаду вважається кандидат, за обрання якого проголосувало найбільше, але не менше п'яти членів Національної ради.

2. Не допускається обрання відповідальним секретарем та першим заступником голови члена Національної ради, призначеного суб'єктом, що призначив члена Національної ради, який обіймає посаду голови Національної ради.

3. Перший заступник голови Національної ради виконує обов'язки голови Національної ради у разі відсутності голови Національної ради або неможливості здійснення ним своїх повноважень.

4. Заступник голови Національної ради виконує обов'язки голови Національної ради у разі відсутності голови та першого заступника голови Національної ради або неможливості здійснення ними своїх повноважень, а також виконує обов'язки відповідального секретаря у разі його відсутності або неможливості здійснення ним своїх повноважень.

5. Відповідальний секретар:

- 1) здійснює підготовку проекту порядку денного засідання Національної ради, візує його та забезпечує підготовку питань до розгляду;
- 2) забезпечує повідомлення членів Національної ради про час скликання та проект порядку денного засідання Національної ради;
- 3) здійснює передбачені цим Законом повноваження члена Національної ради;
- 4) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та актами Національної ради, прийнятими відповідно до цього Закону.

6. Якщо першого заступника голови, заступника голови, відповідального секретаря Національної ради не обрано чи вони не можуть або відмовляються виконувати свої посадові обов'язки, Національна рада своїм рішенням доручає тимчасово виконувати ці посадові обов'язки іншим членам Національної ради.

7. Повноваження першого заступника голови, заступника голови та відповідального секретаря Національної ради припиняються достроково:

- 1) у разі дострокового припинення їх повноважень як членів Національної ради;
- 2) за власним бажанням;
- 3) у разі прийняття відповідного рішення Національною радою.

8. Припинення повноважень першого заступника голови, заступника голови або відповідального секретаря не припиняє їх повноважень як членів Національної ради.

Стаття 83. Представники Національної ради в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі

1. Для забезпечення виконання повноважень Національної ради в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі призначаються представники Національної ради.

Для організаційного, правового, інформаційного забезпечення діяльності представника Національної ради та забезпечення виконання ним визначених цим Законом повноважень створюється секретаріат представника Національної ради.

2. Представник та працівники секретаріату представника Національної ради є державними службовцями апарату Національної ради та виконують службові функції згідно з Положенням про представника Національної ради.

Положення про представника Національної ради затверджується Національною радою.

3. Представник Національної ради призначається на посаду Національною радою на конкурсній основі строком на чотири роки в порядку, передбаченому Законом України "Про державну службу".

Представник Національної ради звільняється з посади Національною радою в останній день строку призначення (за винятком повторного призначення на наступний чотирирічний термін без обов'язкового проведення конкурсу) або з підстав, визначених Законом України "Про державну службу".

4. Представник Національної ради має право:

- 1) проводити офіційний моніторинг відповідно до цього Закону;
- 2) брати участь у проведенні перевірок, що проводяться Національною радою відповідно до цього Закону;
- 3) отримувати від суб'єктів у сфері медіа документи, пояснення, записи програм та інші матеріали за дорученням керівництва Національної ради.

5. Представник Національної ради подає щорічний звіт про свою роботу до Національної ради, який оприлюднюється на офіційному веб-сайті Національної ради.

Стаття 84. Апарат Національної ради

1. Для юридичного, наукового, інформаційного, організаційного, матеріально-технічного та іншого забезпечення діяльності Національної ради створюється апарат Національної ради (далі – апарат). Посадові особи апарату є державними службовцями, крім працівників, які виконують функції з обслуговування.

2. Апарат очолює його керівник (далі – керівник апарату), який є керівником державної служби. До посадових обов'язків керівника апарату належить здійснення повноважень з питань державної служби та організації роботи інших працівників апарату.

Керівник апарату призначається і звільняється з посади в порядку, визначеному Законом України "Про державну службу". Строк повноважень керівника апарату становить п'ять років.

3. На посаду керівника апарату не може бути призначена особа, яка підпадає під обмеження та заборони, встановлені законами України "Про державну службу" та "Про запобігання корупції".

4. Керівник апарату після призначення на посаду зобов'язаний впродовж 30 днів з дня призначення усунути підстави для реального чи потенційного конфлікту інтересів.

5. Керівник апарату призначається Національною радою за результатами відкритого конкурсу чи шляхом переведення в порядку, визначеному Законом України "Про державну службу", або прийняття рішення на підставі заяви особи, яка обіймає посаду керівника апарату, про повторне призначення на наступний 5-річний термін без обов'язкового проведення конкурсу (заява подається не пізніше ніж за 30 днів до завершення строку призначення і має бути розглянута Національною радою до спливу строку призначення).

6. Керівник апарату звільняється з посади Національною радою по завершенню строку призначення (крім випадку повторного призначення на наступний 5-річний термін без обов'язкового проведення конкурсу) або з підстав, визначених Законом України "Про державну службу".

7. Положення про апарат, положення про його структурні підрозділи, а також його граничну чисельність, структуру і штатний розпис затверджує Національна рада.

8. Припинення повноважень членів Національної ради не є підставою для розірвання трудових договорів з працівниками апарату Національної ради.

9. Посади державних службовців Національної ради прирівнюються до відповідних посад працівників Секретаріату Кабінету Міністрів України і належать до першого рівня оплати праці відповідно до Закону України "Про державну службу".

10. Оплата праці працівників апарату повинна забезпечувати достатні матеріальні умови для належного виконання ними службових обов'язків, забезпечувати добір до апарату Національної ради висококваліфікованих кадрів, стимулювати досягнення високих результатів у службовій діяльності, гарантувати незалежність діяльності Національної ради.

11. Розмір посадових окладів державних службовців апарату дорівнює трьом розмірам посадового окладу, встановленого Кабінетом Міністрів України для державних службовців, які займають відповідні посади Секретаріату Кабінету Міністрів України.

12. Встановлення надбавок, премій, інших виплат працівникам апарату здійснюється в порядку і розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України.

Стаття 85. Організація діяльності Національної ради

1. Порядок організації та внутрішньої роботи Національної ради, що не врегульований цим Законом, визначається Регламентом Національної ради, який за поданням голови або не менше трьох членів Національної ради затверджується Національною радою більшістю від її складу.

2. Регламент Національної ради не може суперечити вимогам Конституції, цього та інших законів України.

Стаття 86. Засідання Національної ради

1. Засідання Національної ради є основною формою її роботи.
2. Засідання скликаються головою Національної ради відповідно до Регламенту Національної ради за власною ініціативою або на вимогу не менше трьох членів Національної ради.
3. Засідання Національної ради є правомочним, якщо на ньому присутні не менше шести членів Національної ради.
4. Рішення Національної ради приймаються виключно на засіданнях. Рішення Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше п'яти членів Національної ради.
5. Розгляд на засіданнях Національної ради питань про видачу, продовження, анулювання ліцензій, реєстрацію та скасування реєстрації, внесення змін до Реєстру, а також про порушення законодавства та/або умов ліцензії у передбачених цим Законом випадках відбувається за участі особи, якої стосується таке питання, чи її представників, яким обов'язково надається можливість виступити з відповідного питання, подавати усні чи письмові докази своїх доводів.
6. Суб'єкти у сфері медіа чи інші особи при розгляді питань, зазначених у частині п'ятій цієї статті, повідомляються про дату, час та місце проведення відповідного засідання Національної ради не пізніше як за три робочі дні до дня його проведення.
7. Особа, яка отримала зазначене в частині шостій цієї статті повідомлення, має право звернутися до Національної ради з клопотанням про перенесення розгляду відповідного питання, крім питання про підведення підсумків конкурсу. Національна рада зобов'язана задовольнити таке клопотання, за умови що причини, які стали підставою для його подання, є поважними, клопотання подається вперше та заявник просить перенести розгляд питання не більше ніж на 10 днів.
8. Особа, яка отримала зазначене в частині шостій цієї статті повідомлення, має право звернутися до Національної ради з клопотанням про участь у засіданні Національної ради під час розгляду відповідного питання у режимі реального часу (онлайн) з використанням відповідних технічних засобів, зокрема через мережу Інтернет, з використанням технології віддаленої ідентифікації особи представника, а до впровадження такої технології – з приміщення секретаріату представника Національної ради.
9. Якщо суб'єкт у сфері медіа чи його представник відсутні на засіданні, при цьому до Національної ради не надійшло повідомлення про можливість розгляду питання за їх відсутності, про відмову від участі у засіданні або клопотання, передбачене частиною сьомою чи восьмою цієї статті, розгляд відповідного питання переноситься.

Розгляд питання може проводитися без участі суб'єкта у сфері медіа чи його представника, якщо суб'єкт у сфері медіа був належним чином повідомлений про дату, час та місце проведення засідання та попередньо розгляд такого питання переносився з незалежних від Національної ради причин.

10. Рішення Національної ради впродовж трьох робочих днів після його прийняття підписується головою та відповідальним секретарем Національної ради або особами, які виконують їх обов'язки. У разі неможливості або відмови голови Національної ради чи відповідального секретаря (або осіб, які виконують їхні обов'язки) підписати рішення Національної ради це рішення може бути підписано п'ятьма членами Національної ради, які брали участь у відповідному засіданні.

11. На засіданні Національної ради ведеться протокол, який упродовж п'яти робочих днів після засідання підписується головою Національної ради (або іншою особою, яка головувала на засіданні) та відповідальним секретарем Національної ради (або особою, яка виконує його обов'язки). У разі неможливості або відмови зазначених осіб підписати протокол засідання протокол може бути підписаний не менше ніж чотирма членами Національної ради, які брали участь у засіданні. У протоколі засідання Національної ради зазначаються факт та причина відсутності члена Національної ради на засіданні.

12. Протокол засідання Національної ради оприлюднюється на офіційному веб-сайті Національної ради впродовж п'яти робочих днів з дня його підписання.

13. Засідання Національної ради є відкритими, крім випадків, передбачених Регламентом Національної ради.

14. Національна рада оприлюднює інформацію про дату, час і місце проведення засідання, проект порядку денного засідання на своєму офіційному веб-сайті не пізніше ніж за два робочих дні до дня засідання.

15. Будь-яка особа має право бути присутньою на відкритому засіданні Національної ради та здійснювати звукозапис і відеозйомку, пряму трансляцію засідання, за винятком випадків, визначених Регламентом Національної ради.

16. Національна рада веде онлайн-трансляцію своїх відкритих засідань, оприлюднює їх запис на своєму офіційному веб-сайті та зберігає запис трансляції засідань упродовж трьох місяців з дати їх проведення.

Стаття 87. Акти Національної ради

1. Національна рада у випадках, визначених законодавством, і в межах своїх повноважень ухвалює нормативно-правові акти (у тому числі регуляторні) та акти індивідуальної дії.

Акти Національної ради приймаються у формі рішень.

2. Акти індивідуальної дії Національної ради у своїй мотивувальній частині повинні містити:

1) виклад установлених фактів, з настанням яких закон пов'язує повноваження Національної ради прийняти відповідний акт;

2) обґрунтування рішення;

3) юридичні підстави для ухвалення акта, а саме посилення на акти законодавства України або, за наявності, рішення суду, якими керувалася Національна рада при прийнятті акта;

4) у рішенні про відмову у видачі ліцензії, про відмову у внесенні особи до Реєстру, про відмову у продовженні строку дії ліцензії повинні міститися додатково такі дані:

детальні підстави для відмови, а саме обставини, з яких Національна рада виходила, приймаючи відповідне рішення;

нормативне обґрунтування прийнятого рішення, а саме посилення на норму закону України, відповідно до якої встановлені Національною радою обставини надають їй право прийняти відповідне рішення;

обґрунтування надання переваги іншим учасникам. У разі прийняття рішення про відмову у видачі ліцензії за підсумками конкурсного відбору в рішенні зазначається, чи мала особа, стосовно якої прийнято рішення про відмову, встановлені законом переваги на отримання ліцензії, чи мали інші особи такі самі або інші переваги, з яких міркувань виходила Національна рада, надаючи перевагу щодо видачі ліцензії переможцю конкурсу, а не заявникові.

3. Національна рада інформує суб'єкта у сфері медіа про ухвалені щодо нього рішення або надсилає інші повідомлення шляхом направлення листа суб'єкту у сфері медіа на поштову та електронну адреси, які зазначено в Реєстрі, та повідомляє про це в електронному кабінеті відповідного суб'єкта.

Суб'єкту у сфері медіа, який у випадку, визначеному цим Законом, здійснює діяльність без реєстрації, Національна рада направляє рішення (повідомлення) на електронну пошту з його веб-сайту, а за її відсутності – за адресою місцезнаходження (місця проживання) такого суб'єкта або за будь-якими контактними даними, зазначеними на його веб-сайті.

Відповідне повідомлення Національної ради вважається надісланим (врученим) суб'єкту, якщо воно було вручене безпосередньо суб'єкту чи його представникові або надіслано на адресу за місцем реєстрації (фізичної особи) або за адресою місцезнаходження суб'єкта, зазначеною в Реєстрі, з повідомленням про вручення.

У разі відсутності будь-яких контактних даних Національна рада оприлюднює інформацію про рішення або повідомлення щодо суб'єкта у сфері

медіа на своєму веб-сайті і такий суб'єкт буде вважатися повідомленим належним чином з моменту оприлюднення такого повідомлення на офіційному веб-сайті Національної ради.

У разі якщо пошта не може вручити суб'єкту повідомлення Національної ради через відсутність за місцезнаходженням посадових осіб, їх відмову прийняти відправлення, відсутність суб'єкта за місцем розташування (місцезнаходженням), лист Національної ради вважається врученим суб'єкту у день, зазначений поштовою службою в повідомленні про вручення, із зазначенням причин невручення.

У разі якщо вручити рішення Національної ради неможливо через помилку, допущену Національною радою, рішення вважається таким, що не вручено суб'єкту.

4. Акти Національної ради є обов'язковими до виконання суб'єктами у сфері медіа.

5. Невиконання, неналежне, несвоєчасне виконання актів Національної ради тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

6. Нормативно-правові акти Національної ради (у тому числі регуляторні) не підлягають державній реєстрації, розробляються, приймаються та набирають чинності у порядку, визначеному цим Законом.

7. Проекти нормативно-правових актів Національної ради не потребують погодження з іншими державними органами, крім випадків, передбачених цим Законом.

8. Щодо кожного проекту нормативно-правового акта Національної ради, який регулює діяльність суб'єктів у сфері медіа, готується пояснювальна записка відповідно до вимог, визначених Кабінетом Міністрів України, передбачених для проектів актів Кабінету Міністрів України.

9. Кожен проект нормативно-правового акта Національної ради, який регулює діяльність суб'єктів у сфері медіа, оприлюднюється на офіційному веб-сайті Національної ради разом із відповідною пояснювальною запискою з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань.

10. Повідомлення про оприлюднення проекту нормативно-правового акта Національної ради повинно містити:

- 1) стислий виклад змісту проекту;
- 2) інформацію про спосіб оприлюднення проекту;
- 3) поштову та електронну адреси Національної ради, на які можуть надсилатися зауваження та пропозиції;
- 4) інформацію про строк, упродовж якого приймаються зауваження та пропозиції;

5) інформацію про спосіб надання фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями зауважень та пропозицій.

11. Строк, упродовж якого від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань приймаються зауваження та пропозиції, встановлюється Національною радою, але не може бути меншим, ніж один місяць та більшим, ніж три місяці з дня оприлюднення проекту.

12. Усі зауваження і пропозиції щодо проекту нормативно-правового акта, одержані впродовж встановленого строку, підлягають обов'язковому розгляду Національною радою. За результатами цього розгляду Національна рада повністю чи частково враховує одержані зауваження і пропозиції або мотивовано їх відхиляє.

13. Оприлюднення проекту нормативно-правового акта Національної ради з метою одержання зауважень і пропозицій не може бути перешкодою для проведення громадських слухань та будь-яких інших форм відкритих обговорень цього проекту.

14. Акти Національної ради не пізніше наступного робочого дня після їх підписання оприлюднюються на офіційному веб-сайті Національної ради і набирають чинності з дня їх оприлюднення, якщо інше не передбачено в самому акті, але не раніше дня оприлюднення.

15. Державні органи, органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи, їх об'єднання мають право подавати до Національної ради пропозиції про необхідність підготовки проектів актів Національної ради, а також про необхідність їх перегляду.

16. Акти Національної ради індивідуальної дії можуть бути оскаржені до суду суб'єктами, щодо яких прийнято відповідний акт, а також іншими суб'єктами у випадках, коли такий акт порушує їх права, свободи або законні інтереси.

Право оскаржити нормативно-правовий акт Національної ради має будь-який суб'єкт у сфері медіа, щодо якого його застосовано, а також суб'єкт у сфері медіа, який є суб'єктом правовідносин, що відносяться до сфери регулювання такого акта. До таких суб'єктів також відносяться об'єднання підприємств – суб'єктів у сфері медіа.

Стаття 88. Звітність та доступ до інформації Національної ради

1. Національна рада щорічно готує та затверджує звіт про свою діяльність та оприлюднює його на своєму офіційному веб-сайті до 1 березня року, наступного за звітним.

2. Одночасно з оприлюдненням Національна рада надсилає звіт до Верховної Ради України і Президента України. Звіт про діяльність

Національної ради на засіданні Верховної Ради України представляє голова Національної ради, а за потреби – інші члени Національної ради.

3. У звіті Національної ради зазначаються:

1) визначені Планом реалізації Стратегії завдання на звітний період та підсумки їх виконання, визначені Планом реалізації Стратегії завдання на наступний звітний період;

2) інформація про внесені за звітний період зміни до Стратегії та Плану реалізації Стратегії, пропозиції щодо внесення нових змін до Стратегії;

3) дані щодо ліцензування та реєстрації у сфері медіа за звітний період;

4) інформація про дотримання суб'єктами законодавства у сфері медіа;

5) інформація про результати здійснення нагляду (контролю) Національною радою, у тому числі про порушення законодавства та/або умов ліцензії і притягнення осіб до відповідальності;

6) інформація про оскарження актів Національної ради в суді та узагальнення результатів такого оскарження;

7) узагальнення скарг, що надійшли до Національної ради за звітний період;

8) інформація про проведені консультації з фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями щодо проєктів нормативно-правових актів Національної ради;

9) інформація про стан спільного регулювання у сфері медіа, результати співпраці з органом спільного регулювання;

10) інформація про виконання суб'єктами у сфері медіа вимог щодо розкриття інформації про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону;

11) аналіз стану розвитку сфери медіа, у тому числі результати проведених досліджень;

12) відомості про використання у звітному році бюджетних коштів, розпорядником яких є Національна рада, про кошти, що надійшли як плата за видачу ліцензій, реєстрацію та інші послуги Національної ради, оцінка фінансового та матеріально-технічного забезпечення діяльності Національної ради;

13) інша інформація про виконання Національною радою своїх повноважень.

4. Після проведення виборів та референдумів Національна рада впродовж трьох місяців після дня голосування оприлюднює звіт про дотримання суб'єктами у сфері медіа визначених законодавством особливостей їх діяльності у період виборів та референдумів.

5. Національна рада розглядає та затверджує на своєму засіданні звіт.

6. Національна рада оприлюднює на своєму веб-сайті:

- 1) проект порядку денного засідань Національної ради та прийняті Національною радою рішення;
- 2) проекти нормативних актів Національної ради та документи до них;
- 3) акти Національної ради;
- 4) щорічний звіт про діяльність Національної ради;
- 5) звіти про використання коштів, виділених на фінансування діяльності Національної ради;
- 6) узагальнені дані офіційного моніторингу, що проводиться Національною радою;
- 7) записи онлайн-трансляції засідань Національної ради відповідно до вимог цього Закону;
- 8) Реєстр.

7. Апарат Національної ради забезпечує оприлюднення та доступ до інформації, що знаходиться у володінні Національної ради, у тому числі у формі відкритих даних, відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації".

Стаття 89. Фінансування Національної ради

1. Діяльність Національної ради фінансується з державного бюджету.

Держава забезпечує належне фінансування діяльності Національної ради, що забезпечує її незалежність. Фінансування передбачається окремим рядком у Державному бюджеті України та становить не менше 0,022 відсотка доходів загального фонду Державного бюджету України за попередній рік.

2. Додатковими джерелами фінансування Національної ради, кошти яких зараховуються до спеціального фонду Національної ради, є:

1) кошти в обсязі не менше 4 відсотків фактичних надходжень від плати за користування радіочастотним спектром України за поточний рік;

2) кошти міжнародної технічної допомоги;

3) інші джерела, не заборонені чинним законодавством України.

3. У Державному бюджеті України у видатках Національної ради на відповідний рік передбачаються видатки за такими окремими напрямками:

1) регулювання та нагляд (контроль) у сфері медіа;

2) офіційний моніторинг діяльності суб'єктів у сфері медіа;

3) розроблення розрахунків щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення, у тому числі для тимчасового мовлення;

4) розроблення Стратегії розвитку сфери аудіовізуальних медіа-сервісів та плану її реалізації;

5) проведення досліджень у сфері медіа, у тому числі досліджень потреб користувачів в отриманні інформації;

6) проведення експертизи;

7) сплата внесків до міжнародних організацій регуляторних органів в аудіовізуальній сфері.

4. Надходження від плати за видачу ліцензій та проведення реєстраційних дій спрямовуються до державного бюджету.

5. Інформація про джерела та обсяги фінансування, визначені у цій статті, є публічною інформацією.

6. Національна рада самостійно затверджує і подає до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову, бюджетну та боргову політику, у тринадцятиденний термін після затвердження розпису державного бюджету кошториси, розрахунки до них, плани асигнувань загального фонду бюджету, плани спеціального фонду і штатний розпис.

Стаття 90. Повноваження Національної ради

1. Національна рада:

1) бере участь у розробці та реалізації державної політики у сфері медіа;

2) розробляє та затверджує Стратегію діяльності Національної ради, вносить до неї зміни;

3) розробляє та затверджує План реалізації Стратегії діяльності Національної ради, вносить до нього зміни;

4) здійснює аналіз стану розвитку сфери медіа, проводить (замовляє) дослідження щодо потреб користувачів в отриманні інформації та медіа-сервісів, інші дослідження, необхідні для підготовки Стратегії чи змін до неї, а також Плану реалізації Стратегії;

5) відповідно до Плану реалізації Стратегії ухвалює рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного спектра, визначає умови ліцензій та проводить конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках;

6) визначає кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії;

7) визначає порядок замовлення розрахунків щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення, у тому числі для потреб тимчасового мовлення, з метою створення каналів мовлення та/або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж;

8) замовляє розрахунки щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для створення каналів мовлення, у тому числі для потреб тимчасового мовлення, та/або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж;

9) бере участь у розробці та погоджує проект Плану розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні;

10) ухвалює рішення про зміну стандартів (радіотехнологій), за яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів;

11) на виконання рішень уповноважених органів про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення ухвалює рішення про припинення використання такого стандарту (радіотехнології) ліцензіатами;

12) ухвалює рішення щодо віднесення медіа-сервісів до таких, що спрямовані на територію та аудиторію України;

13) веде переговори з уповноваженими представниками провайдерів платформ спільного доступу до інформації, аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення, що не підпадають під юрисдикцію України, та підписує з ними договори або меморандуми;

14) звертається до іноземних провайдерів аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення, а також провайдерів платформ спільного доступу до інформації (у тому числі іноземних) щодо обмеження поширення на території України програм та/або користувацької інформації, у тому числі користувацького відео, що порушують вимоги статей 36, 42, 119 цього Закону;

15) звертається до уповноважених представників пошукових систем (у тому числі іноземних) з вимогами вилучення у результатах пошуку, що видаються за запитами користувачів, а також в каталогах такої пошукової системи посилань на інформацію, що порушує вимоги статей 36, 42, 119 цього Закону та за поширення якої до суб'єкта у сфері медіа застосовано захід реагування у вигляді штрафу або анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні;

16) за погодженням з Антимонопольним комітетом України та регулятором комунікаційних послуг визначає порядок розробки та затвердження Максимально граничних тарифів на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра та Типові умови договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, затверджує такі тарифи та умови;

17) встановлює форму подання до Національної ради суб'єктами у сфері медіа відомостей про структуру власності, визначає порядок подання суб'єктами у сфері медіа річної фінансової звітності та її обсяг;

18) проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності суб'єктів у сфері медіа; ухвалює рішення про визнання структури власності суб'єктів у сфері медіа непрозорою;

19) з метою дослідження питання дотримання вимог до структури власності суб'єктів у сфері медіа запитує у суб'єктів у сфері медіа, державних органів, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, інформацію та документи;

20) звертається до Антимонопольного комітету України щодо визначення меж ринків у сфері медіа, погоджує методику визначення меж ринків у сфері медіа та методику визначення меж ринку розповсюдження (поширення) та споживання рекламної інформації, у випадку обґрунтованих підозр щодо недотримання обмежень, визначених статтею 7 цього Закону, звертається до Антимонопольного комітету України з повідомленням про порушення законодавства про захист економічної конкуренції;

21) затверджує склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області), територіальної громади або для всієї України з урахуванням технології, що застосовується для провадження такої діяльності;

22) здійснює нагляд та контроль за дотриманням суб'єктами у сфері медіа:

а) вимог цього Закону, нормативно-правових актів Національної ради, що регулюють діяльність суб'єктів у сфері медіа, умов ліцензій;

б) вимог Закону України "Про рекламу" щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства суб'єктами у сфері медіа;

в) законодавства про кінематографію щодо розповсюдження чи демонстрування суб'єктами у сфері медіа, зокрема у каталогах аудіовізуальних сервісів на замовлення, творів, розповсюдження і демонстрування яких заборонено законодавством про кінематографію;

г) законодавства про вибори та референдуми;

г) законодавства про державну мову – в частині мови аудіовізуальних медіа, у тому числі мови фільмів;

23) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа відповідно до частини одинадцятої статті 2 цього Закону;

24) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги пунктів 1–4, 6–14 частини першої статті 36, пунктів 1–2 частини першої, частини другої статті 119 цього Закону;

25) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення лінійних медіа до тематичних та обсяги національного продукту для таких медіа;

26) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання вимоги щодо захисту дітей відповідно до статті 42 цього Закону;

27) визначає за власною ініціативою або за запитами суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа перелік подій значного суспільного інтересу;

28) здійснює ліцензування у сфері медіа, у тому числі встановлює форму та порядок подання заяви на участь у конкурсі, заяви про продовження строку дії ліцензії, заяви про внесення змін до Реєстру щодо ліцензіатів;

29) розробляє та затверджує методику розрахунку ліцензійного збору та плати за внесення змін до Реєстру, методику обліку кількості користувачів медіа-сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів та порядок подання цієї інформації Національній раді;

30) розробляє та затверджує форму витягу з Реєстру та його опис;

31) здійснює реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, у тому числі встановлює форму та порядок подання заяви про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, заяви про внесення змін до Реєстру щодо реєстрантів;

32) визначає перелік територій з особливим режимом мовлення, затверджує порядок видачі та анулювання дозволів на тимчасове мовлення, видає дозволи на тимчасове мовлення та встановлює їх умови;

33) здійснює реєстрацію іноземних лінійних медіа, у тому числі встановлює форму та порядок подання заяви про реєстрацію іноземного лінійного медіа;

34) забезпечує ведення електронного кабінету і Реєстру, передбачених цим Законом, та оприлюднення і надання інформації з них; затверджує порядок функціонування Реєстру та порядок функціонування електронного кабінету;

35) здійснює офіційний моніторинг діяльності суб'єктів у сфері медіа у порядку, визначеному Національною радою;

36) визначає порядок проведення перевірок, проводить перевірки суб'єктів у сфері медіа відповідно до цього Закону;

37) розглядає питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії і застосовує заходи реагування, передбачені цим Законом;

38) у разі порушення законодавства України у програмах радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, що походять з країн, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державами – членами Європейського Союзу, а також у разі, якщо існує спір щодо юрисдикції, здійснює заходи, передбачені Європейською конвенцією про транскордонне телебачення, іншими міжнародними договорами України та цим Законом;

39) створює дорадчі органи та робочі групи Національної ради, визначає їх персональний склад, функції, повноваження, порядок діяльності та забезпечує їх роботу;

40) у межах повноважень ініціює та здійснює співробітництво з відповідними міжнародними і регіональними організаціями, органами регулювання у сфері медіа іноземних держав, іноземними установами та організаціями, у тому числі інституціями Європейського Союзу у рамках забезпечення процесу європейської інтеграції;

41) бере в установленому порядку участь у підготовці проектів міжнародних договорів України, укладає відповідно до закону міжнародні договори міжвідомчого характеру;

42) ухвалює, у межах своєї компетенції, нормативно-правові та інші акти;

43) надає роз'яснення з питань застосування власних нормативно-правових актів;

44) веде та систематично оновлює офіційний веб-сайт Національної ради;

45) оприлюднює інформацію (документи), передбачену законодавством, у тому числі у формі відкритих даних, а також надає інформацію на запити в порядку, передбаченому Законом України "Про доступ до публічної інформації";

46) розглядає у встановленому законом порядку скарги, пропозиції та інші звернення осіб, ухвалює рішення за підсумками розгляду звернень у межах своїх повноважень, передбачених цим Законом;

47) затверджує Порядок проведення конференцій громадських об'єднань та асоціацій, обрання членів Наглядової ради акціонерного товариства "Національна суспільна телерадіокомпанія України" та припинення їхніх повноважень; розробляє та затверджує Порядок проведення конференцій громадських об'єднань та обрання членів наглядових рад підприємств, що здійснюють муніципальне публічне мовлення, Типовий

статут суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та Типовий трудовий контракт із керівником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа;

48) передає у встановленому законом порядку відповідним державним органам матеріали про виявлені факти порушення законодавства;

49) спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує правила мовлення в дні пам'яті;

50) спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує план дій щодо забезпечення доступності сервісів для осіб з інвалідністю;

51) спільно з органом спільного регулювання визначає критерії віднесення рекламної інформації (комерційних повідомлень) до такої, що може вважатися шкідливою згідно з вимогами законодавства про рекламу;

52) визначає період, необхідний для відновлення сфери медіа, та ухвалює рішення про зменшення встановленого статтею 38 цього Закону обсягу національного продукту під час дії такого періоду, а також воєнного чи надзвичайного стану;

53) затверджує положення про особливості ліцензування та реєстрації у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану;

54) затверджує положення про особливості процедури застосування до суб'єктів у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану заходів реагування за грубі порушення вимог законодавства;

55) затверджує положення про Перелік аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, затверджує та оновлює цей Перелік, ухвалює рішення про внесення аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або сервісу провайдера аудіовізуальних сервісів до цього Переліку та виключення з нього;

56) визначає види форматів лінійних аудіовізуальних медіа;

57) створює на своєму офіційному веб-сайті дієвий механізм направлення звернень щодо доступності для осіб з інвалідністю сервісів, які надають суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа;

58) самостійно або у співпраці з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері медіа, іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, освітніми установами, громадськими об'єднаннями розробляє та впроваджує проекти, виставки, друковані та електронні публікації, веб-сайти, аудіовізуальні продукти, ігри та інші заходи з метою підвищення медіаграмотності;

59) спільно з органом спільного регулювання визначає інструменти та механізми реалізації вимог, встановлених статтею 23 цього Закону до провайдерів платформ спільного доступу до відео;

60) спільно з органом спільного регулювання встановлює вимоги щодо обсягу європейського продукту для телеканалів загальнонаціональної та регіональної категорії, що мають незначну долю аудиторії;

61) спільно з органом спільного регулювання розробляє рекомендації щодо виконання встановлених цим Законом вимог щодо європейського продукту;

62) вживає заходів щодо включення українських лінійних аудіовізуальних медіа у пакети провайдерів аудіовізуальних сервісів інших країн в рамках сприяння інтеграції України до світового інформаційного простору;

63) здійснює інші повноваження, передбачені законами України.

2. Виключно на засіданнях Національної ради:

1) розглядаються проекти законодавчих та інших нормативних актів і пропозиції щодо вдосконалення законодавства у сфері медіа;

2) затверджуються Регламент Національної ради, Стратегія та План реалізації Стратегії, нормативно-правові акти Національної ради (у тому числі регуляторні);

3) ухвалюються рішення про надання роз'яснень з питань застосування нормативно-правових актів Національної ради;

4) затверджуються акти, розроблені спільно з органом спільного регулювання;

5) визначаються види форматів лінійних аудіовізуальних медіа;

6) визначається перелік подій значного суспільного інтересу;

7) погоджуються методика визначення меж ринків у сфері медіа та методика визначення меж ринку розповсюдження (поширення) та споживання рекламної інформації;

8) визначається період, необхідний для відновлення сфери медіа, та ухвалюється рішення про зменшення встановленого статтею 38 цього Закону обсягу національного продукту під час дії такого періоду, а також воєнного чи надзвичайного стану;

9) затверджуються звіти Національної ради;

10) затверджується штатний розпис апарату Національної ради;

11) призначається та звільняється керівник апарату Національної ради;

12) призначаються і звільняються представники Національної ради в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі;

13) створюються дорадчі органи та робочі групи Національної ради;

14) ухвалюються рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що

передбачають використання радіочастотного спектра, визначаються умови ліцензій та проводяться конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках;

15) визначається кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії;

16) ухвалюються рішення про зміну стандартів (радіотехнологій), за яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів;

17) ухвалюються рішення про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення ліцензіатами;

18) затверджуються Максимально граничні тарифи на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра та Типові умови договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра;

19) затверджується склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області), територіальної громади або для всієї України з урахуванням технології, що застосовується для провадження такої діяльності;

20) ухвалюються рішення щодо віднесення медіа-сервісів до таких, що спрямовані на територію та аудиторію України;

21) ухвалюються рішення про визнання структури власності суб'єктів у сфері медіа непрозорою;

22) ухвалюються рішення щодо ліцензування у сфері медіа;

23) ухвалюються рішення щодо реєстрації суб'єктів у сфері медіа;

24) ухвалюються рішення щодо реєстрації іноземних лінійних медіа;

25) визначається перелік територій з особливим режимом мовлення, видаються дозволи на тимчасове мовлення;

26) ухвалюються рішення про призначення перевірок;

27) розглядаються питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії і застосовуються заходи реагування, передбачені цим Законом;

28) затверджується та оновлюється Перелік аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, ухвалюються рішення про внесення аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або сервісу провайдера аудіовізуальних сервісів до цього Переліку та виключення з нього.

Стаття 91. Права Національної ради

1. Національна рада з метою виконання своїх повноважень має право:

1) ухвалювати рішення з питань, що належать до її компетенції;

2) отримувати безоплатно на свій запит від державних органів, органів місцевого самоврядування інформацію та документи, необхідні для виконання покладених на Національну раду повноважень, у тому числі статистичну та звітну інформацію;

3) з метою отримання допомоги у встановленні особи, яка припустилась порушення вимог цього Закону, звертатися до державних органів, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, а також до підприємств та організацій, включаючи адміністраторів доменів, реєстраторів доменних імен, суб'єктів, провайдерів платформ спільного доступу до інформації, у тому числі іноземних;

4) вимагати від юридичних чи фізичних осіб надання їй у визначені цим Законом або Національною радою строки, але не менш як упродовж 10 робочих днів, пояснень щодо вчинення такими особами порушення законодавства у сфері медіа та завірених в установленому законодавством порядку копій документів, пов'язаних з можливими порушеннями такими особами законодавства у сфері медіа; юридичні чи фізичні особи звільняються від надання пояснень та документів, що не пов'язані з фактами порушення такими особами законодавства у сфері медіа;

5) проводити планові, позапланові та додаткові перевірки;

6) звертатися до суду з підстав, передбачених законом;

7) звертатися до міжнародних організацій, державних органів та неурядових організацій інших країн за інформацією, необхідною для виконання покладених на Національну раду повноважень;

8) звертатися безпосередньо до компетентних органів інших держав для вжиття заходів, передбачених міжнародними угодами;

9) звертатися до державних спеціалізованих установ та судових експертів для замовлення експертизи під час розгляду питань про порушення законодавства та/або умов ліцензії;

10) залучати представників державних органів, підприємств, установ та організацій, фахівців до розроблення проектів нормативно-правових актів, проведення консультацій та експертиз у сфері медіа;

11) звертатися безпосередньо до провайдерів платформ спільного доступу до інформації (у тому числі іноземних) за інформацією, необхідною

для виконання покладених на Національну раду повноважень, а також з вимогами щодо обмеження доступу до інформації, що порушує вимоги законодавства України, у порядку, визначеному цим Законом;

12) звертатися до уповноважених представників пошукових систем (у тому числі іноземних) з вимогами щодо заборони видачі в результатах пошуку, каталогах посилань або відображення інформації, що порушує вимоги законодавства України, у порядку, визначеному цим Законом;

13) укладати договори та меморандуми з провайдерами платформ спільного доступу до інформації (у тому числі іноземними) з питань, що належать до її повноважень;

14) укладати угоди про співробітництво з питань, що належать до її повноважень, з іноземними і міжнародними органами та організаціями, у тому числі з органами регулювання та нагляду (контролю) у сфері медіа інших держав;

15) утворювати у межах своєї компетенції робочі групи, постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи, визначати персональний склад, функції, повноваження, порядок діяльності таких органів, забезпечувати їх роботу;

16) інші права, визначені законами України.

Розділ VII. СПІЛЬНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 92. Зміст, предмет і мета спільного регулювання

1. Спільне регулювання у сфері медіа – це поєднання функцій та засобів державного регулювання та галузевого саморегулювання з метою забезпечення участі суб'єктів у сфері медіа у розробці та визначенні вимог до змісту інформації, яка поширюється медіа, та недопущення цензури і зловживання свободою слова.

2. Предметом спільного регулювання є визначення вимог до поширення інформації, для якої законодавством передбачено регулювання змісту, шляхом прийняття кодексів (правил) створення та поширення такої інформації. При цьому суб'єкти у сфері медіа добровільно беруть на себе обов'язок дотримуватися цих вимог, а Національна рада визнає, що ці вимоги є достатніми для забезпечення суспільних інтересів.

До предмета спільного регулювання (сфери спільного регулювання) належить:

1) встановлення критеріїв віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа відповідно до частини одинадцятої статті 2 цього Закону;

2) визначення критеріїв віднесення інформації до такої, яку заборонено поширювати на території України відповідно до пунктів 1–4, 6–14 частини першої статті 36, пунктів 1–2 частини першої, частини другої статті 119 цього Закону;

3) визначення критеріїв віднесення лінійних медіа до тематичних та обсягів національного продукту для таких медіа;

4) визначення критеріїв віднесення інформації до такої, що може заподіяти шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей;

5) розподіл дітей на вікові категорії та встановлення критеріїв класифікації програм (у тому числі фільмів) за віковими категоріями аудиторії, на яку вони розраховані;

6) затвердження вимог до демонстрування спеціальних попереджень (включаючи їх ескізи) та вимог до оголошення звукових попереджень, передбачених статтею 42 цього Закону;

7) визначення порядку віднесення суб'єктом у сфері медіа інформації до відповідних вікових категорій дітей та обрання відповідних попереджень (символів);

8) затвердження правил мовлення у дні пам'яті;

9) визначення критеріїв віднесення рекламної інформації (комерційних повідомлень) до такої, що може вважатися шкідливою згідно з вимогами законодавства про рекламу;

10) затвердження плану дій щодо забезпечення доступності сервісів для осіб з інвалідністю;

11) визначення інструментів та механізмів реалізації вимог, встановлених статтею 23 цього Закону до провайдерів платформ спільного доступу до відео;

12) встановлення вимог щодо обсягу європейського продукту для телеканалів загальнонаціональної та регіональної категорії, що мають незначну долю аудиторії;

13) розробка рекомендацій щодо виконання встановлених цим Законом вимог щодо європейського продукту;

14) затвердження вимог до розповсюдження реклами у випадках, передбачених Законом України "Про рекламу".

3. Наявність спільного регулювання у сфері медіа не обмежує свободи галузевого та іншого саморегулювання у сфері медіа та журналістики, яке діє на принципах добровільної участі, самоврядності та невтручання держави.

4. Органи спільного регулювання, що створюються на підставі цього Закону, не належать до саморегулювних організацій.

Стаття 93. Створення органів спільного регулювання

1. Органи спільного регулювання утворюються ліцензіатами та реєстрантами, а також їх громадськими об'єднаннями та об'єднаннями підприємств у формі громадських спілок у порядку, передбаченому Законом України "Про громадські об'єднання", з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

Створення та вступ (приєднання) до такої громадської спілки не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

2. Органи спільного регулювання створюються:

у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів – за ініціативою одного чи декількох суб'єктів у сфері телевізійного мовлення та аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення, які є ліцензіатами чи реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 2–10, 12 і 13 частини другої статті 92 цього Закону;

у сфері аудіальних медіа-сервісів – за ініціативою одного чи декількох суб'єктів у сфері радіомовлення та аудіальних медіа-сервісів на замовлення, які є ліцензіатами чи реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 2–9 частини другої статті 92 цього Закону;

у сфері друкованих медіа – за ініціативою одного чи декількох суб'єктів у сфері друкованих медіа, які є реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 2, 4, 6, 7 та 9 частини другої статті 92 цього Закону;

у сфері онлайн-медіа – за ініціативою одного чи декількох суб'єктів у сфері онлайн-медіа, які є реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 1, 2, 4, 6, 7 та 9 частини другої статті 92 цього Закону;

у сфері платформ спільного доступу до відео – за ініціативою одного чи декількох провайдерів платформ спільного доступу до відео, які є реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 2, 4, 6, 7 та 11 частини другої статті 92 цього Закону.

3. Національна рада упродовж 10 робочих днів з дня отримання звернення від одного чи декількох ініціаторів або ініціативної групи (ініціативних груп) зобов'язана прийняти рішення про початок прийняття заяв про участь у робочій групі з організації та проведення установчих загальних зборів і затвердження проекту статуту органу спільного регулювання у відповідній сфері медіа.

Строк подання заяв становить 30 днів з дати оприлюднення такого рішення. Заяву про участь у робочій групі мають право подати суб'єкти у відповідній сфері медіа, які на дату подання заяви здійснюють діяльність у такій сфері не менше ніж три роки.

У заяві в довільній формі мають бути зазначені: суб'єкт у сфері медіа, дата початку діяльності у сфері медіа та кандидатура особи, яку цей суб'єкт висуває як кандидата до складу відповідної робочої групи, а для суб'єктів у сфері аудіовізуальних та аудіальних медіа – також територіальна категорія.

Національна рада відхиляє заяву про участь у робочій групі в таких випадках:

- 1) подання заяви із порушенням встановленого цим Законом строку;
- 2) подання заяви особою, яка не є ліцензіатом, реєстрантом чи об'єднанням підприємств – суб'єктів у сфері медіа;
- 3) подання заяви особою, яка здійснює діяльність у сфері медіа менше ніж три роки.

Якщо звернення від ініціативної групи надійде до Національної ради після прийняття рішення про початок строку прийняття заяв про участь у робочій групі, таке звернення Національна рада залишає без розгляду, а суб'єкт (суб'єкти) подання такого звернення має (мають) право подати заяву про участь у робочій групі або заяву про вступ до органу спільного регулювання в порядку, передбаченому цим Законом.

4. Робочі групи створюються у складі 12 осіб, які обираються шляхом рейтингового голосування особами, які були висунуті для участі у відповідній робочій групі.

Для формування складу робочих груп у сферах аудіовізуальних та аудіальних медіа-сервісів рейтингове голосування проводиться окремо:

- 1) серед кандидатів від ліцензіатів у сфері відповідно телебачення або радіомовлення загальнонаціональної територіальної категорії – для обрання чотирьох осіб; від реєстрантів – для обрання однієї особи;
- 2) серед кандидатів від суб'єктів у сфері відповідно телебачення або радіомовлення регіональної та місцевої територіальних категорій – для обрання п'яти осіб, не менш ніж дві з яких мають бути кандидатами від суб'єктів місцевої територіальної категорії;
- 3) серед кандидатів від суб'єктів відповідно аудіовізуальних або аудіальних медіа-сервісів на замовлення – для обрання двох осіб.

Рейтингове голосування для обрання складу робочих груп у сфері друкованих медіа та онлайн-медіа проводиться без поділу на категорії.

У разі висунення до складу робочої групи 12 або менше осіб рейтингове голосування не проводиться і робоча група створюється у складі всіх

висунутих кандидатур за виключенням тих, заяви про висунення яких були відхилені.

У разі висунення до складу робочої групи у сфері аудіовізуальних або аудіальних медіа-сервісів в одній із категорій кількості осіб меншої, ніж передбачено цією статтею у складі робочої групи, рейтингове голосування у цій категорії не проводиться, а до складу робочої групи включаються усі висунуті особи. Якщо в одній із категорій не було отримано заяв про участь у робочій групі, склад робочої групи формується без представників такої категорії.

5. Національна рада забезпечує:

1) організацію рейтингового голосування з обрання складу робочих груп та оформлення їх результатів;

2) координацію діяльності робочих груп, надання приміщення для проведення засідань робочих груп та оприлюднює рішення робочих груп на своєму офіційному веб-сайті.

6. Робочі групи приймають рішення не менше ніж трьома чвертями голосів від свого кількісного складу.

Робоча група зобов'язана затвердити проект статуту органу спільного регулювання та провести установчі загальні збори органу спільного регулювання впродовж трьох місяців з дня проведення першого засідання робочої групи.

Суб'єкти у сфері медіа, які брали участь у робочій групі та взяли участь в установчих загальних зборах, з моменту реєстрації органу спільного регулювання набувають повноваження його засновників та членів.

У разі якщо орган спільного регулювання не зареєстрований упродовж шести місяців з дня проведення першого засідання робочої групи, Національна рада ухвалює рішення про припинення діяльності робочої групи та повідомляє на своєму офіційному веб-сайті про можливість подання нових ініціатив щодо створення органу спільного регулювання.

7. У разі припинення діяльності органу спільного регулювання Національна рада повідомляє на своєму офіційному веб-сайті про можливість звернення з новими ініціативами щодо створення органу спільного регулювання.

Стаття 94. Статут органу спільного регулювання

1. Статут органу спільного регулювання має відповідати вимогам Закону України "Про громадські об'єднання" з урахуванням вимог цієї статті.

2. Орган спільного регулювання діє на засадах:

- 1) захисту суспільних інтересів та поваги до свободи вираження поглядів;
- 2) доброчесності, неупередженості та належного рівня експертизи;
- 3) відкритості до вступу;
- 4) спільного фінансування діяльності органу його членами;
- 5) розподілу сфер діяльності за принципом приналежності до певного виду суб'єктів у сфері медіа відповідно до статті 13 цього Закону.

3. Членом органу спільного регулювання у певній сфері медіа може стати будь-який ліцензіат, реєстрант чи об'єднання підприємств – суб'єктів у відповідній сфері медіа. Відмова у вступі до органу спільного регулювання та виключення члена з органу спільного регулювання можуть бути оскаржені в судовому порядку.

Правління органу спільного регулювання має прийняти рішення про вступ або про відмову у вступі до органу спільного регулювання впродовж одного місяця з дня надходження відповідної заяви про вступ.

Член органу спільного регулювання може бути виключений:

- 1) за власною заявою;
 - 2) за рішенням правління у разі наявності у нього заборгованості за сплатою членських внесків упродовж більше ніж трьох місяців;
 - 3) за рішенням правління у разі припинення діяльності у сфері медіа.
4. До повноважень органу спільного регулювання належать:

1) затвердження кодексів (правил) створення та поширення інформації у сферах спільного регулювання, рішення про встановлення критеріїв віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа, подання кодексів (правил) та рішень на затвердження Національної ради та оголошення про готовність кодексів (правил) до підписання суб'єктами у сфері медіа;

2) забезпечення функціонування механізму надання висновків щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктом у сфері медіа, кодексам (правилам) спільного регулювання у випадках виявлення Національною радою ознак можливого порушення таким суб'єктом вимог законодавства та/або умов ліцензії.

5. Загальні збори органу спільного регулювання є повноважними за умови участі не менше ніж половини членів органу спільного регулювання на дату проведення зборів. Загальні збори приймають рішення простою більшістю голосів від присутніх. Кожний член органу спільного регулювання має один голос.

Загальні збори органу спільного регулювання призначають правління у порядку, визначеному Статутом.

6. До повноважень правління органу спільного регулювання, зокрема, належать:

1) затвердження кодексів (правил) створення та поширення інформації у сферах спільного регулювання, подання їх на затвердження Національної ради та оголошення про готовність кодексів (правил) до підписання суб'єктами у сфері медіа;

2) призначення на посаду та звільнення з посади керівника органу спільного регулювання;

3) прийняття рішень про вступ та про відмову у вступі до органу спільного регулювання нових членів, а також рішень про виключення членів органу спільного регулювання на підставах, передбачених частиною третьою цієї статті;

4) створення експертних колегій, визначення їх кількісного складу, затвердження кандидатур членів експертних колегій та подання їх на затвердження Національної ради;

5) розгляд питань відводу членів експертних колегій у випадках, передбачених внутрішніми документами органу спільного регулювання;

6) визначення розміру членських внесків та розміру витрат на надання висновку експертною колегією органу спільного регулювання;

7) інші повноваження, передбачені Статутом органу спільного регулювання та законодавством.

7. Фінансування адміністративних витрат органу спільного регулювання здійснюється за рахунок внесків його членів та інших не заборонених законом джерел фінансування.

8. Поточну діяльність органу спільного регулювання забезпечує його керівник.

Стаття 95. Кодекси (правила) створення та поширення інформації

1. Правління органу спільного регулювання приймає рішення про створення робочої групи для розробки кодексів (правил) поширення інформації у відповідних сферах спільного регулювання у складі представників членів органу спільного регулювання та представників Національної ради окремо для розробки кожного кодексу (правил). При цьому представники Національної ради мають складати не менше ніж третину від загальної кількості членів кожної робочої групи.

2. Національна рада зобов'язана делегувати своїх представників до складу робочих груп. Представниками Національної ради можуть бути її члени, працівники апарату Національної ради або запрошені експерти.

3. Проект кодексу (правил), підготовлений робочою групою, виноситься на голосування членів правління органу спільного регулювання.

4. Проект кодексу (правил), затверджений правлінням органу спільного регулювання, підписується головою правління органу спільного регулювання та передається на затвердження Національній раді.

5. Після ухвалення Національною радою рішення про затвердження кодексу (правил) голова правління органу спільного регулювання розпочинає процедуру підписання кодексу (правил) суб'єктами у сфері медіа.

Якщо Національна рада не ухвалить рішення про затвердження кодексу (правил) упродовж двох місяців після його передачі Національній раді, правління має право повернути проект кодексу (правил) робочій групі на доопрацювання або почати процедуру його підписання.

Проект кодексу (правил) набуває чинності з моменту його підписання не менше ніж 50 відсотками від загальної кількості членів органу спільного регулювання на дату початку процедури підписання.

У разі припинення діяльності органу спільного регулювання кодекси (правила) зберігають чинність до моменту набуття чинності новими кодексами (правилами) окремо щодо кожного відповідного виду інформації.

6. Члени органу спільного регулювання на власний розсуд приймають рішення про підписання кодексів (правил). Кодекси (правила) можуть бути також підписані будь-яким іншим суб'єктом у сфері медіа.

7. У разі якщо кодекси (правила) щодо поширення одного і того самого виду інформації у різних сферах медіа містять істотні відмінності, які не зумовлені особливостями відповідних сфер медіа, Національна рада зобов'язана ініціювати створення робочої групи за рівної участі представників усіх органів спільного регулювання для узгодження таких кодексів (правил) та затвердження меморандумів про принципи створення та поширення відповідної інформації. Після затвердження таких меморандумів органи спільного регулювання мають внести відповідні зміни до кодексів (правил) з дотриманням порядку, передбаченого частинами першою – шостою цієї статті.

8. Рішення про встановлення критеріїв віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа ухвалюється за процедурою, передбаченою частинами першою – четвертою цієї статті. Рішення набуває чинності після його затвердження Національною радою.

9. Кодекси (правила) щодо визначення провайдерами платформ спільного доступу до відеоінструментів та механізмів реалізації вимог, встановлених статтею 23 цього Закону, ухвалюються за процедурою, передбаченою частинами першою – шостою цієї статті. Рішення про визначення критеріїв віднесення лінійних медіа до тематичних та обсягів національного продукту до таких медіа, рішення про встановлення вимог

щодо обсягу європейського продукту для телеканалів загальнонаціональної та регіональної категорії, що мають незначну долю аудиторії, рекомендації щодо виконання встановлених цим Законом вимог щодо європейського продукту ухвалюються за процедурою, передбаченою частинами першою – четвертою цієї статті. Рішення набирає чинності після його затвердження Національною радою.

Стаття 96. Експертні колегії та експертні висновки органу спільного регулювання

1. Правління органу спільного регулювання створює експертні колегії для розробки висновків щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктами у сфері медіа, кодексам (правилам) спільного регулювання.

2. Порядок діяльності колегій, вимоги до експертів, правила їх доброчесної поведінки, порядок призначення та відводу експертів, розмір та порядок виплати їм винагороди визначаються внутрішніми документами органу спільного регулювання з урахуванням вимог цього Закону.

3. Правління органу спільного регулювання визначає кандидатури членів експертних колегій та подає їх на затвердження Національної ради. При цьому кількість кандидатур має бути вдвічі більшою, ніж кількість членів відповідної експертної колегії. Національна рада упродовж одного місяця затверджує не менше ніж половину поданих кандидатур членів експертних колегій.

4. На експертизу органу спільного регулювання можуть бути передані питання, що знаходяться на розгляді Національної ради, у будь-який момент до винесення нею остаточного рішення:

1) за ініціативою суб'єкта у сфері медіа, якщо це питання стосується порушення ним вимог законодавства та/або умов ліцензії щодо змісту поширеної ним інформації, та за умови що він підписав кодекс (правила) щодо поширення відповідної інформації;

2) за ініціативою Національної ради, якщо це питання стосується вимог до змісту інформації, що поширена суб'єктом у сфері медіа, який не підписав кодекс (правила) щодо поширення відповідної інформації, і якщо таке питання має загальногалузеве значення.

У разі припинення діяльності органу спільного регулювання процедура передачі питань на експертизу не застосовується до моменту створення нового органу спільного регулювання.

Суб'єкт у сфері медіа, що не підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації, не має права ініціювати передачу питань, що знаходяться на розгляді Національної ради, на експертизу органу спільного

регулювання. У цьому випадку Національна рада ухвалює рішення щодо такого питання на власний розсуд.

5. Витрати на надання висновку експертною колегією органу спільного регулювання оплачує суб'єкт у сфері медіа, який ініціював розгляд питання. У разі якщо суб'єкт у сфері медіа не є членом органу спільного регулювання, розмір оплати може бути збільшений на розмір членських внесків за відповідний рік. У разі розгляду питання за ініціативою Національної ради витрати на надання висновку експертною колегією фінансуються як адміністративні витрати органу спільного регулювання.

6. Експертні колегії з періодичністю, встановленою правлінням, здійснюють узагальнення практики застосування кодексів (правил) спільного регулювання та надають пропозиції щодо необхідності внесення змін до них.

7. Висновки експертних колегій органу спільного регулювання мають рекомендаційний характер. Національна рада враховує ці висновки при прийнятті рішень або відхиляє їх із обґрунтуванням причин відхилення.

Розділ VIII. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 97. Нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері медіа

1. Національна рада здійснює нагляд та контроль за дотриманням суб'єктами у сфері медіа законодавства та/або умов ліцензій відповідно до вимог цього Закону.

2. Нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері захисту економічної конкуренції, користування радіочастотним спектром України для потреб мовлення, електронних комунікацій, а також дотримання інших вимог законодавства здійснюють державні органи у межах своєї компетенції.

У разі виявлення Національною радою ознак порушення законодавства, реагування на які не належить до її повноважень, Національна рада звертається до державного органу, до повноважень якого належить вжиття відповідних заходів реагування.

3. Державний нагляд та контроль полягають у здійсненні Національною радою в межах повноважень, встановлених цим Законом, заходів та дій щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства у сфері медіа з боку суб'єктів у сфері медіа.

4. Заходами державного нагляду та контролю є перевірки суб'єктів у сфері медіа та заходи реагування.

5. Офіційний моніторинг – комплекс заходів, спрямованих на фіксацію та аналіз інформації, яка поширюється суб'єктами у сфері медіа, що здійснюється на підставі запису, перегляду (прослуховування) такої інформації. Метою моніторингу є одержання об'єктивних відомостей для оцінки дотримання суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії.

Записи програм аудіовізуальних та аудіальних медіа є службовою інформацією, яка може надаватися Національною радою до експертної колегії органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання.

Акт моніторингу, в якому зафіксовані ознаки порушення, може бути оприлюднений та/або наданий на вимогу третіх осіб лише після прийняття рішення за результатами перевірки щодо порушення законодавства у сфері медіа.

Стаття 98. Принципи здійснення нагляду та контролю за дотриманням законодавства у сфері медіа

1. Під час здійснення нагляду та контролю Національна рада керується такими принципами:

- 1) рівності прав і законних інтересів усіх суб'єктів у сфері медіа;
- 2) гарантування прав та законних інтересів кожного суб'єкта у сфері медіа;
- 3) об'єктивності та неупередженості здійснення нагляду та контролю;
- 4) відкритості, прозорості нагляду та контролю;
- 5) невторчання у діяльність суб'єкта у сфері медіа, якщо вона здійснюється в межах закону;
- 6) незалежності Національної ради під час здійснення нагляду та контролю від політичних партій та будь-яких інших об'єднань громадян.

Стаття 99. Заходи реагування на порушення законодавства у сфері медіа

1. До суб'єктів у сфері медіа застосовуються заходи реагування на порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії у випадках та на підставах, визначених цим Законом.

2. Заходами реагування на порушення є:

- 1) припис, який застосовується за рішенням Національної ради;
- 2) штраф, який застосовується за рішенням Національної ради;

3) анулювання ліцензії за рішенням суду в порядку, визначеному статтею 116 цього Закону;

4) скасування реєстрації за рішенням Національної ради або за рішенням суду в порядку, визначеному статтею 116 цього Закону;

5) заборона видання та розповсюдження друкованого медіа за рішенням Національної ради або за рішенням суду в порядку, визначеному статтею 116 цього Закону;

6) тимчасова заборона поширення онлайн-медіа за рішенням Національної ради;

7) заборона поширення онлайн-медіа за рішенням Національної ради або за рішенням суду в порядку, визначеному статтею 116 цього Закону.

3. Національна рада має право звертатися до провайдерів платформ спільного доступу до інформації та уповноважених представників пошукових систем (у тому числі іноземних) з вимогами обмежити доступ до інформації та/або виключити з результатів пошуку, що видаються за запитами користувачів, посилання на інформацію, яка порушує вимоги законодавства України, зокрема розділів IV та IX цього Закону, та за поширення якої до суб'єкта у сфері медіа застосовано захід реагування у вигляді штрафу або анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні.

У разі застосування заходу реагування у формі штрафу право на звернення, передбачене абзацом першим цієї частини, виникає після закінчення 30-денного строку з моменту вручення суб'єкту у сфері медіа відповідного рішення Національної ради, а в разі його оскарження – з дня набрання законної сили рішенням суду, за яким рішення Національної ради визнано правомірним.

У разі застосування заходу реагування у формі анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні право на звернення, передбачене абзацом першим цієї частини, виникає з моменту оприлюднення відповідного рішення Національної ради та/або набрання законної сили рішенням суду про застосування відповідного заходу реагування.

4. Особливості процедури застосування до суб'єктів у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану заходів реагування за грубі порушення вимог законодавства визначаються відповідним положенням, яке затверджується Національною радою з урахуванням такого:

у разі виявлення Національною радою ознак вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії вона застосовує особливу процедуру щодо вжиття заходів реагування;

Національна рада оприлюднює на своєму офіційному веб-сайті та надсилає суб'єкту у сфері медіа на електронну поштову адресу, яка зазначена

в Реєстрі, повідомлення щодо початку розгляду питання щодо можливого вчинення ним грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії;

таке повідомлення повинно містити інформацію про дату і час засідання Національної ради, на якому будуть оголошені результати такого розгляду, короткий опис питання, що розглядається, включаючи опис фактичних обставин, які свідчать про можливе вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії, а також строк надання суб'єктом у сфері медіа пояснень щодо зазначених обставин, що не може бути меншим за три робочі дні.

Відповідне повідомлення Національна рада направляє також органу спільного регулювання для отримання висновку щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктом у сфері медіа, кодексам (правилам) спільного регулювання. Строк підготовки експертною колегією органу спільного регулювання висновку у такому випадку має відповідати строку, визначеному в абзаці четвертому цієї частини. Якщо висновок експертної колегії органу спільного регулювання не буде ухвалений у цей строк, Національна рада має право прийняти рішення за наявними матеріалами.

Розгляд Національною радою питання про застосування заходів реагування здійснюється на підставі акта моніторингу та/або інших доказів, які підтверджують наявність або відсутність фактичних обставин, що мають значення для вирішення питання про можливе притягнення суб'єкта у сфері медіа до відповідальності, з урахуванням його пояснень, якщо такі пояснення були надані.

Суб'єкт у сфері медіа, щодо якого розпочато розгляд питання про можливе вчинення грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії, впродовж наданого Національною радою строку, який не може становити менше ніж три робочі дні з дня оприлюднення повідомлення на офіційному веб-сайті Національної ради та надсилання його на електронну поштову адресу суб'єкта у сфері медіа, що зазначена в Реєстрі, має право надати письмові пояснення шляхом направлення на електронну поштову адресу Національної ради, зазначену в повідомленні, яке оприлюднено на офіційному веб-сайті Національної ради та надіслано суб'єкту у сфері медіа. Цей строк може бути продовжений розпорядженням голови Національної ради на підставі мотивованого клопотання суб'єкта у сфері медіа, якщо наявні обставини, які об'єктивно перешкоджають або істотно ускладнюють можливість надання ним пояснень у встановлений Національною радою строк.

Відсутність пояснень суб'єкта у сфері медіа та/або відсутність його представника на засіданні не перешкоджає розгляду Національною радою питання про вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії та ухваленню Національною радою рішення за результатами такого розгляду.

За результатами розгляду питання про вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада ухвалює одне з таких рішень:

- 1) про відсутність порушення законодавства та/або умов ліцензії;
- 2) про застосування до суб'єкта у сфері медіа заходів реагування, передбачених цим Законом;
- 3) про звернення до військового командування під час воєнного стану.

Рішення Національної ради впродовж трьох робочих днів з дня його ухвалення оприлюднюється на офіційному веб-сайті Національної ради та надсилається суб'єкту у сфері медіа на зазначену ним в Реєстрі електронну поштову адресу.

У разі застосування до суб'єкта у сфері медіа заходу реагування у вигляді штрафу такий суб'єкт зобов'язаний сплатити штраф у 15-денний строк з дня опублікування відповідного рішення Національної ради на її офіційному веб-сайті.

У разі несплати суб'єктом у сфері медіа штрафу в зазначений строк Національна рада звертається до суду з позовом щодо стягнення штрафу.

Оскарження рішення Національної ради про застосування заходу реагування у вигляді штрафу не зупиняє строк його оплати.

Рішення Національної ради про звернення до військового командування для відповідного реагування ухвалюється Національною радою у випадку повторного впродовж дії воєнного стану вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії.

Стаття 100. Припис

1. У разі вчинення суб'єктом у сфері медіа незначного порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада має право ухвалити рішення про винесення відповідному суб'єкту припису.

Винесення припису здійснюється Національною радою без проведення перевірки.

Строк для прийняття Національною радою рішення про винесення припису не може перевищувати 30 днів з моменту виявлення порушення.

Припис має містити докладний опис виявленого порушення та застереження щодо недопущення такого порушення в майбутньому.

У разі якщо порушення за своєю суттю є триваючим, припис має містити докладний опис виявленого порушення та вимогу про припинення порушення із зазначенням строку на виконання припису.

У разі неподання суб'єктом у сфері медіа копій документів, пояснень та іншої інформації на законну та мотивовану вимогу Національної ради припис має містити перелік документів, які вимагаються від суб'єкта, вимогу щодо надання пояснень чи інформації та строк на виконання припису.

2. Суб'єкт у сфері медіа, який отримав припис, зобов'язаний припинити порушення, що триває і стало підставою для винесення припису, у строк, визначений Національною радою у приписі. Цей строк має бути достатнім для виконання вимог припису.

3. На підставі заяви суб'єкта у сфері медіа Національна рада має право переглянути рішення про винесення припису. Заява про перегляд має бути подана впродовж семи днів з дня оприлюднення відповідного рішення. У разі пропуску зазначеного строку або відсутності підстав для задоволення заяви Національна рада ухвалює рішення про відхилення заяви. Якщо під час розгляду заяви буде встановлено нові обставини, які свідчать про відсутність порушень законодавства та/або умов ліцензії з боку заявника, Національна рада має право ухвалити рішення про скасування припису. Рішення про відхилення заяви або скасування припису має бути прийнято у строк не більше 30 днів від дати надходження такої заяви до Національної ради.

Стаття 101. Штраф

1. У разі застосування до суб'єкта у сфері медіа заходу реагування у вигляді штрафу суб'єкт зобов'язаний сплатити штраф упродовж 60 днів з дня оприлюднення відповідного рішення на офіційному веб-сайті Національної ради.

У разі оскарження рішення про застосування заходу реагування у вигляді штрафу термін сплати штрафу, зазначений у цій частині, призупиняється до набрання судовим рішенням законної сили.

2. Рішення Національної ради про застосування заходу реагування у вигляді штрафу є виконавчим документом, що підлягає примусовому виконанню у порядку, визначеному Законом України "Про виконавче провадження". У випадку оскарження такого рішення в судовому порядку рішення Національної ради про застосування заходу реагування у вигляді штрафу набуває статусу виконавчого документа після набрання судовим рішенням законної сили.

Стаття 102. Зупинення та поновлення строків розгляду питань про порушення законодавства у сфері медіа

1. Перебіг строку для прийняття Національною радою рішення щодо застосування заходів реагування може бути зупинено з ініціативи Національної ради з таких підстав:

1) необхідності завершення розгляду Національною радою або судом справи, якщо рішення щодо цієї справи може суттєво вплинути на рішення з питання, яке розглядається;

2) розгляду іншим державним органом питання, вирішення якого має істотне значення для прийняття рішення з питання, яке розглядається;

3) звернення до органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання;

4) направлення запиту на отримання від державних чи інших органів влади іноземних держав інформації, що необхідна для отримання доказів щодо розгляду питання;

5) замовлення експертизи.

2. Національна рада зупиняє строк для прийняття рішення щодо застосування заходів реагування шляхом прийняття відповідного рішення із зазначенням дати впливу такого строку або із зазначенням певних обставин, настання яких є підставою для поновлення строку.

Стаття 103. Призначення перевірки

1. Національна рада має право призначати планову, позапланову та додаткову перевірку відповідно до вимог цього Закону та у визначеному нею порядку. Перевірки можуть бути виїзні або безвиїзні.

2. Підставами для призначення позапланової перевірки є:

1) неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної та/або неповної інформації, що має подаватися суб'єктом у сфері медіа відповідно до цього Закону;

2) надходження скарг від фізичних осіб, що відповідають вимогам Закону України "Про звернення громадян", від юридичних осіб, державних органів, органів місцевого самоврядування, що свідчать про наявність ознак порушень законодавства та/або умов ліцензії;

3) подання суб'єктом у сфері медіа письмової заяви до Національної ради про проведення перевірки за його бажанням (ініціативою);

4) виявлення Національною радою за наслідками розгляду результатів моніторингу ознак порушень законодавства та/або умов ліцензії;

5) необхідність перевірки виконання суб'єктом у сфері медіа рішень Національної ради щодо усунення порушень вимог законодавства та/або умов ліцензії, прийнятих і виданих за результатами проведених перевірок;

6) отримання обґрунтованої інформації (крім звернень фізичних та юридичних осіб, державних органів та органів місцевого самоврядування), що

свідчить про наявність ознак порушень суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії.

3. Перевірки проводяться на підставі рішення Національної ради про призначення перевірки, в якому зазначається найменування суб'єкта у сфері медіа, щодо якого буде проводитися перевірка, вид і предмет перевірки та підстави проведення перевірки із зазначенням стислого опису ознак порушення.

Рішення про призначення позапланової перевірки не приймається, якщо:

- 1) питання не належить до сфери повноважень Національної ради;
- 2) з моменту вчинення порушення минуло більше ніж один рік;
- 3) не встановлений суб'єкт, який є відповідальним за порушення, крім випадків, коли розгляд питання може відбуватися за фактом порушення та крім нерезидентів;

4) відповідні факти вже були предметом іншої перевірки Національної ради, крім випадку, передбаченого частиною шостою статті 104 цього Закону.

4. Виїзною перевіркою є комплекс встановлених цим Законом та визначеним Національною радою порядком заходів нагляду і контролю за дотриманням суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, які здійснюються уповноваженими Національною радою особами за адресою, за якою здійснюється редакційний контроль і яка зазначена в Реєстрі, або за іншою адресою за письмовим клопотанням суб'єкта у сфері медіа.

Виїзна перевірка повинна проводитися у присутності керівника юридичної особи, діяльність якої підлягає перевірці, або іншої уповноваженої особи. Перевірка щодо фізичної особи – підприємця повинна здійснюватися за його присутності або за присутності уповноваженої ним особи.

5. Безвиїзною перевіркою є комплекс встановлених цим Законом та визначеним Національною радою порядком заходів нагляду і контролю за дотриманням суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, які здійснюються уповноваженими Національною радою особами. Безвиїзна перевірка не передбачає проведення перевірки за адресою суб'єкта у сфері медіа.

6. У разі отримання додаткової інформації щодо предмета перевірки, яка впливає на результати розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії та яка не була відома або не могла бути відомою на дату проведення відповідної перевірки, Національна рада ухвалює рішення про призначення додаткової перевірки (виїзної або безвиїзної).

7. Планова перевірка проводиться не раніше ніж за один рік та не пізніше ніж за 180 днів до закінчення строку дії ліцензії і призначається відповідно до затвердженого Національною радою плану проведення перевірок. Рішення про проведення планової перевірки надсилається суб'єкту у сфері медіа не пізніше ніж за 10 днів до її початку.

Стаття 104. Проведення перевірки

1. Перевірки Національної ради проводяться уповноваженими особами, які є працівниками апарату Національної ради. У разі потреби за рішенням Національної ради до проведення перевірки можуть залучатися також представники інших державних органів за їхньою згодою.

2. Під час проведення перевірки уповноважені особи Національної ради мають право:

1) своєчасно отримувати на свою вимогу інформацію (документи), у тому числі інформацію з обмеженим доступом (крім державної таємниці), від суб'єктів господарювання, державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, інших фізичних та юридичних осіб з питань, що виникають під час перевірки та стосуються предмета перевірки;

2) здійснювати фіксацію процесу перевірки в цілому чи кожної окремої дії будь-якими технічними засобами;

3) вимагати припинення дій, що перешкоджають проведенню перевірки;

4) одержувати пояснення, довідки, документи (копії документів), відомості з питань, що виникають під час перевірки та стосуються предмета перевірки.

3. Працівники Національної ради, що здійснюють перевірку, зобов'язані не розголошувати відомості (документи, інформацію тощо), отримані під час перевірки, крім випадків, коли ці відомості стали підставою для застосування заходів реагування.

4. Під час проведення перевірки не допускається вилучення у суб'єктів у сфері медіа оригіналів фінансово-господарських, бухгалтерських та інших документів, комп'ютерної техніки, а також будь-якого іншого майна.

5. Керівник або представник суб'єкта у сфері медіа під час проведення перевірки зобов'язаний:

1) допускати уповноважених осіб Національної ради до місця проведення перевірки (у разі проведення виїзної перевірки);

2) забезпечити належні умови для проведення перевірки уповноваженими особами Національної ради (у разі проведення виїзної перевірки);

3) надавати уповноваженим особам Національної ради пояснення, довідки, документи, матеріали, відомості з питань, що виникають під час перевірки та стосуються предмета перевірки.

6. У разі відмови суб'єкта у сфері медіа у проведенні перевірки його діяльності відповідно до вимог цього Закону уповноваженими особами Національної ради складається та підписується акт про відмову у проведенні

перевірки суб'єкта у сфері медіа, до якого можуть долучатися відео-, аудіозапис, пояснення або інша інформація, що свідчать про відмову у проведенні перевірки. Такий акт є підставою для прийняття рішення щодо застосування заходів реагування в порядку, визначеному цим Законом.

Впродовж 30 днів з дня складення такого акта Національна рада повторно призначає перевірку суб'єкта у сфері медіа, предмет якої має відповідати предмету перевірки, яка не була проведена через відмову суб'єкта у сфері медіа.

У разі повторної відмови суб'єкта у сфері медіа у проведенні перевірки його діяльності відповідно до вимог цього Закону уповноваженими особами Національної ради складається та підписується акт, який є підставою для прийняття рішення щодо застосування заходів реагування в порядку, визначеному цим Законом.

7. Відмовою суб'єкта у сфері медіа у проведенні перевірки вважається:

1) відсутність суб'єкта у сфері медіа за місцем проведення перевірки (за адресою, за якою здійснюється редакційний контроль і яка зазначена у Реєстрі, або за іншою адресою за письмовим клопотанням суб'єкта у сфері медіа) або відсутність за місцем проведення перевірки особи, уповноваженої представляти інтереси суб'єкта у сфері медіа при проведенні перевірки;

2) перешкоджання уповноваженим особам Національної ради у проведенні перевірки, у тому числі безпідставне ненадання суб'єктом у сфері медіа запитуваних Національною радою документів, які стосуються предмета перевірки. Не вважається відмовою від проведення перевірки:

недопуск до проведення перевірки представників Національної ради, які не пред'явили належно оформлені документи, що уповноважують їх на проведення перевірки;

надання суб'єктом у сфері медіа пояснень та/або доказів, які підтверджують неможливість надання витребуваних відомостей (інформації та/або документів);

3) перешкоджання в доступі уповноважених осіб Національної ради до головної станції провайдера аудіовізуальних сервісів для проведення перевірки та/або здійснення моніторингу діяльності такого провайдера.

Стаття 105. Права суб'єкта у сфері медіа, щодо якого призначено перевірку

1. Суб'єкт у сфері медіа, щодо якого прийнято рішення про призначення перевірки, має право:

1) ознайомлюватися з матеріалами перевірки;

2) подавати Національній раді докази, клопотання, усні й письмові пояснення (заперечення);

3) одержувати копії рішень Національної ради, прийнятих щодо перевірки (витяги з них);

4) користуватися правовою допомогою при проведенні перевірки та під час розгляду Національною радою її результатів;

5) відмовити у наданні уповноваженим особам Національної ради пояснень, довідок, документів, матеріалів, відомостей з питань, що не стосуються предмета перевірки.

Стаття 106. Інформація, що береться Національною радою до уваги під час розгляду питання про порушення законодавства у сфері медіа

1. Під час розгляду питання про порушення суб'єктом у сфері медіа законодавства та/або умов ліцензії Національна рада бере до уваги:

1) результати офіційного моніторингу Національної ради;

2) пояснення суб'єкта у сфері медіа, посадових і службових осіб, інших осіб;

3) висновки експертів;

4) інформацію, що надана іншими державними органами в межах їх компетенції;

5) матеріали перевірок, проведених Національною радою;

6) будь-які інші фактичні дані, що дають можливість встановити наявність або відсутність порушення.

Стаття 107. Строк давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства у сфері медіа

1. Суб'єкт у сфері медіа не може бути притягнений до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії, якщо минув строк давності притягнення до відповідальності.

2. Строк давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії становить один рік з дня вчинення порушення.

3. Перебіг строку давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії зупиняється з дня прийняття Національною радою рішення про призначення перевірки до розгляду на

засіданні Національної ради результатів перевірки. Строк зупинення не може перевищувати трьох місяців з дня призначення перевірки.

Стаття 108. Особливості розгляду порушень у сферах спільного регулювання

1. До прийняття Національною радою рішення щодо застосування до суб'єкта у сфері медіа заходів реагування Національна рада або відповідний суб'єкт у сфері медіа має право звернутися до органу спільного регулювання для отримання висновку щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктом у сфері медіа, кодексам (правилам) спільного регулювання.

2. На запит органу спільного регулювання Національна рада надає йому усі матеріали, необхідні для підготовки висновку.

3. Орган спільного регулювання передає отримані матеріали відповідній експертній колегії. Експертна колегія органу спільного регулювання розглядає звернення та ухвалює свій висновок не пізніше одного місяця з дня отримання матеріалів від Національної ради.

4. Експертна колегія органу спільного регулювання може запитати від Національної ради додаткові матеріали, необхідні для ухвалення висновку. Такі матеріали мають бути надані Національною радою упродовж п'яти робочих днів. У випадку ненадання або відсутності запитуваних матеріалів експертна колегія зобов'язана вказати про це у висновку.

5. Якщо висновок експертної колегії органу спільного регулювання не був ухвалений у строк, визначений частиною третьою цієї статті, Національна рада має право прийняти рішення за результатами перевірки.

6. За вмотивованим клопотанням експертної колегії органу спільного регулювання у зв'язку зі складністю питання, що розглядається, Національна рада має право продовжити строк на підготовку висновку, але не більше ніж на строк, визначений у частині третій цієї статті.

7. Висновок експертної колегії органу спільного регулювання має містити короткий виклад поставленого питання, мотивувальну та резолютивну частини.

8. Висновок експертної колегії органу спільного регулювання надсилається Національній раді та суб'єкту у сфері медіа, стосовно якого була призначена перевірка, упродовж двох робочих днів з дня його ухвалення.

Стаття 109. Рішення за результатами перевірки

1. За результатами розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада ухвалює одне з таких рішень:

- 1) про відсутність порушення законодавства та/або умов ліцензії;
- 2) про застосування до суб'єкта у сфері медіа заходів реагування, передбачених цим Законом;
- 3) про проведення додаткової перевірки.

Прийняте Національною радою рішення публікується на офіційному веб-сайті Національної ради, розміщується в електронному кабінеті, а також надсилається у письмовій формі суб'єкту у сфері медіа упродовж трьох робочих днів з дня його оприлюднення.

Стаття 110. Відповідальність суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа

1. Порушення суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

- 1) порушення умов ліцензії у частині програмної концепції мовлення;
- 2) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав, передбачених цим Законом;
- 3) порушення строків внесення змін до Реєстру, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносять до Реєстру, відповідно до частини сімнадцятої статті 60, частини дев'ятої статті 64 цього Закону;
- 4) нерозміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму веб-сайті (за наявності);
- 5) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо повідомлення вихідних даних;
- 6) порушення встановлених статтею 44 цього Закону вимог мовлення у дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті;
- 7) порушення встановленого статтею 46 цього Закону порядку надання доступу до подій значного суспільного інтересу;
- 8) порушення встановлених статтею 47 цього Закону вимог щодо поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами);

9) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо обліку і зберігання програм;

10) порушення встановлених Законом України "Про рекламу" вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства;

11) порушення на 10 і менше відсотків вимог щодо обсягів європейського та/або національного продукту;

12) порушення радіомовником вимог щодо забезпечення частки пісень державною мовою, передбачених пунктами 1 і 2 частини третьої статті 40 цього Закону, на 5 і менше відсотків від встановленої цим Законом частки.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення висловлювань, що підбурюють до дискримінації чи утисків стосовно окремих осіб та їх груп на основі етнічного та соціального походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, інвалідності або за іншою ознакою;

2) розповсюдження та демонстрування фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

3) поширення пропаганди вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

4) поширення пропаганди жорстокого поводження з тваринами;

5) поширення інструкцій або порад щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

6) поширення інформації, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

7) поширення інформації, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки";

- 8) поширення інформації, що принижує або зневажає державну мову;
- 9) порушення більш як на 10 відсотків вимог щодо обсягів європейського та/або національного продукту;
- 10) порушення встановлених статтею 40 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа, крім порушень, передбачених частинами дванадцятою та чотирнадцятою статті 40 цього Закону;
- 11) порушення радіомовником вимог щодо забезпечення частки пісень державною мовою, передбачених пунктами 1 і 2 частини третьої статті 40 цього Закону, більше ніж на 5 відсотків від встановленої цим Законом частки;
- 12) поширення інформації, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, без спеціальних попереджень та/або з порушенням часу розповсюдження; порушення вимог частини десятої статті 42 цього Закону щодо нерозголошення інформації про дитину без письмової згоди хоча б одного з батьків або інших законних представників дитини, за винятком випадків, якщо це здійснюється в найкращих інтересах дитини;
- 13) порушення вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (розповсюдження), джерел та порядку фінансування агітації, інших обмежень, визначених законодавством для агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдуму;
- 14) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат чи реєстрант згідно з цим Законом самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60, частини дев'ятої статті 64 цього Закону);
- 15) поширення програм та матеріалів (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних), серед учасників яких є особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці;
- 16) висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта) в інформаційних та інформаційно-аналітичних програмах без супроводження повідомленням про статус держави-агресора (держави-окупанта);
- 17) невиконання умов ліцензії, крім вимог до програмної концепції мовлення;
- 18) відсутність мовлення лінійного медіа упродовж 14 днів поспіль, крім випадків, якщо це спричинено обставинами, які не залежать від волі суб'єкта;
- 19) відмова у проведенні перевірки;
- 20) поширення музичних фонограм, відеограм, музичних кліпів, розповсюдження яких заборонено відповідно до частини другої статті 15 Закону України "Про культуру".

4. До грубих порушень відноситься:

1) поширення закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, ліквідації незалежності України, інформації, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

2) поширення висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

3) поширення пропаганди або закликів до тероризму та терористичних актів, інформації, що виправдовує чи схвалює такі дії;

4) поширення порнографічних матеріалів, а також матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей, використовують образ дітей (візуальний запис образу дітей) у видовищних заходах сексуального чи еротичного характеру;

5) поширення інформації, що містить пропаганду російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну";

6) відмова в поширенні офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації у випадках, встановлених статтею 45 цього Закону;

7) поширення інформації, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

8) поширення недостовірних матеріалів щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

9) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останнього року;

10) здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії та/або реєстрації, без отримання відповідної ліцензії та/або без реєстрації.

5. За грубі порушення до суб'єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 25 відсотків розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 10 до 75 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

За значні порушення до суб'єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 10 відсотків розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 5 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

У випадку, що передбачений пунктом 2 частини першої статті 116 цього Закону, до суб'єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 10 відсотків розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 5 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

У разі вчинення суб'єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа грубого порушення, передбаченого пунктом 10 частини четвертої цієї статті, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді штрафу за грубе порушення у подвійному розмірі та звертається до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб щодо припинення відповідної діяльності.

При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує вид та технологію мовлення, територіальну категорію, час та обсяги мовлення, наявність чи відсутність системи умовного доступу, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

При застосуванні штрафу за порушення, передбачені пунктом 10 частини четвертої цієї статті, розмір штрафу до особи-порушника застосовується як для ліцензіара, якщо має місце здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії, та як для реєстранта, якщо має місце здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови реєстрації.

6. Якщо суб'єкт у сфері лінійних медіа поширює декілька телеканалів (радіоканалів), розмір штрафу розраховується виходячи з розміру ліцензійного збору за видачу ліцензії на мовлення лише того телеканалу (радіоканалу), при поширенні якого мало місце порушення.

Якщо телеканал (радіоканал), при поширенні якого мало місце порушення, поширюється за допомогою різних технологій або на різних територіях, розмір штрафу розраховується шляхом складання сум штрафів, що підлягають нарахуванню за відповідне порушення для кожної з технологій чи територій, за умови що призначена Національною радою перевірка включала такі технології чи території.

Для ліцензіатів штраф розраховується виходячи з розміру ліцензійного збору за видачу ліцензії, нарахованого на момент прийняття Національною радою рішення про застосування штрафу.

До суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа громад за значні порушення та порушення, передбачені пунктом 2 частини першої статті 116 цього Закону, застосовуються штрафи у розмірі 10 відсотків від розмірів, визначених абзацами другим – третім частини п'ятої цієї статті.

7. У разі поширення суб'єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, який не відповідає ознакам, передбаченим частинами восьмою – десятою статті 2 цього Закону, але чиї медіа-сервіси є доступними на території України, інформації, визначеної у статтях 36, 42 та/або у статті 119 цього Закону, Національна рада звертається до такого суб'єкта з вимогою забезпечити обмеження доступу до такої інформації на території України. Національна рада має право звернутися до регуляторного органу держави, під юрисдикцією якої знаходиться відповідний суб'єкт у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, з проханням сприяти виконанню вимоги Національної ради.

8. Порушення суб'єктами у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

9. До незначних порушень відноситься:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав, передбачених цим Законом;

2) порушення строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини дев'ятої статті 64 цього Закону;

3) нерозміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму веб-сайті (за наявності);

4) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо повідомлення вихідних даних;

5) порушення встановленого статтею 46 цього Закону порядку надання доступу до подій значного суспільного інтересу;

6) порушення встановлених статтею 47 цього Закону вимог щодо поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами);

7) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо обліку і зберігання програм;

8) порушення встановлених Законом України "Про рекламу" вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства;

9) порушення на 10 і менше відсотків вимог щодо обсягів європейського продукту.

10. До значних порушень відноситься:

1) поширення висловлювань, що підбурюють до дискримінації чи утисків стосовно окремих осіб та їх груп на основі етнічного та соціального походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, інвалідності або за іншою ознакою;

2) розповсюдження та демонстрування фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

3) поширення пропаганди вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

4) поширення пропаганди жорстокого поводження з тваринами;

5) поширення інструкцій або порад щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

6) поширення інформації, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

7) поширення інформації, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки";

8) поширення інформації, що принижує або зневажає державну мову;

9) порушення більш як на 10 відсотків вимог щодо обсягів європейського продукту;

10) порушення встановлених частиною дванадцятотою статті 40 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа;

11) поширення інформації, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, без спеціальних попереджень та/або без використання системи умовного доступу; порушення вимог частини десятої статті 42 цього Закону щодо нерозголошення інформації про дитину без письмової згоди хоча б одного з батьків або інших законних представників дитини, за винятком випадків, якщо це здійснюється в найкращих інтересах дитини;

12) порушення суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (опублікування), джерел та порядку фінансування передвиборної агітації, інших обмежень, визначених законодавством для передвиборної агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдумів;

13) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно частини дев'ятої статті 64 цього Закону);

14) поширення програм та матеріалів (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних), серед учасників яких є особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці;

15) висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта) в інформаційних та інформаційно-аналітичних програмах без супроводження повідомленням про статус держави-агресора (держави-окупанта);

16) відмова у проведенні перевірки;

17) невиконання вимоги Національної ради щодо обмеження доступу до програми та/або інформації, за поширення якої до суб'єкта було застосовано захід реагування у формі штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

18) поширення музичних фонограм, відеограм, музичних кліпів, розповсюдження яких заборонено відповідно до частини другої статті 15 Закону України "Про культуру".

11. До грубих порушень відноситься:

1) поширення закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни чи воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, ліквідації незалежності України, інформації, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

2) поширення висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

3) поширення пропаганди або закликів до тероризму та терористичних актів, інформації, що виправдовує чи схвалює такі дії;

4) поширення порнографічних матеріалів, а також матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей, використовують образ дітей (візуальний запис образу дітей) у видовищних заходах сексуального чи еротичного характеру;

5) поширення інформації, що містить пропаганду російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україні";

6) поширення інформації, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

7) поширення недостовірних матеріалів щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

8) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останнього року;

9) здійснення без реєстрації діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови реєстрації.

12. За грубі порушення до суб'єктів у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі від 50 до 75 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до суб'єктів у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі від 30 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У випадку, що передбачений пунктом 2 частини першої статті 116 цього Закону, до суб'єктів у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі від 30 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У разі вчинення суб'єктом у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа грубого порушення, передбаченого пунктом 9 частини одинадцятої цієї статті, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді

штрафу за грубе порушення у подвійному розмірі та звертається до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб щодо припинення відповідної діяльності.

При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує технологію, що застосовується для надання сервісу, територію надання та аудиторію сервісу, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

Стаття 111. Відповідальність суб'єктів у сфері друкованих медіа

1. Порушення суб'єктами у сфері друкованих медіа вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо зберігання примірників друкованих медіа;

2) неподання зареєстрованим суб'єктом у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру чи порушення зареєстрованим суб'єктом строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру;

3) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав, передбачених цим Законом;

4) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо повідомлення вихідних даних;

5) порушення встановлених Законом України "Про рекламу" вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення висловлювань, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного та соціального походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, інвалідності або за іншою ознакою;

2) поширення пропаганди вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

3) поширення пропаганди жорстокого поводження з тваринами;

4) поширення інструкцій або порад щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

5) поширення інформації, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

6) поширення інформації, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки";

7) поширення інформації, що принижує або зневажає державну мову;

8) поширення інформації, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, крім спеціалізованих друкованих медіа, що призначені для дорослої аудиторії та мають обмеження на розповсюдження серед дітей; порушення вимог частини десятої статті 42 цього Закону щодо нерозголошення інформації про дитину без письмової згоди хоча б одного з батьків або інших законних представників дитини, за винятком випадків, якщо це здійснюється в найкращих інтересах дитини;

9) порушення вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (розповсюдження), джерел та порядку фінансування агітації, інших обмежень, визначених законодавством для агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдумів;

10) висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта) в інформаційних та інформаційно-аналітичних програмах без супроводження повідомленням про статус держави-агресора (держави-окупанта);

11) відмова у проведенні перевірки.

4. До грубих порушень відноситься:

1) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останнього року;

2) поширення закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, ліквідації незалежності України, інформації, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

3) поширення висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

4) поширення пропаганди або закликів до тероризму та терористичних актів, інформації, що виправдовує чи схвалює такі дії;

5) поширення порнографічних матеріалів, а також матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей, використовують образ дітей (візуальний запис образу дітей) у видовищних заходах сексуального чи еротичного характеру;

6) поширення інформації, що містить пропаганду російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну";

7) поширення інформації, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

8) поширення недостовірних матеріалів щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності.

5. За грубі порушення до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 10 до 15 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 розмірів мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У випадках, що передбачені пунктом 2 частини четвертої статті 116 та пунктом 2 частини п'ятої статті 116 цього Закону, до суб'єктів у сфері

друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

6. При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує вид друкованого медіа, періодичність виходу примірників, територію, спосіб розповсюдження та тираж відповідного номера, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

Стаття 112. Відповідальність суб'єктів у сфері онлайн-медіа

1. Порушення суб'єктами у сфері онлайн-медіа вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) неподання зареєстрованим суб'єктом у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру чи порушення зареєстрованим суб'єктом строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру;

2) порушення зареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо зазначення вихідних даних;

3) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав, передбачених цим Законом;

4) порушення вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (розповсюдження), джерел та порядку фінансування агітації, інших обмежень, визначених законодавством для агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдумів;

5) порушення встановлених Законом України "Про рекламу" вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та порядку означення спонсорства суб'єктами у сфері онлайн-медіа.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення висловлювань, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного та соціального

походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, інвалідності або за іншою ознакою;

2) поширення фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

3) поширення порнографічних матеріалів;

4) пропаганда вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

5) пропаганда жорстокого поводження з тваринами;

6) поширення інструкцій або порад щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

7) поширення інформації, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

8) поширення інформації, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки";

9) висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта) в інформаційних та інформаційно-аналітичних програмах без супроводження повідомленням про статус держави-агресора (держави-окупанта);

10) поширення інформації, що принижує або зневажає державну мову;

11) порушення вимог частини шостої статті 42 цього Закону щодо забезпечення належного попередження про потенційну шкідливість інформації для дітей;

12) порушення вимог частини десятої статті 42 цього Закону щодо нерозголошення інформації про дитину без письмової згоди хоча б одного з батьків або інших законних представників дитини, за винятком випадків, якщо це здійснюється в найкращих інтересах дитини;

13) відмова у проведенні перевірки;

14) невиконання вимоги Національної ради щодо обмеження доступу до інформації, за поширення якої до суб'єкта було застосовано захід реагування у формі штрафу, скасування реєстрації або тимчасової заборони поширення онлайн-медіа, якщо рішення про застосування відповідного заходу реагування не було скасовано у визначеному законом порядку;

15) поширення музичних фонограм, відеограм, музичних кліпів розповсюдження яких заборонено відповідно до частини другої статті 15 Закону України "Про культуру".

4. До грубих порушень відноситься:

1) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останнього року;

2) поширення закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, ліквідації незалежності України, інформації, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

3) поширення висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

4) пропаганда або заклики до тероризму та терористичних актів, поширення інформації, що виправдовує чи схвалює такі дії;

5) поширення матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей, використовують образ дітей (візуальний запис образу дітей) у видовищних заходах сексуального чи еротичного характеру;

6) поширення інформації, що містить пропаганду російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну";

7) поширення інформації, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності, розпалювання ворожнечі чи ненависті;

8) поширення недостовірних матеріалів щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі якщо наслідком цього є заклики до насильницької зміни, повалення

конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності, розпалювання ворожнечі чи ненависті.

5. За грубі порушення до суб'єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від 10 до 15 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до суб'єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 розмірів мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У випадках, що передбачені пунктом 2 частини десятої статті 116 та пунктом 2 частини одинадцятої статті 116 цього Закону, до суб'єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

6. При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує вид онлайн-медіа та розмір його аудиторії, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

7. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа не можуть бути притягнені до відповідальності за порушення вимог цього Закону, якщо інформація, що є предметом порушення, була поширена ними до набрання чинності цим Законом.

Стаття 113. Відповідальність провайдерів аудіовізуальних сервісів

1. Порушення провайдерами аудіовізуальних сервісів вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини дев'ятої статті 64 цього Закону;

2) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав, передбачених цим Законом.

3. До значних порушень відноситься:

1) порушення встановлених статтею 28 цього Закону зобов'язань щодо універсального медіа-сервісу;

2) включення до пакетів телеканалів та радіоканалів телеканалу або радіоканалу без укладення договору про надання прав з правовласником телеканалу або радіоканалу (у разі якщо укладення такого договору є обов'язковим);

3) ненадання або невчасне надання Національній раді відомостей про кількість користувачів його медіа-сервісів із зазначенням сервісів, які надаються таким користувачам;

4) порушення встановлених частинами тринадцятою – чотирнадцятою статті 40 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа;

5) відсутність системи умовного доступу щодо телеканалів та радіоканалів, доступ дітей до яких має бути обмеженим відповідно до умов їх розповсюдження;

6) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини дев'ятої статті 64 цього Закону);

7) відмова у проведенні перевірки;

8) невиконання вимоги Національної ради щодо приведення діяльності у відповідність із вимогами пункту 2 частини третьої статті 22, статей 28, 40, 42 цього Закону, якщо за їх порушення до суб'єкта було застосовано захід реагування у формі штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку.

4. До грубих порушень відноситься:

1) надання сервісу доступу до пакетів телеканалів та радіоканалів без реєстрації;

2) включення до пакетів телеканалів та радіоканалів телеканалу або радіоканалу, який не отримав ліцензію на мовлення чи не зареєстрований Національною радою відповідно до вимог статей 63, 66 цього Закону та не отримав дозвіл на тимчасове мовлення відповідно до частин першої – третьої статті 122 цього Закону, а також іноземних лінійних медіа, які походять з держав – членів Європейського Союзу, у разі якщо їх ретрансляція була обмежена відповідно до Закону України "Про санкції" або Національною радою у порядку, встановленому частиною шостою статті 4 чи частиною третьою статті 121 цього Закону;

3) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останнього року;

4) здійснення без реєстрації діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови реєстрації (обов'язкова реєстрація).

5. За грубі порушення до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 10 до 75 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 5 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У випадку, що передбачений пунктом 2 частини першої статті 116 цього Закону, до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 5 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У разі вчинення провайдером аудіовізуальних сервісів грубого порушення, передбаченого пунктом 1 частини четвертої цієї статті, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді штрафу за грубе порушення у подвійному розмірі та звертається до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб щодо припинення відповідної діяльності.

6. При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує технологію, що застосовується для надання доступу до сервісу, територію надання сервісу, кількість телеканалів та радіоканалів, що розповсюджуються, кількість абонентів, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

7. Провайдер аудіовізуальних сервісів не несе відповідальності за зміст інформації, що розповсюджується іншими суб'єктами у сфері медіа.

Стаття 114. Відповідальність провайдерів платформ спільного доступу до відео

1. Національна рада має право застосовувати заходи реагування до провайдерів платформ спільного доступу до відео за такі значні порушення:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав, передбачених цим Законом;

2) зобов'язань, передбачених частиною першою статті 23 цього Закону;

3) строків внесення змін до Реєстру (у разі добровільної реєстрації).

2. За значні порушення до провайдерів платформ спільного доступу до відео застосовується штраф у розмірі від 5 до 25 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує технологію, що застосовується для надання сервісу, територію надання та аудиторію сервісу, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

3. У разі виявлення ознак порушення провайдером платформи спільного доступу до відео вимог, передбачених частиною другою статті 23 цього Закону, Національна рада передає відповідну інформацію до правоохоронних органів та Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини для вжиття заходів, передбачених законодавством у сфері захисту персональних даних.

**Стаття 115. Відповідальність постачальників електронних
комунікаційних послуг для потреб мовлення
з використанням радіочастотного спектра**

1. Порушення постачальниками електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра вимог законодавства та/або умов ліцензії, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав, передбачених цим Законом;

2) нерозміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму веб-сайті (у разі його наявності);

3) порушення строків внесення змін до Реєстру, які ліцензіат відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60 цього Закону.

3. До значних порушень відноситься:

1) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60 цього Закону);

2) невиконання умов ліцензії, в тому числі ненадання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення одному чи декільком суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа, які мають право на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, крім випадків, якщо це спричинено обставинами, які не залежать від волі суб'єкта;

3) порушення вимог частини другої статті 24 цього Закону;

4) відмова у проведенні перевірки.

4. До грубих порушень відноситься:

1) ненадання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення упродовж п'яти днів поспіль, крім випадків, якщо це спричинено обставинами, які не залежать від волі суб'єкта;

2) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останнього року;

3) здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії, без отримання відповідної ліцензії.

5. За грубі порушення до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра застосовується штраф у розмірі 25 відсотків розміру ліцензійного збору.

За значні порушення до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра застосовується штраф у розмірі 10 відсотків розміру ліцензійного збору.

У випадку, що передбачений пунктом 2 частини першої статті 116 цього Закону, до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра застосовується штраф у розмірі 10 відсотків розміру ліцензійного збору.

У разі вчинення постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра грубого порушення, передбаченого пунктом 3 частини четвертої цієї статті, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді штрафу за грубе порушення у подвійному розмірі та має право звертатися до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб щодо припинення відповідної діяльності.

Штраф розраховується виходячи з розміру ліцензійного збору за видачу ліцензії, нарахованого на момент прийняття Національною радою рішення про застосування штрафу.

6. Постачальник електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра не несе відповідальності за зміст інформації, що розповсюджується іншими суб'єктами у сфері медіа.

Стаття 116. Застосування заходів реагування

1. У разі вчинення суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, провайдером аудіовізуальних сервісів чи постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра незначного порушення Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) припис;

2) штраф – у випадку вчинення впродовж останнього року п'яти незначних порушень, за які було винесено приписи і рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку;

3) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж останнього року кожного наступного незначного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку.

2. У разі вчинення суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, провайдером аудіовізуальних сервісів чи постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра значного порушення застосовуються такі заходи реагування:

1) штраф;

2) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж останнього року кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

3) анулювання ліцензії за рішенням суду чи скасування реєстрації за рішенням суду – у випадку вчинення впродовж останнього року шести значних порушень, за які було застосовано штрафи і рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

3. У разі вчинення суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, провайдером аудіовізуальних сервісів чи постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра грубого порушення застосовуються такі заходи реагування:

1) штраф;

2) анулювання ліцензії за рішенням суду чи скасування реєстрації за рішенням суду – у випадку вчинення впродовж останнього року повторного грубого порушення, за яке було застосовано штраф і рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку.

4. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері друкованих медіа незначного порушення Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) припис;

2) штраф – у випадку вчинення впродовж останнього року п'яти незначних порушень, за які було винесено приписи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку, якщо вимоги таких приписів не були виконані суб'єктом у сфері друкованих медіа.

5. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері друкованих медіа незначного порушення, передбаченого пунктами 3–5 частини другої статті 111 цього Закону, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) припис;

2) штраф – у випадку вчинення впродовж останнього року трьох незначних порушень, за які було винесено приписи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку, якщо вимоги таких приписів не були виконані суб'єктом у сфері друкованих медіа.

6. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері друкованих медіа значного порушення Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) штраф;

2) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж останнього року кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

3) скасування реєстрації – у випадку вчинення значного порушення, якщо впродовж останнього року до суб'єкта було застосовано п'ять штрафів за вчинення значних порушень, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

7. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері друкованих медіа значного порушення застосовуються такі заходи реагування:

1) штраф;

2) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж останнього року кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

3) заборона видання та розповсюдження друкованого медіа за рішенням суду – у випадку вчинення значного порушення, якщо впродовж останнього року до суб'єкта було застосовано п'ять штрафів за вчинення значних порушень, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

8. У разі вчинення суб'єктом у сфері друкованих медіа грубого порушення застосовуються такі заходи реагування:

1) штраф;

2) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж одного року повторного грубого порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

3) заборона видання та розповсюдження друкованого медіа за рішенням суду – у випадку вчинення грубого порушення, якщо впродовж останнього року до суб'єкта було застосовано два штрафи за вчинення грубих порушень, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

9. Під час дії обмежень, визначених розділом IX цього Закону, скасування реєстрації друкованого медіа як захід реагування застосовується за рішенням суду і тягне за собою заборону видання та розповсюдження медіа на території України.

Національна рада на підставі рішення суду щодо заборони видання та розповсюдження друкованого медіа, а також у разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері друкованого медіа, особу якого неможливо встановити через відсутність у відповідному друкованому медіа вихідних даних, значного або грубого порушення має право звернутися до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб із заявою про вилучення тиражу друкованого медіа.

10. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа незначного порушення, передбаченого частиною другою статті 112 цього Закону, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) припис;

2) штраф – у випадку вчинення впродовж одного місяця п'яти незначних порушень, за які було винесено приписи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку, якщо вимоги таких приписів не були виконані суб'єктом у сфері онлайн-медіа.

11. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа незначного порушення, передбаченого пунктами 3–5 частини другої статті 112 цього Закону, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) припис;

2) штраф – у випадку вчинення впродовж одного місяця трьох і більше незначних порушень, за які було винесено приписи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку, якщо вимоги таких приписів не були виконані суб'єктом у сфері онлайн-медіа.

12. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа значного порушення Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) припис;

2) штраф – у випадку невиконання вимог, визначених у приписі Національної ради, винесеному за перше значне порушення, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку; або у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного значного порушення;

3) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж одного місяця кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

4) скасування реєстрації – у випадку вчинення значного порушення, якщо впродовж одного місяця до суб'єкта було застосовано п'ять штрафів за вчинення значних порушень, рішення про які не було скасовано у визначеному законом порядку.

13. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа значного порушення Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) припис;

2) штраф – у випадку невиконання вимог припису, винесеного за перше значне порушення, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку; у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного значного порушення;

3) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж одного місяця кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

4) тимчасова заборона поширення онлайн-медіа – у випадку вчинення значного порушення, якщо впродовж одного місяця до суб'єкта було застосовано п'ять штрафів за вчинення значних порушень, рішення про які не було скасовано у визначеному законом порядку. Строк тимчасової заборони становить чотирнадцять календарних днів.

14. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа грубого порушення застосовуються такі заходи реагування:

1) штраф;

2) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж одного місяця другого або третього грубого порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

3) заборона поширення онлайн-медіа за рішенням суду – у випадку вчинення впродовж одного місяця четвертого грубого порушення, якщо за попередні грубі порушення було застосовано штрафи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

15. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа грубого порушення застосовуються такі заходи реагування:

1) штраф;

2) штраф у подвійному розмірі – у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного грубого порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

3) заборона поширення онлайн-медіа за рішенням суду – у випадку вчинення впродовж одного місяця третього грубого порушення, якщо за попередні грубі порушення було застосовано штрафи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

16. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа, особу якого не вдалося встановити, незначного порушення, передбаченого пунктами 4–5 частини другої статті 112 цього Закону, значного або грубого порушення, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді припису.

Особа суб'єкта у сфері онлайн-медіа вважається такою, що неможливо встановити, у разі сукупності таких умов:

1) відсутність інформації про суб'єкта у сфері онлайн-медіа на веб-сайті онлайн-медіа;

2) відсутність інформації про особу реєстранта доменного імені у відкритому доступі;

3) неодержання інформації про особу реєстранта доменного імені на запит Національної ради до реєстратора доменного імені;

4) неодержання інформації про власника веб-сайту онлайн-медіа від реєстранта доменного імені.

У разі якщо впродовж одного місяця суб'єкт у сфері онлайн-медіа, особу якого не вдалося встановити, не виконав вимоги трьох приписів, що були винесені Національною радою за незначні або значні порушення, якщо рішення про такі приписи не були скасовані у визначеному законом порядку, Національна рада приймає рішення про заборону поширення онлайн-медіа.

У разі якщо впродовж одного місяця суб'єкт у сфері онлайн-медіа, особу якого не вдалося встановити, не виконав вимоги двох приписів, що були винесені Національною радою за грубі порушення, якщо рішення про такі приписи не були скасовані у визначеному законом порядку, Національна рада приймає рішення про заборону поширення онлайн-медіа.

17. У разі якщо за вчинення значного порушення до зареєстрованого суб'єкта у сфері онлайн-медіа застосовується захід реагування у формі скасування реєстрації, повторна заява про реєстрацію такого суб'єкта у сфері онлайн-медіа може бути подана не раніше ніж за один рік після оприлюднення рішення про скасування реєстрації онлайн-медіа.

18. У разі застосування заходу реагування у формі тимчасової заборони поширення онлайн-медіа або заборони поширення онлайн-медіа Національна рада впродовж трьох робочих днів з дати прийняття відповідного рішення Національною радою чи з дати отримання відповідного судового рішення, яке набрало законної сили, повідомляє Регулятора комунікаційних послуг про веб-сайт, що використовується для надання сервісу онлайн-медіа, доступ до якого підлягає обмеженню постачальниками електронних комунікаційних послуг.

Регулятор комунікаційних послуг впродовж трьох робочих днів з дати отримання повідомлення Національної ради про тимчасову заборону поширення онлайн-медіа, заборону поширення онлайн-медіа інформує постачальників електронних комунікаційних послуг через електронну регуляторну платформу про обов'язок обмеження доступу до веб-сайтів, визначених у повідомленні Національної ради.

Постачальники електронних комунікаційних послуг зобов'язані впродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення Регулятора комунікаційних послуг обмежити доступ до відповідного веб-сайту на території України.

19. У разі вчинення провайдером платформи спільного доступу до відео значного порушення Національна рада застосовує такі заходи реагування:

1) припис;

2) штраф – у випадку невиконання вимог, визначених у приписі Національної ради, винесеному за перше значне порушення, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку або у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного значного порушення.

Стаття 117. Звільнення від відповідальності

1. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, забороненої цим Законом, а також інформації, що не відповідає дійсності, порушує права і законні інтереси особи, якщо ця інформація:

1) є дослівним або у переказі без спотворення суті відтворенням матеріалів, опублікованих іншим зареєстрованим медіа, або точним за змістом відтворенням оригінальних матеріалів іноземного медіа з посиланням на них;

2) була отримана у відповідь на запит на інформацію, поданий відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації", або у відповідь на звернення, подане відповідно до Закону України "Про звернення громадян";

3) містилася в офіційних повідомленнях або одержана від державних органів, органів місцевого самоврядування (в тому числі іноземних) у письмовій формі, в тому числі була оприлюднена на їхніх веб-сайтах та сторінках на платформах спільного доступу до інформації;

4) є дослівним відтворенням публічних виступів чи повідомлень юридичних осіб, державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, народних депутатів України, кандидатів на виборні посади;

5) поширювалася без попереднього запису та містилася у виступах осіб, які не є працівниками відповідного суб'єкта у сфері медіа, якщо працівники такого суб'єкта вжили заходів щодо припинення порушення.

2. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, що містить таємницю, яка спеціально охороняється законом, якщо ці відомості не було отримано незаконним шляхом.

3. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації з обмеженим доступом, якщо суд встановив, що ця інформація є суспільно необхідною (суспільно значимою).

4. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа звільняються від відповідальності за поширення недостовірної інформації, а також інформації, заборона

поширення якої передбачена статтями 36, 42 та 119 цього Закону, якщо така інформація була поширена користувачами у розділах для коментування чи розміщення користувацьких публікацій на веб-сайті чи веб-сторінці такого медіа, за умови що суб'єкт у сфері онлайн-медіа обмежив доступ до такої інформації впродовж трьох робочих днів з моменту отримання відповідної скарги чи припису Національної ради.

5. Суб'єкти у сфері медіа звільняються від відповідальності, якщо вони нададуть належні та достатні докази того, що порушення вимог закону відбулось внаслідок незаконного втручання третіх осіб в діяльність суб'єктів у сфері медіа, і поширення інформації, забороненої цим Законом, відбулося без редакційного контролю відповідного суб'єкта у сфері медіа.

6. Звільнення від відповідальності за поширення інформації може бути передбачено також іншими законами України.

Розділ IX. ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МЕДІА В УМОВАХ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ

Стаття 118. Дія положень цього розділу в часі

1. Положення цього розділу діють з моменту визнання Верховною Радою України певної держави державою-агресором (державою-окупантом) та протягом п'яти років з дня прийняття Верховною Радою України рішення про скасування такого статусу. Протягом такого п'ятирічного строку Верховна Рада України зобов'язана щорічно переглядати необхідність застосування обмежень, передбачених цим розділом, та ухвалювати постанову про продовження дії чи скасування чинності положень цього розділу.

2. У разі виникнення правонаступництва щодо держави-агресора (держави-окупанта) передбачені цим розділом положення застосовуються до всіх суб'єктів, що визнаються правонаступниками держави-агресора (держави-окупанта).

Стаття 119. Обмеження щодо змісту інформації у медіа, пов'язані зі збройною агресією

1. Суб'єктам у сфері аудіовізуальних, друкованих та онлайн-медіа забороняється поширювати:

1) інформацію, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до

насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

2) недостовірні матеріали щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

3) програми та матеріали (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних програм), одним із учасників яких є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці;

4) музичні фонограми, відеограми, музичні кліпи, розповсюдження яких заборонено відповідно до частини другої статті 15 Закону України "Про культуру".

2. Висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта) в інформаційних та інформаційно-аналітичних програмах має супроводжуватися повідомленням про статус держави-агресора (держави-окупанта).

Стаття 120. Обмеження щодо структури власності та фінансування медіа під час збройної агресії

1. Суб'єктом у сфері медіа в Україні не може бути:

1) фізична особа, яка є громадянином держави-агресора (держави-окупанта) за виключенням осіб, що мають дозвіл на тимчасове або постійне проживання в Україні;

2) юридична особа, зареєстрована у державі-агресорі (державі-окупанті) або з місцезнаходженням в такій державі;

3) юридична особа, в якій кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами є фізична особа, яка є громадянином або резидентом держави-агресора (держави-окупанта), чи юридична особа, зареєстрована в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі;

4) юридична особа, що отримує фінансування (кредити, займи, позики, інвестиції, внески спонсорів, благодійні внески, іншу фінансову допомогу) від фізичних осіб, що є громадянами держави-агресора (держави-окупанта), юридичних осіб, зареєстрованих в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі.

2. Національна рада відмовляє у реєстрації та не допускає до участі у конкурсі на отримання ліцензії суб'єктів, визначених частиною першою цієї статті, у порядку, визначеному цим Законом.

3. У разі якщо суб'єкти, визначені частиною першою цієї статті, є ліцензіатами та/або реєстрантами, Національна рада анулює ліцензію, скасовує реєстрацію або звертається до суду з позовом про анулювання ліцензії у порядку, визначеному цим Законом.

4. Рішення, передбачене частиною третьою цієї статті, може бути переглянуте Національною радою у випадку надання відповідними суб'єктами відомостей про приведення структури власності та механізмів фінансування у відповідність із законодавством України.

Стаття 121. Обмеження діяльності іноземних лінійних медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації іноземного лінійного медіа або скасовує її у разі виявлення однієї з таких обставин:

1) таке медіа зареєстроване (у тому числі як юридична особа) в державі-агресорі (державі-окупанті);

2) кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами такого медіа є особа, зазначена у частині першій статті 120 цього Закону;

3) виявлено ознаки, що редакційний контроль щодо такого медіа здійснюється особами, зазначеними у частині першій статті 120 цього Закону.

2. Рішення про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа ухвалюється Національною радою впродовж семи робочих днів з дня виявлення обставин, визначених частиною першою цієї статті.

3. У разі якщо щодо іноземного лінійного медіа, яке походить з держави – члена Європейського Союзу, будуть встановлені обставини, передбачені частиною першою цієї статті, Національна рада протягом семи робочих днів з дня отримання інформації, що свідчить про наявність відповідних обставин, обмежує ретрансляцію такого медіа на території України на строк, визначений частиною першою статті 118 цього Закону. У разі запровадження такого обмеження Національна рада має невідкладно повідомити причини такої невідкладності регуляторів, що має юрисдикцію над відповідним іноземним лінійним медіа, яке походить з держави – члена Європейського Союзу.

Стаття 122. Особливості регулювання діяльності у сфері медіа на тимчасово окупованих територіях

1. За умов відсутності правового режиму воєнного чи надзвичайного стану та з метою протидії інформаційній агресії Національна рада може надавати дозволи на тимчасове мовлення на територіях з особливим режимом мовлення строком на один рік на позаконкурсних засадах та безоплатній основі.

2. Національна рада визначає перелік територій з особливим режимом мовлення, затверджує порядок видачі та анулювання дозволів на тимчасове мовлення, а також встановлює умови дозволів на тимчасове мовлення.

3. Дозвіл на тимчасове мовлення, визначений частиною першою цієї статті, надає телемовнику або радіомовнику право здійснювати відповідну діяльність, у тому числі з використанням радіочастотного спектра, за умов наявності у володільців радіоелектронних засобів передбаченого законом присвоєння радіочастот.

4. У разі тимчасової окупації території Національна рада ухвалює рішення про тимчасове призупинення ліцензій всіх суб'єктів, чия адреса, за якою здійснюється редакційний контроль, знаходиться на окупованій території. Про прийняте рішення Національна рада повідомляє відповідного суб'єкта та Регулятора комунікаційних послуг.

Реєстранти у разі втрати редакційного контролю зобов'язані невідкладно повідомити про це Національну раду. На підставі отриманої заяви Національна рада ухвалює рішення про тимчасове призупинення реєстрації.

Впродовж трьох місяців після відновлення конституційного ладу України на тимчасово окупованій території (деокупації) або дня закриття кримінального провадження або винесення виправдувального вироку, які набрали законної сили, суб'єкти у сфері медіа мають право звернутися до Національної ради із заявою про поновлення дії ліцензії або реєстрації.

У разі відсутності кримінальних проваджень щодо вчинення кінцевим бенефіціарним власником та/або керівником суб'єкта у сфері медіа злочинів проти основ національної безпеки та/або обвинувальних вироків щодо вчинення такими особами відповідних злочинів Національна рада впродовж місяця з дня отримання заяви ухвалює рішення про поновлення дії ліцензії або реєстрації.

За наявності відкритого кримінального провадження щодо вчинення кінцевим бенефіціарним власником та/або керівником суб'єкта у сфері медіа злочинів проти основ національної безпеки строк зупинення ліцензії або реєстрації продовжується до прийняття рішення про закриття кримінального провадження або винесення виправдувального вироку, які набрали законної сили.

За відсутності заяви суб'єкта у сфері медіа про поновлення дії ліцензії або реєстрації впродовж трьох місяців після відновлення конституційного ладу України на відповідній тимчасово окупованій території (деокупації) Національна рада ухвалює рішення про анулювання відповідної ліцензії або реєстрації на підставі відповідно пункту 1 частини першої статті 62 чи пункту 1 частини четвертої статті 65 цього Закону.

У разі набрання законної сили обвинувальним вироком суду у кримінальній справі щодо вчинення кінцевим бенефіціарним власником та/або керівником суб'єкта у сфері медіа злочину проти основ національної безпеки Національна рада ухвалює рішення про анулювання відповідної ліцензії або реєстрації.

У разі поновлення дії ліцензії строк її дії продовжується на строк, на який дія ліцензії зупинялась, а також на строк, необхідний для відновлення технічних умов мовлення.

Стаття 123. Заборона поширення аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора на території України

1. На території України забороняється поширювати аудіовізуальні медіа-сервіси на замовлення та сервіси провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, що включені до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора.

2. Національна рада затверджує та оновлює Перелік аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора. Перелік є відкритим та підлягає оприлюдненню на веб-сайті Національної ради.

3. Національна рада затверджує Положення про перелік аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, в якому відповідно до положень цієї статті Закону визначається порядок внесення сервісу до Переліку, порядок виключення сервісу з Переліку, а також порядок та критерії визначення веб-сайтів, мобільних застосунків чи спеціального програмного забезпечення для телевізійних приймачів або іншого кінцевого (термінального) обладнання, за допомогою яких надається сервіс.

4. Підставою для внесення сервісів до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора є:

1) невідповідність структури власності суб'єктів у сфері медіа вимогам пунктів 1–3 частини першої статті 120 цього Закону;

2) кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами такого суб'єкта є особа, зазначена у частині першій статті 120 цього Закону;

3) повна або переважна спрямованість сервісу на територію та аудиторію держави-агресора (держави-окупанта).

5. Аудіовізуальний медіа-сервіс на замовлення або сервіс провайдера аудіовізуальних сервісів вважається повністю або переважно спрямованим на територію та аудиторію держави-агресора (держави-окупанта) у разі відповідності трьом або більше з таких критеріїв:

1) використання для надання доступу до сервісів доменних імен в географічних доменах, що вказують на державу-агресора (державу-окупанта), або в домені .su;

2) використання в якості мови інтерфейсу за замовчуванням державної мови держави-агресора (держави-окупанта);

3) включення сервісу до державних реєстрів аудіовізуальних сервісів держави-агресора (держави-окупанта);

4) правила користування та політики сервісу базуються на національному законодавстві держави-агресора (держави-окупанта);

5) можливість оплати доступу до сервісу у національній валюті або за допомогою платіжних систем держави-агресора (держави-окупанта);

6) надання доступу до щонайменше одного іноземного лінійного медіа, поширення якого на території України обмежується відповідно до вимог статті 121 цього Закону;

7) поширення чи надання доступу на території України до програм (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних програм), одним із учасників яких є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці;

8) поширення чи надання доступу на території України до фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

9) розміщення рекламної інформації, спрямованої на аудиторію держави-агресора (держави-окупанта).

6. Національна рада ухвалює рішення про внесення аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або сервісу провайдера аудіовізуальних сервісів до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора за наявності підстав, визначених частиною четвертою цієї статті, за зверненнями державних органів, юридичних та фізичних осіб, що містять належні та достатні докази наявності відповідних підстав, або з власної ініціативи. Таке рішення може бути оскаржене до суду в порядку, передбаченому законодавством України.

7. У разі виявлення відповідності зареєстрованого суб'єкта у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або провайдера аудіовізуальних сервісів критеріям, зазначеним в частині п'ятій цієї статті, Національна рада звертається до такого суб'єкта з вимогою припинити порушення та надати Національній раді пояснення щодо виявлених фактів у визначений Національною радою строк, але не менш як упродовж 10 робочих днів. Вимога надсилається Національною радою на електронну адресу суб'єкта, зазначену в Реєстрі, а також оприлюднюється Національною радою на її офіційному веб-сайті. Відсутність пояснень такого суб'єкта у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або провайдера аудіовізуальних сервісів не перешкоджає розгляду Національною радою питання про внесення такого сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора та ухваленню відповідного рішення.

8. Рішення Національної ради про внесення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора має містити перелік дій, необхідних для обмеження доступу до такого сервісу, а саме:

1) у разі якщо сервіс надається за допомогою веб-сайту – повідомлення Регулятора комунікаційних послуг про перелік веб-сайтів, що використовуються для надання сервісу, доступ до яких на території України підлягає обмеженню постачальниками електронних комунікаційних послуг;

2) у разі якщо сервіс надається за допомогою мобільного застосунку – повідомлення платформ цифрової дистрибуції мобільних застосунків про заборону використання на території України відповідного мобільного застосунку;

3) у разі якщо сервіс доступний на телевізійному приймачу або кінцевому (термінальному) обладнанні за допомогою спеціального програмного забезпечення – повідомлення виробників таких пристроїв про заборону встановлення відповідного програмного забезпечення на пристрої, що поставляються в Україну, та припинення доступу до зазначених сервісів;

4) у разі якщо сервіс є платним – повідомлення міжнародних платіжних систем та Національного банку України про заборону оплати відповідного сервісу на території України.

Такі повідомлення надсилаються впродовж трьох робочих днів з дати прийняття відповідного рішення Національною радою.

9. У разі якщо після внесення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора Національною радою будуть виявлені не зазначені у відповідному рішенні веб-сайти, мобільні застосунки чи спеціальне програмне забезпечення для телевізійних приймачів або кінцевого (термінального) обладнання, за допомогою яких надається такий сервіс, Національна рада

приймає рішення про внесення змін до зазначеного вище рішення та передбачає додаткові дії для реалізації обмеження доступу до сервісу.

10. Національна рада може ухвалити рішення про виключення сервісу з Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора за наявності належних та достатніх доказів відсутності підстав, передбачених частиною четвертою цієї статті, на момент ухвалення рішення про внесення до Переліку або усунення таких підстав за зверненням державних органів, юридичних та фізичних осіб або з власної ініціативи.

11. Про виключення сервісу з Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора Національна рада повідомляє Регулятора комунікаційних послуг та інших суб'єктів, яким на виконання частини восьмої цієї статті направлялося повідомлення про внесення сервісу до Переліку впродовж трьох робочих днів з дати прийняття відповідного рішення Національною радою. Таке повідомлення є підставою для припинення дій, вжитих для обмеження доступу до сервісу відповідно до частини восьмої цієї статті.

12. Регулятор комунікаційних послуг впродовж трьох робочих днів з дати отримання від Національної ради повідомлення, направлено відповідно до вимог частин восьмої та одинадцятої цієї статті, інформує постачальників електронних комунікаційних послуг через електронну регуляторну платформу про обов'язок обмеження або відновлення доступу до веб-сайтів, визначених у рішенні Національної ради.

13. Постачальники електронних комунікаційних послуг зобов'язані впродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення Регулятора комунікаційних послуг обмежити або відновити доступ до відповідного веб-сайту на території України.

14. Усі рішення про внесення сервісів до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора втрачають чинність після спливу строку, встановленого частиною першою статті 118 цього Закону.

Стаття 124. Інші обмеження щодо діяльності суб'єктів у сфері медіа під час збройної агресії

1. До європейського та національного продукту не може відноситися програма, щонайменше один виробник, продюсер якої є:

1) фізичною особою, яка є громадянином держави-агресора (держави-окупанта), за виключенням осіб, що мають дозвіл на тимчасове або постійне проживання в Україні;

2) юридичною особою, зареєстрованою у державі-агресорі (державі-окупанті) чи з місцезнаходженням у такій державі; або

3) юридичною особою, в якій кінцевим бенефіціарним власником є особа, яка є громадянином або резидентом держави-агресора (держави-окупанта), чи юридична особа, зареєстрована в такій державі або з місцезнаходженням у такій державі.

2. У програмі, у тому числі фільмі, виконаних державною мовою, допускається використання інших мов без дублювання або озвучення в обсязі, що не перевищує 20 відсотків загальної тривалості програми, якщо така програма має гумористичний чи сатиричний характер та спрямована на висміювання реалій суспільно-політичного життя в державі-агресорі (державі-окупанті).

3. На час, визначений частиною першою статті 118 цього Закону, реєстрація суб'єктів у сфері друкованих медіа є обов'язковою і здійснюється в порядку, визначеному статтею 63 цього Закону.

Впродовж двох місяців з дати визнання Верховною Радою України певної держави державою-агресором (державою-окупантом) суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані зареєструватися з дотриманням вимог статті 63 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується.

Видання та розповсюдження друкованих медіа без реєстрації, передбаченої абзацом першим цієї частини, забороняється. Національна рада виносить припис суб'єкту у сфері друкованих медіа, що здійснює таку діяльність, з вимогою вжити заходів для реєстрації відповідного друкованого медіа. У разі невиконання вимог припису Національна рада приймає рішення про заборону видання та розповсюдження друкованого медіа.

Національна рада має право звернутися до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб із заявою про вилучення тиражу друкованого медіа, видання та розповсюдження якого заборонено.

4. Підстава звільнення від відповідальності за поширення інформації, забороненої до поширення цим Законом, передбачена пунктом 1 частини першої статті 117, може поширюватися на випадки дослівного відтворення матеріалів суб'єктів, що відповідають вимогам пунктів 1–3 частини першої статті 120 цього Закону, винятково у разі, якщо метою такого відтворення не є підтримка, пропаганда або виправдання збройної агресії чи інших воєнних дій проти України, або маніпулювання суспільною свідомістю задля створення позитивного образу держави-агресора (держави-окупанта), органів держави-агресора (держави-окупанта), посадових осіб, працівників або службовців (у тому числі військовослужбовців) та/або представників органів держави-агресора (держави-окупанта).

5. В Україні на платформах спільного доступу до відео обмежується доступ до програм іноземних лінійних медіа, поширення яких на території України обмежується відповідно до вимог статті 121 цього Закону. Національна рада на підставі повідомлень державних органів, юридичних та фізичних осіб або з власної ініціативи звертається до платформ спільного доступу до відео з проханням обмежити доступ до таких програм на території України.

**Стаття 125. Медіа Міністерства оборони України, військових
адміністрацій населених пунктів, військово-цивільних
адміністрацій населених пунктів**

1. Міністерство оборони України, військові адміністрації населених пунктів та військово-цивільні адміністрації населених пунктів можуть створювати суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа для задоволення інформаційних потреб населення територій з особливим режимом мовлення. Діяльність таких медіа здійснюється на підставі дозволу на тимчасове мовлення.

2. Міністерство оборони України може засновувати друковані медіа (суб'єкти у сфері друкованих медіа) та онлайн-медіа (суб'єкти у сфері онлайн-медіа) на час, визначений частиною першою статті 118 цього Закону. Фінансування діяльності такого друкованого медіа здійснюється за рахунок коштів державного бюджету.

Інформація, що поширюється у такому друкованому медіа, має відповідати засадам достовірності, збалансованості, повноти та неупередженості. Поширення реклами політичних партій, виборчих блоків, інформації про діяльність їх керівників та членів, що має агітаційний характер, забороняється.

Впродовж одного року після прийняття Верховною Радою України рішення про скасування визнання певної держави державою-агресором (державою-окупантом) Міністерство оборони України має привести друковане медіа у відповідність із вимогами цього Закону.

Стаття 126. Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці

1. Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, складає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, на підставі звернень органів державної влади з підстав, зазначених в цій статті Закону, а саме:

Ради національної безпеки і оборони України – з підстав, визначених пунктом 5 частини другої цієї статті;

Служби безпеки України – з підстав, визначених пунктами 1–4, 7–9 частини другої цієї статті;

Національної ради – з підстав, визначених пунктами 1, 2, 4, 6, 7 частини другої цієї статті.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, оприлюднює на своєму офіційному веб-сайті Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, та забезпечує своєчасне його оновлення.

2. До Переліку включаються фізичні особи (крім осіб, які мають виключно українське громадянство), в тому числі після їх смерті або оголошення померлими, які:

1) будь-якими заявами та/або іншими діями підтримали агресію (акти агресії) проти України, окупацію українських територій державою-агресором (державою-окупантом);

2) належать до вищого керівництва збройних сил, інших збройних формувань держави-агресора (держави-окупанта), військових, воєнізованих, парамілітарних або інших силових формувань держави-агресора (держави-окупанта), їх складових або структурних підрозділів, у тому числі формувань, найменування яких не відповідають офіційним назвам, прийнятим у державі-агресорі (державі-окупанті), але які за здійснюваними функціями належать до зазначених органів чи формувань, керівництва органів, відповідальних за державну безпеку, або безпеку вищого керівництва держави-агресора (держави-окупанта), їхніх радників, інструкторів;

3) здійснили в'їзд на тимчасово окуповану територію України та/або виїзд з неї з порушенням встановленого законом порядку в'їзду та/або виїзду;

4) заперечують або ставлять під сумнів існування українського народу (нації) та/або української державності, та/або української мови, суверенітет або територіальну цілісність України, визнаний факт агресії проти України чи факти вчинення воєнних злочинів на території України службовцями збройних сил, інших органів та формувань, визначених пунктом 2 цієї частини;

5) є особами, щодо яких запроваджені персональні спеціальні економічні чи інші обмежувальні заходи, передбачені Законом України "Про санкції";

6) одноразово або неодноразово поширювали інформацію, заборонену до поширення пунктами 1–4, 10–13 частини першої статті 36, пунктами 1–2 частини першої статті 119 цього Закону, брали участь у створенні інформаційної продукції, яка містить таку інформацію;

7) брали активну участь у антиукраїнських заходах держави-агресора (держави-окупанта), спрямованих, зокрема, на виправдання та легітимізацію агресії і окупації українських територій, популяризацію вищого керівництва

та органів держави-агресора, їх посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом);

8) є представниками суб'єктів у сфері медіа, професійними творчими працівниками, працівниками закладів культури, фізичними особами, які провадять діяльність у сфері культури, фахівцями зі створення інформаційної продукції та іншими публічними діячами, яким було заборонено в'їзд на територію України відповідно до законодавства про правовий статус іноземців та осіб без громадянства;

9) засуджені судом за вчинення злочину, передбаченого статтями 109, 110, 110², 111¹, 111², 112, 113, 114, 114¹, 114², 161, 258–258⁵, 300, 332¹, 332², 435¹, 436, 436¹, 436², 437, 442 Кримінального кодексу України.

3. За наявності підстав, визначених частиною другою цієї статті, відповідний орган державної влади приймає рішення про включення особи до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці.

У мотивувальній частині рішення про включення особи до Переліку зазначаються:

1) правова підстава для включення особи до Переліку згідно з частиною другою цієї статті Закону;

2) фактичні обставини, що стали причиною для прийняття рішення;

3) відомості, що ідентифікують особу, визначені пунктами 1–3 частини п'ятої цієї статті. За відсутності таких відомостей використовуються інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, щодо якої прийнято рішення щодо включення до Переліку;

4) обґрунтування, що будь-яка публічна діяльність такої особи, яка прямо або опосередковано регулюється цим Законом, в тому числі діяльність що проявляється при використанні будь-яких творів (фільмів, передач, музичних творів тощо), фонограм, відеограм, створених за її участю (незалежно від форми і способу такої участі), може спричинити шкоду або принаймні загрозу (як потенційну так і актуальну) національній безпеці, територіальній цілісності або громадському порядку;

5) дата прийняття рішення про включення особи до Переліку.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, оприлюднює на своєму офіційному веб-сайті інформацію про включення особи до Переліку впродовж п'яти робочих днів з моменту надходження звернення щодо включення особи до Переліку.

Повний текст рішення про включення особи до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, надається такій особі або її представнику, законному представнику протягом 10 робочих днів з моменту отримання такого звернення.

4. На підставі рішення про включення особи до Переліку орган, який його прийняв, складає і надсилає до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, відповідне звернення.

У зверненні зазначаються:

1) підстава для включення особи до Переліку згідно з частиною другою цієї статті Закону;

2) відомості, що ідентифікують особу, яку пропонується включити до Переліку: ім'я, що залежно від національних традицій може складатися з прізвища, власного імені та по батькові, творчий псевдонім, дата народження, громадянство (за відсутності відомостей про громадянство – інформація про відсутність в особи громадянства України). За відсутності перерахованих відомостей використовуються інші дані, що дають змогу ідентифікувати відповідну особу;

3) вид діяльності (рід занять, за наявності);

4) правові підстави для включення особи до Переліку, якщо відповідно до законодавства вони можуть оприлюднюватись;

5) дата прийняття рішення про включення особи до Переліку.

У разі якщо відповідно до законодавства підстава для включення особи до Переліку не підлягає оприлюдненню, про це зазначається у зверненні.

5. У Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, зазначається така інформація про особу:

1) ім'я, що залежно від національних традицій може складатися з прізвища, власного імені та по батькові;

2) громадянство (за відсутності відомостей про громадянство – інформація про відсутність в особи громадянства України);

3) вид діяльності (рід занять, за наявності);

4) правові підстави для включення особи до Переліку, якщо відповідно до законодавства вони можуть оприлюднюватись;

5) дата оприлюднення відомостей про включення особи до Переліку.

6. Обмеження, пов'язані з включенням особи до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, застосовуються через місяць від дати оприлюднення відомостей про включення її до Переліку відповідно до частини першої цієї статті.

7. Особа, яка включена до Переліку, може бути виключена з Переліку за рішенням суду, яке набрало законної сили.

У випадку, встановленому пунктом 5 частини другої цієї статті, особа виключається з Переліку зі спливом строку, на який проти такої особи запроваджені санкції, за умови що дія санкцій не була продовжена та відсутні

звернення інших органів державної влади з інших підстав, визначених частиною другою цієї статті.

Особа може бути виключена з Переліку достроково за зверненням органу, який прийняв рішення про її включення до Переліку, за наявності підстав, встановлених Законом.

Розділ X. ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності через три місяці з дня його опублікування, крім випадків, передбачених цим розділом.

2. Положення частини першої статті 39 цього Закону в частині обсягу європейського продукту для телеканалів набирають чинності з 1 січня 2031 року. Від дати набрання чинності цим Законом для телеканалів, крім іноземних лінійних медіа, європейський продукт має становити не менше ніж 15 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, через три роки – не менше 25 відсотків, через п'ять років – не менше 35 відсотків.

3. Положення частини третьої статті 39 цього Закону в частині обсягу програм незалежних студій-виробників для телеканалів набирають чинності з 1 січня 2026 року. З 1 січня 2024 року до 1 січня 2026 року частина третя статті 39 цього Закону діє в такій редакції:

"Для телеканалів європейський продукт, створений незалежними студіями-виробниками, має становити не менше 5 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, за виключенням часу, присвяченого новинам, рекламній інформації, трансляції спортивних заходів та спортивних змагань.

Не менше половини таких програм мають бути створені впродовж попередніх п'яти років".

4. Положення частини першої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинності з 1 січня 2024 року. До 1 січня 2024 року пункти 1 і 2 частини першої статті 40 цього Закону діють в такій редакції:

"1) для телеканалів загальнонаціональної і регіональної категорій мовлення – не менше 75 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів місцевої категорії мовлення – не менше 60 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин)".

5. Положення частини другої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинності з 1 січня 2024 року. До 1 січня 2024 року пункти 1 і 2 частини другої статті 40 цього Закону діють у такій редакції:

"1) для телеканалів, програми яких розповсюджуються провайдерами аудіовізуальних сервісів на території виключно однієї області, – не менше 60 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів, які не підпадають під дію пункту 1 частини другої цієї статті, – не менше 75 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин)".

6. Положення пункту 3 частини третьої статті 40 цього Закону в частині обсягу ведення програм державною мовою набирають чинності з 1 січня 2024 року. До 1 січня 2024 року пункт 3 частини третьої статті 40 цього Закону діє в такій редакції:

"3) забезпечувати не менше 75 відсотків добового обсягу ведення програм, у тому числі новинно-аналітичних блоків, розважальних програм (дикторами, ведучими радіопрограм) державною мовою.

Обсяг частки пісень державною мовою або іноземними мовами, які є офіційними мовами Європейського Союзу, визначається в програмній концепції радіомовника".

7. Положення частини четвертої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинності з 1 січня 2024 року. До 1 січня 2024 року частина четверта статті 40 цього Закону діє в такій редакції:

"4. Тижневий обсяг програм новин державною мовою телемовника або радіомовника, який є ліцензіатом або реєстрантом, має становити не менше 75 відсотків загальної тривалості всіх програм новин, поширених таким мовником у кожному проміжку часу між 7 годиною та 18 годиною і між 18 годиною та 22 годиною".

8. Пункт 6 частини восьмої статті 40 цього Закону набирає чинності з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року пункт 6 частини восьмої статті 40 цього Закону діє в такій редакції:

"6) у виступах, інтерв'ю, коментарях, поясненнях, запитаннях тощо осіб, які беруть участь у програмі (крім, ведучих (дикторів) програми), або в окремих репліках ведучих (дикторів) програми в обсязі, обумовленому творчим задумом програми".

9. Положення частини дванадцятої статті 40 цього Закону в частині розміру частки програм, виконаних державною мовою, набирають чинності через три роки з дня набрання чинності цим Законом. Через один рік з дня набрання чинності цим Законом частка програм, передбачених частиною дванадцятою статті 40 цього Закону, має становити 10 відсотків, через два роки з дня набрання чинності цим Законом – 15 відсотків.

10. Положення частини чотирнадцятої статті 40 цього Закону в частині обсягу частки телеканалів та радіоканалів державною мовою у пакетах, доступ до яких надається користувачам провайдерами аудіовізуальних сервісів, набирають чинності через три роки з дня набрання чинності цим Законом.

Через рік з дня набрання чинності цим Законом обсяг частки телеканалів та радіоканалів державною мовою у пакетах, доступ до яких надається користувачам провайдерами аудіовізуальних сервісів, має становити не менше ніж 30 відсотків, через два роки – не менше ніж 45 відсотків.

11. Частина друга статті 42 цього Закону набирає чинності через рік з дня набрання чинності цим Законом. Впродовж року з дня набрання чинності цим Законом частина друга статті 42 цього Закону діє в такій редакції:

"2. Фільми, які містять інформацію, що може завдати шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, можуть поширюватися лінійними медіа з урахуванням обмежень щодо часу показу залежно від індексу глядацької аудиторії ("16" – показ можливий у будь-який ефірний час; "18" – показ можливий з 22 години до 6 години)".

Впродовж року з дня набрання чинності частиною другою статті 42 цього Закону порушення, передбачені пунктом 12 частини третьої статті 110, пунктом 11 частини десятої статті 110, які спричинено помилковим визначенням суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа вікової категорії аудиторії, на яку розраховані програми (в тому числі фільми), відносяться до незначних, і отримані за такі порушення приписи не враховуються при застосуванні Національною радою заходів реагування, передбачених пунктом 2 частини першої статті 116 цього Закону.

12. Пункт 4 частини третьої статті 22, частина п'ята статті 26, частина восьма статті 51, частина четверта статті 52, частина четверта статті 58, частини друга і чотирнадцята статті 59, частини перша та сімнадцята статті 60, частина сьома статті 63, частини п'ята та дев'ята статті 64, частина третя статті 66, частина третя статті 122 цього Закону в частині подання інформації, документів та заяв через електронний кабінет набирають чинності з дня ухвалення рішення Національної ради про введення в експлуатацію електронного кабінету. До введення в експлуатацію електронного кабінету відповідні інформація, документи та заяви подаються до Національної ради у письмовій формі або в інший визначений Національною радою спосіб.

Електронний кабінет суб'єкта у сфері медіа (електронний кабінет) забезпечує захист даних (у тому числі персональних даних) від несанкціонованого доступу із застосуванням комплексної системи захисту інформації з підтвердженою відповідністю, яка є сукупністю організаційних та інженерно-технічних заходів, спрямованих на унеможливлення витоку, перехоплення, втрати, знищення, модифікації та блокування інформації.

Підтвердження відповідності здійснюється за результатами державної експертизи з отриманням атестата відповідності в установленому законодавством порядку.

13. Національна рада притягує суб'єктів у сфері медіа до відповідальності за порушення, передбачені пунктом 20 частини третьої статті 110, пунктом 18 частини десятої статті 110, пунктом 15 частини третьої статті 112 цього Закону, після затвердження Кабінетом Міністрів України

порядку надання державними органами впродовж п'яти робочих днів на запит суб'єктів у сфері медіа інформації щодо громадянства (в тому числі у будь-який період після 1991 року) співака (співачки) з метою забезпечення виконання вимог частини другої статті 15 Закону України "Про культуру".

14. Положення частин десятої – сімнадцятої статті 116 цього Закону в частині застосування відповідальності за вчинення суб'єктами у сфері онлайн-медіа незначних, значних та грубих порушень, визначених пунктами 1–5 частини четвертої статті 112, набирають чинності через рік з дня набрання чинності цим Законом. До набрання чинності зазначеними положеннями Національна рада застосовує припис як захід реагування на вчинення суб'єктами у сфері онлайн-медіа незначних, значних та грубих порушень, крім грубих порушень, визначених пунктами 6–8 частини четвертої статті 112 цього Закону. Положення частин чотирнадцятої – шістнадцятої статті 116 цього Закону в частині застосування відповідальності за вчинення суб'єктами у сфері онлайн-медіа грубих порушень, передбачених пунктами 6–8 частини четвертої статті 112 цього Закону, набирають чинності з дня набрання чинності цим Законом.

15. До затвердження Національною радою Стратегії діяльності Національної ради, передбаченої статтею 8 цього Закону, на 2024–2026 роки та Плану реалізації Стратегії, передбаченого статтею 9 цього Закону, на 2024 рік державне регулювання національного телерадіоінформаційного простору здійснюється відповідно до Плану розвитку національного телерадіоінформаційного простору, затвердженого Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення, який діє на момент набрання чинності цим Законом.

16. До затвердження Національною радою методики обліку кількості користувачів медіа-сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів та порядку подання цієї інформації Національній раді провайдери аудіовізуальних сервісів подають інформацію щодо кількості користувачів медіа-сервісів, передбачену пунктом 4 частини третьої статті 22 цього Закону, у довільній формі.

17. Впродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти у сфері медіа, структура власності яких не відповідає вимогам цього Закону, зобов'язані привести структуру власності у відповідність із вимогами цього Закону.

18. За виключенням випадку, передбаченого пунктом 17 цього розділу, ліцензії, видані Національною радою до введення в дію цього Закону, діють до закінчення визначеного в них строку дії.

Для ліцензіата, який отримав ліцензію до моменту набрання чинності цим Законом, умовами такої ліцензії є формат (якщо формат був умовою конкурсу, за яким було отримано ліцензію) або вимоги до обсягів інформаційних, освітніх та дитячих програм (якщо вони передбачені в ліцензії на момент набрання чинності цим Законом).

Після закінчення строку дії такої ліцензії суб'єкт має право здійснювати відповідну діяльність після проходження процедури продовження ліцензії або реєстрації у порядку, встановленому цим Законом.

При продовженні строку дії ліцензії, що була отримана до моменту набрання чинності цим Законом, кількість застосованих до суб'єкта заходів реагування обраховується з урахуванням такого:

1) застосовані до ліцензіата санкції у вигляді попередження за порушення, які за цим Законом кваліфікуються як незначні, прирівнюються до заходів реагування у вигляді припису;

2) застосовані до ліцензіата санкції у вигляді попередження за порушення, які за цим Законом кваліфікуються як значні, прирівнюються до заходів реагування у вигляді штрафу за вчинення значних порушень;

3) застосовані до ліцензіата санкції у вигляді штрафу за порушення, які за цим Законом кваліфікуються як значні, прирівнюються до заходів реагування у вигляді штрафу за вчинення значних порушень;

4) застосовані до ліцензіата санкції у вигляді штрафу за порушення, які за цим Законом кваліфікуються як грубі, прирівнюються до заходів реагування у вигляді штрафу за вчинення грубих порушень.

При реєстрації в порядку, визначеному цим Законом, суб'єкта, який до набрання чинності цим Законом був ліцензіатом, Національна рада має право відмовити у реєстрації, якщо до заявника до набрання чинності цим Законом за останній період дії ліцензії було застосовано дві і більше санкції (попередження та/або штраф), що не були скасовані у встановленому законом порядку.

19. Упродовж десяти місяців з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти, які на день набрання чинності цим Законом мали ліцензію (ліцензії) провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі у стандарті DVB-T/DVB-T2, зобов'язані подати заяву з дотриманням вимог, визначених статтею 52 цього Закону. Національна рада, за умови надання всієї необхідної інформації та документів, визначених статтею 52 цього Закону, невідкладно, але не пізніше 59 днів з дня отримання заяви, видає такому суб'єкту ліцензію на постачання послуг для потреб мовлення на позаконкурсних засадах без стягнення ліцензійного збору.

У разі якщо на момент набрання чинності цим Законом строк дії ліцензії провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі у стандарті DVB-T/DVB-T2 не спливає, проте останній день дії ліцензії спливає раніше однорічного строку з дня набрання чинності цим Законом, дія такої ліцензії вважається автоматично продовженою на 364 календарні дні, що обраховуються від дати набрання чинності цим Законом.

Дія ліцензії провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі у стандарті DVB-T/DVB-T2 припиняється одночасно з видачею відповідної

ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення або у випадку, якщо на час закінчення року з дня набрання чинності цим Законом суб'єкт не подав відповідної заяви.

20. Упродовж року з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа, що діють на день набрання чинності цим Законом, проходять реєстрацію з дотриманням вимог статті 63 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується.

21. Упродовж року з дня набрання чинності цим Законом та з урахуванням дії в часі розділу IX цього Закону суб'єкти у сфері друкованих медіа, що діють на день набрання чинності цим Законом на підставі свідоцтва про реєстрацію друкованого засобу масової інформації, проходять реєстрацію з дотриманням вимог статті 63 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується. Після спливу цього строку свідоцтва про реєстрацію друкованих засобів масової інформації втрачають чинність.

22. Упродовж року з дня набрання чинності цим Законом інформаційні агентства, що діють на день набрання чинності цим Законом на підставі свідоцтв про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності, можуть пройти реєстрацію як суб'єкти у сфері медіа з дотриманням вимог статті 63 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується. Після спливу цього строку свідоцтва про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності втрачають чинність.

23. Упродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом провайдери аудіовізуальних сервісів чи інші особи, які уповноважені іноземними лінійними медіа, зобов'язані подати до Національної ради заяви про реєстрацію іноземних лінійних медіа в порядку, передбаченому цим Законом. Упродовж цього строку провайдери аудіовізуальних сервісів вправі включати до пакетів телеканалів та радіоканалів іноземні лінійні медіа, включені рішеннями Національної ради до набрання чинності цим Законом до Переліку програм іноземних телерадіоорганізацій, що ретранслюються.

24. Інформація про суб'єктів у сфері медіа, створена та внесена до набрання чинності цим Законом до реєстрів Національної ради, створених за законодавством, що діяло до набрання чинності цим Законом, підлягає перенесенню Національною радою до Реєстру суб'єктів у сфері медіа, створеного відповідно до вимог цього Закону, в обсязі відповідно до цього Закону.

Упродовж трьох місяців з дня перенесення такої інформації до Реєстру та отримання суб'єктом у сфері медіа доступу до електронного кабінету в порядку, визначеному Національною радою, суб'єкти у сфері медіа мають самостійно оновити відомості щодо місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) суб'єкта у сфері медіа, керівника суб'єкта у сфері медіа, формату (для лінійних медіа та якщо формат не був умовою конкурсу, за яким було отримано ліцензію), переліку телеканалів та

радіоканалів, що плануються до розповсюдження (для провайдерів аудіовізуальних сервісів).

25. Набрання чинності цим Законом не є підставою для припинення повноважень членів Національної ради. Члени Національної ради, що виконують повноваження на день набрання чинності цим Законом, продовжують їх виконувати до закінчення строку, на який вони були призначені.

26. У разі якщо положення цього Закону передбачають затвердження Національною радою після розробки спільно з органом спільного регулювання певних вимог та критеріїв, до їх затвердження Національна рада при застосуванні відповідних положень має керуватися виключно нормами цього Закону з урахуванням попередньої практики застосування аналогічних норм законодавства.

27. Звернення про створення органу спільного регулювання, передбачене частинами другою та третьою статті 93 цього Закону, може бути подане не раніше, ніж через шість місяців з дня набрання чинності цим Законом. Звернення, які надійдуть до Національної ради до спливу цього строку, Національна рада залишає без розгляду.

28. У разі якщо впродовж одного року з дня набрання чинності цим Законом орган спільного регулювання у сфері онлайн-медіа не буде створений або не визначить критерії віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа відповідно до частини одинадцятої статті 2 цього Закону, Національна рада має право затвердити такі критерії власним рішенням. Затверджені Національною радою критерії втрачають чинність з моменту набрання чинності відповідними критеріями, визначеними органом спільного регулювання у сфері онлайн-медіа.

29. Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, що станом на дату набрання чинності цим Законом переданий центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, до апарату Ради національної безпеки і оборони України і оприлюднений на офіційному веб-сайті Ради національної безпеки і оборони України, зберігає чинність до моменту оприлюднення цього Переліку у повному обсязі на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, впродовж одного місяця з дня набрання чинності цим Законом:

1) забезпечує приймання від апарату Ради національної безпеки і оборони України Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, який складений і є чинним станом на дату набрання чинності цим Законом, на підставі відповідного спільного акта, який засвідчує передачу;

2) забезпечує оприлюднення на своєму офіційному веб-сайті прийнятого від апарату Ради національної безпеки і оборони України Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, у повному обсязі.

Особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, до дня набрання чинності цим Законом, залишаються в Переліку, інформація про цих осіб і підстави їх внесення в Перелік не потребують оновлення чи доповнення.

30. Упродовж двох років з дня набрання чинності цим Законом:

1) суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа зобов'язані подати до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, заяви про внесення фільмів, включених до їх каталогів програм, до Державного реєстру фільмів. Упродовж цього строку суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа звільняються від відповідальності за демонстрування фільмів, не внесених до Державного реєстру фільмів;

2) суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа звільняються від сплати зборів або інших платежів за внесення фільмів до Державного реєстру фільмів.

31. Упродовж одного року з дня набрання чинності цим Законом державні посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів, чинні на момент набрання чинності цим Законом, вважаються документами, що підтверджують право на розповсюдження і демонстрування відповідних фільмів та визначають умови їх розповсюдження і демонстрування.

32. Визнати такими, що втратили чинність:

1) Закон України "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 1, ст. 1 із наступними змінами);

2) Закон України "Про телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 10, ст. 43 із наступними змінами);

3) Закон України "Про інформаційні агентства" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 13, ст. 83 із наступними змінами);

4) Закон України "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 48, ст. 296 із наступними змінами);

5) Закон України "Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 49, ст. 299 із наступними змінами);

6) Закон України "Про захист суспільної моралі" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 14, ст. 192 із наступними змінами);

7) Постанову Верховної Ради України "Про введення в дію Закону України "Про друковані засоби масової інформації (преси) в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 1, ст. 2);

8) Постанову Верховної Ради України "Про порядок введення в дію Закону України "Про телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 10, ст. 44 із наступними змінами);

9) Постанову Верховної Ради України "Про введення в дію Закону України "Про інформаційні агентства" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 13, ст. 84).

33. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у тексті Господарського процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

2) у Земельному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 3–4, ст. 27):

частину другу статті 92 доповнити пунктом "ж" такого змісту:

"ж) акціонерне товариство "Національна суспільна телерадіокомпанія України", утворене відповідно до Закону України "Про суспільні медіа України";

у тексті Кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

3) у частині третій статті 112 Господарського кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 18–22, ст. 144) слова "засобів масової інформації" замінити словами "суб'єктів у сфері медіа (з урахуванням обмежень, встановлених Законом України "Про медіа")";

4) у тексті Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 40–44, ст. 356) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

5) у тексті Кримінально-виконавчого кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., №№ 3–4, ст. 21) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

6) у тексті Цивільного процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

7) у Кодексі адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436):

частину першу статті 19 доповнити пунктом 16 такого змісту:

"16) спорах щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа";

абзац четвертий пункту 2 частини першої статті 20 викласти в такій редакції:

"оскарження дій чи бездіяльності суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум";

у статті 272:

частину другу після цифр "280–288" доповнити цифрами "289⁴";

частину четверту викласти в такій редакції:

"4. Судові рішення суду апеляційної інстанції у справах, визначених статтями 280, 281, 287, 288 та 289⁴ цього Кодексу, можуть бути оскаржені до суду касаційної інстанції";

у статті 275:

назву та частину першу викласти в такій редакції:

"Стаття 275. Особливості провадження у справах щодо оскарження рішень, дій або бездіяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, які порушують законодавство про вибори та референдум

1. Право оскаржувати рішення, дії чи бездіяльність органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум, мають виборча комісія, кандидат, партія (блок), місцева організація партії, які є суб'єктами відповідного виборчого процесу, комісія з референдуму, ініціативна група референдуму, інші суб'єкти ініціювання референдуму";

друге речення частини третьої викласти в такій редакції: "Позовна заява щодо дій чи бездіяльності суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум, подається до місцевого загального суду як адміністративного суду за їх місцезнаходженням";

частину шосту викласти в такій редакції:

"6. У разі встановлення судом при розгляді виборчого спору факту порушення суб'єктом у сфері медіа вимог закону про вибори суд невідкладно повідомляє про це Національну раду України з питань телебачення

і радіомовлення, Центральну виборчу комісію, відповідну територіальну (окружну) виборчу комісію";

параграф 2 глави 11 розділу II доповнити статтею 289⁴ такого змісту:

"Стаття 289⁴. Особливості провадження у справах щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа

1. Справи щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа розглядаються окружним адміністративним судом, територіальна юрисдикція якого поширюється на місто Київ.

2. Питання про відкриття провадження в адміністративній справі суд вирішує не пізніше наступного дня після надходження позовної заяви. Про подання позовної заяви та відкриття провадження в адміністративній справі суд повідомляє відповідача за допомогою кур'єра, телефону, факсу, електронної пошти чи іншого технічного засобу зв'язку не пізніше наступного дня після відкриття провадження у справі.

3. Адміністративні справи, визначені цією статтею, розглядаються судом впродовж шістдесяти днів з дня подання позовної заяви.

4. У разі реальної загрози інтересам національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення та за наявності обґрунтованих підстав і відповідного клопотання в адміністративному позові (заяві) органу, який здійснює державне регулювання у сфері медіа, суд розглядає адміністративну справу протягом двох днів з дня подання позовної заяви.

5. Апеляційні та касаційні скарги на судові рішення в адміністративних справах, визначених цією статтею, можуть бути подані протягом двадцяти днів з дня проголошення відповідних рішень.

6. Суд апеляційної, касаційної інстанції розглядає справу у десятиденний строк після закінчення строку на апеляційне, касаційне оскарження з повідомленням учасників справи.

7. Рішення суду в адміністративних справах, визначених цією статтею, складається і підписується в день його ухвалення згідно з правилами, передбаченими статтями 243, 250 цього Кодексу, без права суду відкласти складання повного рішення.

Копії повного рішення видаються особам, які брали участь у справі, невідкладно після проголошення такого рішення.

8. У разі якщо ідентифікувати особу, яка порушує законодавство у сфері медіа неможливо, суд за заявою органу, що здійснює державне регулювання у сфері медіа, за наявності підстав встановлює факт порушення та вживає

заходів, передбачених законодавством. Така заява розглядається за правилами Кодексу адміністративного судочинства України у порядку, визначеному цією статтею, в тому числі за відсутності особи, яка порушує законодавство у сфері медіа і яку неможливо ідентифікувати";

розділ VII "Перехідні положення" доповнити пунктом 5 такого змісту:

"5. Справи щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа, провадження в яких відкрито до набрання чинності Законом України "Про медіа", розглядаються за правилами, що діяли до набрання чинності цим Законом";

у тексті Кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

8) у частині другій статті 96 Повітряного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 48–49, ст. 536) слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

9) у тексті Кодексу цивільного захисту України (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 34–35, ст. 458) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

10) статтю 57 Виборчого кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2020 р., №№ 7–9, ст. 48) доповнити частиною дев'ятнадцятою такого змісту:

"19. Суб'єкти у сфері медіа не несуть відповідальності за зміст передвиборної агітації, яка була розміщена відповідно до договору із замовником, крім випадків, передбачених частиною третьою цієї статті";

11) у текстах законів України:

"Про господарські товариства" (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 49, ст. 682 із наступними змінами);

"Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 30, ст. 274 із наступними змінами);

"Про оперативно-розшукову діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 22, ст. 303 із наступними змінами);

"Про Службу безпеки України" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 27, ст. 382 із наступними змінами);

"Про військовий обов'язок і військову службу" (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 38, ст. 324 із наступними змінами);

"Про ветеринарну медицину" (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 5–6, ст. 53 із наступними змінами);

"Про національні меншини в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 36, ст. 529 із наступними змінами);

"Про державну статистику" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 43, ст. 362 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

12) у Законі України "Про інформацію" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 32, ст. 313 із наступними змінами):

частину другу статті 22 виключити;

у частині першій статті 24 слова "засобу масової інформації" замінити словами "суб'єкта у сфері медіа";

у статті 25:

у частині четвертій слова "засобу масової інформації" замінити словами "суб'єкта у сфері медіа";

частину сьому викласти в такій редакції:

"7. Права та обов'язки журналіста, працівника суб'єкта у сфері медіа, визначені цим Законом, поширюються на зарубіжних журналістів, працівників зарубіжних суб'єктів у сфері медіа, які працюють в Україні";

статтю 26 викласти в такій редакції:

"Стаття 26. Акредитація журналістів

1. З метою створення сприятливих умов для здійснення журналістами професійної діяльності суб'єкт владних повноважень може здійснювати їх акредитацію.

Усі дії, пов'язані з акредитацією, мають ґрунтуватися на принципах відкритості, рівності, справедливості з метою забезпечення права громадськості на одержання інформації через медіа. Відсутність акредитації не може бути підставою для відмови у допуску журналіста на відкриті заходи, що проводить суб'єкт владних повноважень.

2. Акредитація журналіста здійснюється безоплатно на підставі його заяви або подання суб'єкта у сфері медіа.

У заяві, поданій журналістом, зазначаються його прізвище, ім'я та по батькові, адреса, номер засобу зв'язку, адреса електронної пошти (за наявності). До заяви додаються копії документів, що посвідчують особу та засвідчують її професійну належність.

У поданні суб'єкта у сфері медіа зазначаються його повне найменування, вид медіа, його ідентифікатор у Реєстрі суб'єктів у сфері медіа, адреса, адреса електронної пошти (за наявності), номер засобу зв'язку,

прізвище, ім'я та по батькові журналіста, стосовно якого вноситься подання. До подання додаються копії документів, що посвідчують особу.

В акредитації не може бути відмовлено в разі подання усіх документів, передбачених цією частиною.

Суб'єкт владних повноважень може встановлювати спрощений порядок акредитації.

3. Порядок акредитації, визначений суб'єктом владних повноважень, підлягає оприлюдненню.

4. Суб'єкти владних повноважень, що здійснили акредитацію журналістів, зобов'язані сприяти провадженню ними професійної діяльності; завчасно сповіщати їх про місце і час проведення сесій, засідань, нарад, брифінгів та інших публічних заходів; надавати їм інформацію, призначену для медіа; а також сприяти створенню умов для здійснення запису і передачі інформації, проведення інтерв'ю, отримання коментарів посадових осіб.

5. У разі якщо захід проводиться відповідно до міжнародних або інших спеціальних протоколів, можуть встановлюватися особливі умови допуску журналістів. Такі особливі умови оприлюднюються на офіційному веб-сайті відповідного суб'єкта владних повноважень до проведення заходу.

6. Журналіст зобов'язаний дотримуватися встановлених суб'єктом владних повноважень правил внутрішнього трудового розпорядку, не перешкоджати діяльності його службових та посадових осіб.

7. Суб'єкти владних повноважень, що акредитували журналіста, приймають рішення про припинення акредитації у разі:

подання ним відповідної заяви;

неодноразового грубого порушення ним обов'язків, визначених цією статтею;

звернення суб'єкта у сфері медіа, за поданням якого здійснена акредитація.

8. У рішенні про припинення акредитації зазначаються посадова особа чи службова особа (суб'єкт владних повноважень), яка прийняла відповідне рішення, дата прийняття рішення, підстава для прийняття рішення та порядок його оскарження. Письмове повідомлення про припинення акредитації видається або надсилається суб'єкту у сфері медіа або журналісту впродовж п'яти робочих днів з дня прийняття відповідного рішення.

9. Рішення про припинення акредитації може бути оскаржено до суду в установленому порядку.

10. Передбачений цією статтею порядок акредитації журналістів поширюється також на інших працівників суб'єктів у сфері медіа, які професійно збирають, одержують, створюють, редагують, поширюють і займаються підготовкою інформації для медіа";

у статті 30:

в абзаці другого частини другої слова "у тому самому засобі масової інформації" замінити словами "у тому самому медіа";

частину четверту викласти в такій редакції:

"4. Додаткові підстави звільнення від відповідальності медіа та журналістів встановлюються Законом України "Про медіа" та іншими законами України";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

13) у текстах законів України:

"Про охорону праці" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 2, ст. 10 із наступними змінами);

"Про основи містобудування" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 52, ст. 683 із наступними змінами);

"Про дорожній рух" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 31, ст. 338 із наступними змінами);

"Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 35, ст. 358 із наступними змінами);

"Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 16, ст. 255 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

14) у Законі України "Про Антимонопольний комітет України" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 50, ст. 472 із наступними змінами):

пункт 11 частини першої статті 7 викласти в такій редакції:

"11) проводити дослідження ринку, визначати межі товарного ринку (у сфері медіа – за методиками, погодженими з Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення), а також становище, в тому числі монопольне (домінуюче), суб'єктів господарювання на відповідному ринку та приймати відповідні рішення (розпорядження)";

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

15) у Законі України "Про авторське право і суміжні права" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 43, ст. 214 із наступними змінами):

частину третю статті 13 виключити;

частину першу статті 21 доповнити пунктом 12 такого змісту:

"12) відтворення засобами малювання, фотографії або кінематографії, публічне сповіщення або публічний показ творів архітектури, містобудування і садово-паркового мистецтва, скульптури, що постійно розташовані у громадських (доступних для широкої публіки) місцях, відкритих для вільного відвідування, за умови, що відтворене зображення використовуватиметься з інформаційною метою і не буде окремо використовуватися в комерційних цілях";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

16) у текстах законів України:

"Про фізичну культуру і спорт" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 7, ст. 50 із наступними змінами);

"Про державну таємницю" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 49, ст. 93 із наступними змінами);

"Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 1, ст. 1 із наступними змінами);

"Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 6, ст. 35 із наступними змінами);

"Про наукову і науково-технічну експертизу" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 9, ст. 56 із наступними змінами);

"Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 10, ст. 62 із наступними змінами);

"Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 12, ст. 81 із наступними змінами);

"Про комітети Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 17, ст. 146 із наступними змінами);

"Про страхування" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 7, ст. 50 із наступними змінами);

"Про звернення громадян" (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 47, ст. 256 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

17) у Законі України "Про місцеве самоврядування в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170 із наступними змінами):

пункт 8 частини першої статті 26 викласти в такій редакції:

"8) заснування місцевих публічних аудіовізуальних медіа у порядку, визначеному Законом України "Про медіа";

пункт 7 частини першої статті 43 викласти в такій редакції:

"7) заснування місцевих публічних аудіовізуальних медіа у порядку, визначеному Законом України "Про медіа";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

18) у Законі України "Про видавничу справу" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 32, ст. 206 із наступними змінами):

у статті 4 слова "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" замінити словами "Про забезпечення функціонування української мови як державної";

у частині третій статті 27 слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

19) у Законі України "Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 50, ст. 302 із наступними змінами):

назву викласти в такій редакції:

"Закон України

Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста";

у частині першій статті 1:

в абзаці другому слова "засобів масової інформації" замінити словами "суб'єктів у сфері медіа";

абзаци третій – п'ятий, сьомий і дев'ятий виключити;

абзаци десятий і одинадцятий викласти в такій редакції:

"журналіст – творчий працівник суб'єкта у сфері медіа, який професійно збирає, одержує, створює, редагує, поширює і забезпечує підготовку інформації для медіа. Статус журналіста підтверджується документом, виданим суб'єктом у сфері медіа, професійною чи творчою спілкою журналістів. Документ, що підтверджує статус журналіста, має містити найменування та вид медіа, його ідентифікатор у Реєстрі суб'єктів у сфері медіа або найменування професійної чи творчої спілки, фото, прізвище, ім'я та по батькові журналіста, номер документа, дату видачі і строк його дії, підпис особи, яка видала документ;

медіа рекламного характеру – медіа, в якому реклама перевищує 40 відсотків обсягу одного номера друкованого медіа або 15 відсотків загального обсягу мовлення телеканалу або радіоканалу";

в абзаці дванадцятому слова "засіб масової інформації" замінити словом "медіа";

абзац тринадцятий викласти в такій редакції:

"собівартість виготовлення одного примірника передплатного друкованого медіа – будь-які прямі матеріальні і загальновиробничі витрати, пов'язані із створенням друкованого медіа, без урахування колірності друку та витрат на оформлення передплати, доставку передплатникам чи будь-яких інших витрат розповсюджувача";

статті 2 і 3 викласти в такій редакції:

"Стаття 2. Сфера дії Закону

Визначені цим Законом норми державної підтримки застосовуються до всіх суб'єктів у сфері медіа, які діють відповідно до Конституції України, незалежно від форми власності, крім медіа, зазначених у частині третій цієї статті.

Не застосовуються норми державної підтримки суб'єктів у сфері медіа, які:

поширюють медіа рекламного характеру;

поширюють медіа еротичного характеру;

засновані в Україні міжнародними організаціями або за участю юридичних чи фізичних осіб інших держав, осіб без громадянства;

поширюють медіа, в яких понад 50 відсотків загального обсягу випуску становлять матеріали іноземних медіа.

Норми соціального захисту відповідно до цього Закону застосовуються до журналістів і в межах, визначених його окремими статтями, прирівняних до них інших творчих працівників зазначених суб'єктів у сфері медіа.

Забезпечення реалізації норм цього Закону, зокрема визначення порядку регулювання та надання державної підтримки суб'єктам у сфері медіа, запровадження із зазначеною метою відповідних тарифів, створення сприятливих умов розвитку, запровадження методики і порядку регулювання заробітної плати, охорони праці і соціального захисту журналістів, здійснення інших заходів, покладається на Кабінет Міністрів України.

Стаття 3. Підстави та умови надання державної адресної підтримки суб'єктам у сфері медіа

Державна адресна підтримка надається виключно суб'єктам у сфері медіа, які поширюють медіа для дітей та юнацтва, для осіб з інвалідністю, спеціалізовані наукові друковані медіа, що видаються науковими установами та закладами вищої освіти, медіа, які цілеспрямовано сприяють розвитку мов

та культур національних меншин і корінних народів України, а також друковані медіа літературно-художнього напрямку.

Державна підтримка суб'єкта у сфері медіа припиняється у разі встановлення судом порушень відповідним суб'єктом вимог Конституції України, фактів зловживання свободою діяльності медіа, що заподіює матеріальну і моральну шкоду юридичним і фізичним особам. Відновлення державної підтримки можливе лише після виконання судового рішення у повному обсязі та не раніше ніж через рік після її припинення";

у статті 4:

назву викласти в такій редакції:

"Стаття 4. Організація фінансово-економічної та іншої державної підтримки суб'єктів у сфері медіа";

у частині першій слова "засобів масової інформації" замінити словами "суб'єктів у сфері медіа";

у частині третій:

абзац другий виключити;

абзац третій викласти в такій редакції:

"фінансової допомоги суб'єктам у сфері медіа, визначеним статтею 3 цього Закону";

у статті 5:

у частині першій слова "періодичних видань друкованих засобів масової інформації" замінити словами "друкованих медіа";

у частині другій слова "редакцій (юридичних осіб) засобів масової інформації" замінити словами "суб'єктів у сфері медіа";

частини третю – шосту виключити;

у статті 6:

частину першу виключити;

у частині третій слова "телерадіоорганізації, редакції періодичних видань, заснованих" замінити словами "суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа, суб'єкти у сфері друкованих медіа, засновані";

статті 7 і 8 виключити;

у статті 9:

частину першу виключити;

частину другу викласти в такій редакції:

"Тариф на оформлення передплати та доставку передплатникам друкованих медіа має становити не більше 40 відсотків собівартості виготовлення одного примірника передплатного друкованого медіа";

у частині третій слова "періодичних друкованих видань" замінити словами "друкованих медіа";

частину четверту виключити;

розділ III виключити;

розділ IV доповнити статтею 11¹ такого змісту:

"Стаття 11¹. Права та обов'язки журналіста

1. Журналіст має право:

1) під час виконання професійних обов'язків здійснювати письмові, аудіо- та відеозаписи із застосуванням необхідних технічних засобів, крім випадків, передбачених законом;

2) безперешкодно відвідувати приміщення суб'єктів владних повноважень, відкриті заходи, які ними проводяться, та бути особисто прийнятим у розумні строки їх посадовими і службовими особами, крім випадків, визначених законодавством;

3) не розкривати джерело інформації або інформацію, яка дає можливість встановити джерела інформації, крім випадків, коли його зобов'язано до цього рішенням суду відповідно до закону;

4) після пред'явлення документа, що підтверджує статус журналіста, має право збирати інформацію в районах стихійного лиха, катастроф, у місцях аварій, масових безпорядків, воєнних дій, крім випадків, передбачених законом;

5) поширювати підготовлені ним матеріали (фонограми, відеозаписи, письмові тексти тощо) за власним підписом (авторством) або під умовним ім'ям (псевдонімом);

6) відмовитися від авторства (підпису) на матеріал, якщо його зміст після редакційної правки (редагування) суперечить його переконанням;

7) на вільний доступ до статистичних даних, архівних, бібліотечних і музейних фондів; обмеження цього доступу зумовлюється лише специфікою цінностей та особливими умовами їх схоронності, що визначаються законодавством.

2. Журналіст зобов'язаний:

1) подавати для поширення достовірну інформацію та дотримуватися вимог Кодексу етики українського журналіста;

2) задовольняти прохання осіб, які надають інформацію, щодо їх авторства або збереження таємниці авторства;

3) відмовлятися від доручення редактора (керівника медіа) чи редакції, якщо воно не може бути виконано без порушення закону;

4) представлятися та у разі особистої присутності пред'являти документ, що підтверджує його професійну належність;

5) утримуватися від поширення в комерційних цілях інформаційних матеріалів, які містять рекламні відомості про реквізити виробника продукції чи послуг (його адресу, контактний телефон, банківський рахунок), комерційні ознаки товару чи послуг тощо.

3. Права та обов'язки журналіста, визначені цим Законом, поширюються на зарубіжних журналістів, працівників зарубіжних медіа, які працюють в Україні";

у статті 12:

частину другу виключити;

у частині третій слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словами "суб'єкт у сфері медіа" у відповідному відмінку і числі;

у статті 13:

у частині третій слова "за рахунок власників (засновників, співзасновників) засобів масової інформації" замінити словами "за рахунок коштів суб'єктів у сфері медіа";

у частині четвертій слова "власниками (засновниками, співзасновниками) засобу масової інформації" замінити словами "суб'єктами у сфері медіа";

у статті 14:

частину четверту виключити;

частини п'яту і шосту викласти в такій редакції:

"Заробітна плата керівника суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа не може бути нижчою від заробітної плати заступника керівника державного органу, який є засновником (співзасновником) цього суб'єкта. У разі якщо засновником (співзасновником) суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа є орган виконавчої влади чи орган місцевого самоврядування, заробітна плата керівника такого суб'єкта не може бути нижчою від заробітної плати заступника керівника секретаріату (апарату) відповідного органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування. У разі відсутності посади заступника керівника секретаріату (апарату) відповідного органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування заробітна плата керівника суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа не може бути нижчою від заробітної плати керівника секретаріату (апарату) державного органу, який є засновником (співзасновником) такого суб'єкта.

Прирівняння розміру заробітної плати журналіста державного або комунального суб'єкта у сфері медіа до середньої заробітної плати працівника відповідної кваліфікації та посадового рівня державного органу чи органу

місцевого самоврядування, який є засновником (співзасновником) такого суб'єкта, здійснюється за методикою та в порядку, визначеними Кабінетом Міністрів України";

у статті 15:

у частині першій слова "Редакції (юридичні особи) засобів масової інформації" замінити словами "Суб'єкти у сфері медіа";

частину другу викласти в такій редакції:

"До журналістів для цілей цієї статті, статей 12 і 13 цього Закону прирівнюються кіно- і телеоператори, режисери та інші працівники суб'єктів у сфері медіа, якщо вони за необхідності входять до складу відряджених творчих груп";

у частині третій слова "засоби масової інформації" замінити словами "суб'єкти у сфері медіа";

частину четверту викласти в такій редакції:

"Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані забезпечувати відряджених журналістів належними документами, знаковими, сигнальними та іншими засобами позначення особи представника медіа";

у частині сьомій слова "засоби масової інформації" замінити словами "суб'єкти у сфері медіа";

у частині першій статті 16 слова "засобів масової інформації" замінити словами "суб'єктів у сфері медіа";

у статті 17 слова "засіб масової інформації" в усіх відмінках замінити словами "суб'єкт у сфері медіа" у відповідному відмінку;

у статті 18:

у частині другій слова "засобів масової інформації" замінити словами "суб'єктів у сфері медіа";

частину четверту викласти в такій редакції:

"Суб'єктом у сфері медіа у разі смерті журналіста його сім'ї надаються матеріальна допомога та допомога в організації похорону. Витрати на похорон журналіста, який загинув при виконанні службових обов'язків, ритуальні послуги, спорудження надгробка здійснюються у повному обсязі за рахунок коштів суб'єкта у сфері медіа";

статті 19 і 20 виключити;

назву статті 21 викласти в такій редакції:

"Стаття 21. Відповідальність за порушення законодавства про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

20) у текстах законів України:

"Про професійних творчих працівників та творчі спілки" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 52, ст. 312 із наступними змінами);

"Про торгово-промислові палати в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 13, ст. 52 із наступними змінами);

"Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 41–42, ст. 2024 із наступними змінами);

"Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 20, ст. 99 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

21) у Законі України "Про кінематографію" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 22, ст. 114 із наступними змінами):

у частині першій статті 3:

абзац десятий викласти в такій редакції:

"демонстрування (публічний показ, публічна демонстрація та публічне сповіщення (доведення до загального відома) фільму – професійна кінематографічна діяльність, що полягає в показі фільму глядачам у призначених для цього приміщеннях (кінотеатрах, інших кіновидовищних закладах), на відеоустановках, а також аудіовізуальними медіа, в тому числі нелінійними";

абзац двадцять перший виключити;

абзаци двадцять третій, двадцять п'ятий та тридцять шостий викласти в такій редакції:

"підприємницька діяльність у кінематографії – діяльність, пов'язана з виробництвом, розповсюдженням та демонструванням фільмів з метою одержання прибутку";

"продюсерська система – система у сфері кінематографії, яка в умовах кіноринку забезпечує взаємодію і функціонування всіх суб'єктів кінематографії з метою виробництва, розповсюдження та демонстрування фільмів";

"учасник фільму – для цілей статті 15 цього Закону учасником фільму є фізична особа, яка брала участь у його створенні під власним ім'ям (псевдонімом) або як виконавець будь-якої ролі, виконавець музичного твору,

що використовується у фільмі, автор сценарію та/або текстів чи діалогів, режисер-постановник, продюсер";

доповнити частиною другою такого змісту:

"Терміни "суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа", "нелінійні медіа" вживаються в цьому Законі у значеннях, наведених у Законі України "Про медіа", термін "пропаганда російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України" – у значенні, наведеному в Законі України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну";

в абзаці сьомому частини першої статті 5 слова "(публічному показі)" виключити;

абзац п'ятий частини першої статті 7 викласти в такій редакції:

"демонстрування (публічного показу, публічної демонстрації та публічного сповіщення (доведення до загального відома) фільмів – кінотеатри, кіноустановки, відеоустановки, аудіовізуальні медіа, в тому числі нелінійні (незалежно від способу та технології демонстрування фільмів)";

у частині першій статті 9²:

пункт 11 виключити;

пункти 13 і 14 викласти в такій редакції:

"13) розроблення пропозицій щодо умов прокату, тиражування, розповсюдження і демонстрування фільмів з індексами, що мають обмеження глядацької аудиторії (крім розповсюдження і демонстрування фільмів суб'єктами у сфері медіа);

14) здійснення контролю за дотриманням суб'єктами кінематографії (крім суб'єктів у сфері медіа) квоти демонстрування національних фільмів під час використання національного екранного часу, умов розповсюдження і демонстрування фільмів, передбачених у Державному реєстрі фільмів";

частину другу статті 14 доповнити словами "а щодо суб'єктів у сфері медіа – також Законом України "Про медіа";

статті 15, 15¹, 15² викласти в такій редакції:

"Стаття 15. Умови розповсюдження і демонстрування фільму

Виробники, дистриб'ютори (прокатники) фільмів, кінокопіювальні підприємства, фонди фільмів, архіви кіно-, фото-, фонодокументів мають право на розповсюдження, а кінотеатри, кіноустановки, відеоустановки, медіа мають право на демонстрування національних та іноземних фільмів на будь яких видах носіїв зображення, за умови внесення фільму до Державного

реєстру фільмів. Під час внесення фільму до Державного реєстру фільмів для кожного фільму встановлюється індекс глядацької аудиторії, залежно від якого визначаються умови розповсюдження і демонстрування фільму суб'єктами кінематографії (крім суб'єктів у сфері медіа). Умови розповсюдження і демонстрування суб'єктами у сфері медіа фільмів, внесених до Державного реєстру фільмів, визначаються Законом України "Про медіа".

Положення про Державний реєстр фільмів затверджується Кабінетом Міністрів України.

Держателем та технічним адміністратором Державного реєстру фільмів є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, який забезпечує:

- 1) створення, функціонування та ведення Державного реєстру фільмів;
- 2) збереження та захист Державного реєстру фільмів та реєстрової інформації;
- 3) безоплатний цілодобовий доступ до Державного реєстру фільмів на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії;
- 4) оприлюднення реєстрової інформації у вигляді відкритих даних.

Фільм вноситься до Державного реєстру фільмів за заявою особи, якій належать або яка має намір отримати право на розповсюдження або демонстрування фільму на території України.

Фільм вноситься до Державного реєстру фільмів протягом п'яти робочих днів з дня подання заяви та інших документів і матеріалів, визначених Кабінетом Міністрів України.

Строк розгляду заяви про внесення фільму до Державного реєстру фільмів може бути продовжений на п'ятнадцять робочих днів у разі виникнення розбіжностей щодо індексу фільму та перегляду фільму експертною комісією з питань розповсюдження і демонстрування фільмів.

У разі якщо фільм вже внесено до Державного реєстру фільмів за заявою іншої особи, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, залишає заяву про внесення фільму до Державного реєстру фільмів без розгляду.

Особа, якій належать або яка має намір отримати право на розповсюдження або демонстрування на території України фільму, який вже внесено до Державного реєстру фільмів, має право звернутися до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, із заявою про перегляд умов розповсюдження або демонстрування фільму у порядку, передбаченому Положенням про Державний реєстр фільмів.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, ухвалює рішення про відмову у внесенні фільму до Державного реєстру фільмів за наявності принаймні однієї з таких підстав:

заява чи інші документи, подані заявником, не відповідають вимогам Положення про Державний реєстр фільмів та цього Закону;

у фільмі наявні заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, ліквідації незалежності України чи інформації, яка їх виправдовує чи пропагує, інформації, що принижує або зневажає державну мову, висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою, пропаганди або закликів до тероризму та терористичних актів чи інформації, що їх виправдовує чи схвалює, матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей, використовують образ дітей (візуальний запис образу дітей) у видовищних заходах сексуального чи еротичного характеру, пропаганда вживання наркотичних засобів, психотропних речовин, що підтверджується висновком експертної комісії з питань розповсюдження і демонстрування фільмів;

одним з учасників фільму є фізична особа, включена до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, оприлюдненому в установленому порядку;

наявні обставини, передбачені частинами першою – четвертою статті 15¹ цього Закону.

Фільм може бути виключено з Державного реєстру фільмів рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, у разі:

виявлення в поданих заявником документах недостовірних відомостей;

виявлення обставин, передбачених частиною третьою цієї статті, після внесення фільму до Державного реєстру фільмів, у тому числі внесення одного з учасників фільму до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, оприлюдненому в установленому порядку.

Рішення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, про відмову у внесенні фільму до Державного реєстру фільмів та про виключення фільму з Державного реєстру фільмів може бути оскаржене до суду.

Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, складає, оприлюднює та оновлює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури і мистецтв на підставі звернень Ради національної безпеки і оборони України, Служби безпеки України, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

Стаття 15¹. Розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять популяризацію органів держави-агресора, радянських органів державної безпеки

В Україні забороняється розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять популяризацію або пропаганду органів держави-агресора та їх окремих дій, що створюють позитивний образ працівників держави-агресора, працівників радянських органів державної безпеки, виправдовують чи визнають правомірною окупацію території України, містять пропаганду російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також фільмів, вироблених фізичними та юридичними особами держави-агресора.

Передбачена частиною першою цієї статті заборона розповсюдження і демонстрування фільмів, вироблених фізичними та юридичними особами держави-агресора, поширюється на будь-які фільми, вироблені та/або вперше оприлюднені (демонстровані) після 1 січня 2014 року.

Фільм вважається таким, що містить популяризацію або пропаганду органів держави-агресора та їх окремих дій, що створює позитивний образ працівників держави-агресора, працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує чи визнає правомірною окупацію території України, містить пропаганду російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, якщо в ньому наявна принаймні одна з таких ознак:

серед позитивних героїв фільму є співробітники (у тому числі колишні або позаштатні) органів держави-агресора (держави-терориста), радянських органів безпеки;

сюжет фільму безпосередньо або опосередковано пов'язаний з діяльністю органів держави-агресора (держави-терориста), радянських органів безпеки і ця діяльність представлена у фільмі як позитивна;

у сюжеті фільму безпосередньо або опосередковано заперечується або ставиться під сумнів територіальна цілісність України, виправдовуються або подаються в позитивному світлі окупація території України, акти агресії з боку інших держав, розв'язування війни, пропагуються винятковість, зверхність або неповноцінність осіб за ознаками їхніх релігійних переконань, належності до певної нації або раси, статі, майнового стану, соціального походження;

фільм містить інформацію, заборонену до поширення Законом України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну".

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, забезпечує реалізацію цього Закону шляхом прийняття

рішення про віднесення фільмів до заборонених до розповсюдження і демонстрування на території України виключно на підставі ознак, визначених цією статтею.

Фільми, передбачені частиною першою цієї статті, не вносяться до Державного реєстру фільмів.

Розповсюдження та/або демонстрування фільмів, зазначених у частині першій цієї статті, тягне за собою застосування до суб'єктів господарювання, що здійснюють таке розповсюдження та/або демонстрування (крім суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа), адміністративно-господарських санкцій у вигляді накладення адміністративно-господарського штрафу в розмірі десяти мінімальних заробітних плат за кожен випадок такого розповсюдження або демонстрування, вчинений вперше, та у розмірі п'ятдесяти мінімальних заробітних плат за кожен наступний випадок такого розповсюдження або демонстрування.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, забезпечує реалізацію цього Закону шляхом прийняття рішення про віднесення фільмів до заборонених до розповсюдження і демонстрування на території України виключно на підставі ознак, визначених цією статтею.

Стаття 15². Використання національного екранного часу

З метою сприяння виробництву фільмів в Україні, а також доступу глядачів до перегляду творів національної кінематографічної спадщини демонстратори фільмів, які не є суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, зобов'язані щонайменше 30 відсотків загального щомісячного часу демонстрації фільмів здійснювати демонстрацію національних фільмів, інших фільмів, вироблених суб'єктами кінематографії України, і творів національної кінематографічної спадщини";

у частині восьмій статті 17 слова "та телебачення" виключити;

22) у текстах законів України:

"Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 23, ст. 121 із наступними змінами);

"Про Верховну Раду Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 29, ст. 191 із наступними змінами);

"Про Раду національної безпеки і оборони України" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 35, ст. 237 із наступними змінами);

"Про відходи" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 36–37, ст. 242 із наступними змінами);

"Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ, ветеранів Національної поліції і деяких інших осіб та їх соціальний захист" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 40–41, ст. 249 із наступними змінами);

"Про гідрометеорологічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 16, ст. 95 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

23) у Статуті гарнізонної та вартової служб Збройних Сил України, затвердженому Законом України "Про Статут гарнізонної та вартової служб Збройних Сил України" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 22–23, ст. 196 із наступними змінами):

в абзаці шостому статті 12 слова "засобами масової інформації" замінити словом "медіа";

абзац четвертий пункту 8 додатка 18 викласти в такій редакції:

"у разі загибелі та поховання в один день трьох та більше військовослужбовців, які загинули під час виконання завдань за призначенням, в Україні оголошується День національної жалоби";

24) у текстах законів України:

"Про обов'язковий примірник документів" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 22–23, ст. 199 із наступними змінами);

"Про Національний банк України" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 29, ст. 238 із наступними змінами);

"Про архітектурну діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 31, ст. 246 із наступними змінами);

"Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 45, ст. 397 із наступними змінами);

"Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 11, ст. 75 із наступними змінами);

"Про гуманітарну допомогу" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 51, ст. 451 із наступними змінами);

"Про вилучення з обігу, переробку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 12, ст. 95 із наступними змінами);

"Про порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 17, ст. 122 із наступними змінами);

"Про психіатричну допомогу" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 19, ст. 143 із наступними змінами);

"Про бджільництво" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 21, ст. 157 із наступними змінами);

"Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 22, ст. 171 із наступними змінами);

"Про правовий режим надзвичайного стану" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 23, ст. 176 із наступними змінами);

"Про захист населення від інфекційних хвороб" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 29, ст. 228 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

25) у Законі України "Про природні монополії" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 30, ст. 238 із наступними змінами):

абзац другий частини першої статті 4 після слів "може здійснюватися" доповнити словами "Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення";

частину першу статті 5 доповнити абзацом шістнадцятим такого змісту:

"технічного обслуговування і експлуатації мереж ефірного телемовлення, мереж ефірного радіомовлення, ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

26) у тексті Закону України "Про зону надзвичайної екологічної ситуації" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 42, ст. 348 із наступними змінами) слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

27) у Законі України "Про захист економічної конкуренції" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 12, ст. 64 із наступними змінами):

частину четверту статті 4 доповнити абзацом другим такого змісту:

"Державний контроль за додержанням законодавства про захист економічної конкуренції, захист інтересів суб'єктів господарювання та користувачів від його порушень у сфері медіа здійснюються органами Антимонопольного комітету України у порядку, передбаченому Законом України "Про медіа";

абзац другий частини першої статті 5 викласти в такій редакції:

"Узгодженими діями є також створення суб'єкта господарювання, об'єднання, метою чи наслідком створення якого є координація конкурентної поведінки між суб'єктами господарювання, що створили зазначений суб'єкт господарювання, об'єднання, або між ними та новоствореним суб'єктом

господарювання, або вступ до такого об'єднання, крім випадків, передбачених Законом України "Про медіа";

в абзаці першому частини четвертої статті 27 слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

28) у текстах законів України:

"Про об'єкти підвищеної небезпеки" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 15, ст. 73 із наступними змінами);

"Про політичні партії в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 23, ст. 118 із наступними змінами);

"Про охорону дитинства" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 30, ст. 142 із наступними змінами);

"Про народні художні промисли" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 41, ст. 199 із наступними змінами);

"Про протидію захворюванню на туберкульоз" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 51, ст. 574 із наступними змінами);

"Про дошкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 49, ст. 259 із наступними змінами);

"Про поштовий зв'язок" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 6, ст. 39 із наступними змінами);

"Про кредитні спілки" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 15, ст. 101 із наступними змінами);

"Про питну воду, питне водопостачання та водовідведення" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 16, ст. 112 із наступними змінами);

"Про Червону книгу України" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 30, ст. 20 із наступними змінами);

"Про інноваційну діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 36, ст. 266 із наступними змінами);

"Про статус депутатів місцевих рад" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 40, ст. 290 із наступними змінами);

"Про Товариство Червоного Хреста України" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 5, ст. 47 із наступними змінами);

"Про контррозвідувальну діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 12, ст. 89 із наступними змінами);

"Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 24, ст. 162 із наступними змінами);

"Про боротьбу з тероризмом" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 25, ст. 180 із наступними змінами);

"Про землеустрій" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 36, ст. 282 із наступними змінами);

"Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 38, ст. 314 із наступними змінами);

"Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 49–51, ст. 376 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" та "електронні засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29) частину четверту статті 3 Закону України "Про гастрольні заходи в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 7, ст. 56 із наступними змінами) викласти в такій редакції:

"Забороняється проведення гастрольного заходу, учасником якого є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, оприлюдненого в установленому порядку";

30) у Законі України "Про рекламу" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 8, ст. 62 із наступними змінами):

у статті 1:

у частині першій:

в абзаці третьому слова "спортивних змагань" замінити словами "спортивних заходів та спортивних змагань";

абзац одинадцятий виключити;

абзац дев'ятнадцятий викласти в такій редакції:

"соціальна реклама – суспільно корисна інформація, спрямована на розвиток особистості та суспільства, популяризацію загальнолюдських цінностей, здорового способу життя, освіти, науки, культури, історії, розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку та/або не спонукає виборців голосувати за або проти певного суб'єкта виборчого процесу. До соціальної реклами належить інформація про висвітлення державних безкоштовних програм, спрямованих, зокрема, на захист державності, громадського порядку, підвищення обороноздатності тощо";

в абзаці двадцять першому слова "на телебаченні" замінити словами "лінійними аудіовізуальними медіа";

доповнити частиною третьою такого змісту:

"Терміни "медіа", "аудіовізуальні медіа", "аудіальні медіа", "лінійні аудіовізуальні медіа", "лінійні аудіальні медіа" вживаються в цьому Законі у значеннях, наведених у Законі України "Про медіа";

статтю 2 доповнити частиною четвертою такого змісту:

"4. Дія цього Закону не поширюється на передвиборну агітацію";

у статті 5:

у частині першій:

в абзаці першому слова "теле-, радіопередачах, матеріалах в інших засобах масової інформації" замінити словами "програмах аудіовізуальних медіа, матеріалах в інших медіа";

в абзаці другому слово "телепередачах" замінити словами "програмах аудіовізуальних медіа";

у частині п'ятій слово "видання" замінити словом "медіа";

у статті 5¹:

у частині другій слова "телерадіоорганізаціями будь-якої форми власності" замінити словами "будь-якого лінійного аудіовізуального медіа";

у частині третій слова "на телебаченні" замінити словами "в лінійних аудіовізуальних медіа";

частину п'яту викласти в такій редакції:

"5. Обмеження щодо часу мовлення та частки телепродажу упродовж астрономічної години, визначені частиною першою статті 13 цього Закону, не поширюються на спеціалізовані з телепродажу лінійні аудіовізуальні медіа, а також трансляцію телепродажу у вигляді окремої програми (телемагазину) не спеціалізованими з телепродажу лінійними аудіовізуальними медіа за умови дотримання вимог, передбачених частиною сьомою цієї статті";

у частині шостій слова "канали мовлення" замінити словами "лінійні аудіовізуальні медіа";

частину сьому викласти в такій редакції:

"7. Трансляція телепродажу, що здійснюється не спеціалізованими з телепродажу лінійними аудіовізуальними медіа, у вигляді окремої програми (телемагазину) повинна мати безперервну мінімальну тривалість 15 хвилин. Максимальна кількість таких програм (телемагазинів) упродовж астрономічної доби у не спеціалізованих з телепродажу лінійних аудіовізуальних медіа не може перевищувати восьми, а загальна тривалість їх трансляції не повинна перевищувати трьох годин на добу";

доповнити частиною восьмою такого змісту:

"8. Забороняється здійснення телепродажу послуг з ворожіння та гадання, народної чи нетрадиційної медицини";

у статті 8:

у частині першій:

пункт 6 викласти в такій редакції:

"6) використовувати або імітувати зображення Державного Герба України, Державного Прапора України, звучання Державного Гімну України, зображення державних символів інших держав та міжнародних організацій, міжнародних об'єднань, якщо такі використання або імітація пропагують неповагу до них або вводять в оману споживачів";

доповнити пунктом 6¹ такого змісту:

"6¹) використовувати офіційні назви державних органів, органів місцевого самоврядування, міжнародних організацій, міжнародних об'єднань, крім випадків, передбачених законами України у сфері інтелектуальної власності";

пункт 8 викласти в такій редакції:

"8) вміщувати зображення фізичної особи або використовувати її ім'я без письмової згоди цієї особи, а зображення померлої особи – без письмової згоди, отриманої у порядку, передбаченому законодавством України. Згода на використання зображення фізичної особи не вимагається, якщо фізична особа позувала та/або виконувала роль для створення реклами за грошову або іншу винагороду і рекламодавець має/набув право інтелектуальної власності на таку рекламу в обсязі, достатньому для обраного виду її розповсюдження. Ця вимога не поширюється на показ у рекламі грошових знаків із зображенням на них фізичних осіб";

частину шосту викласти в такій редакції:

"6. Гучність звуку реклами, що транслюється лінійними аудіальними та аудіовізуальними медіа, не повинна перевищувати гучність звуку програми, після якої вона поширюється";

доповнити частиною одинадцятою такого змісту:

"11. Розміщення реклами в мережі Інтернет на веб-сайтах, включених Всесвітньою організацією інтелектуальної власності до відповідного переліку (бази даних) веб-сайтів, до яких висунуто претензії правовласниками щодо дотримання прав інтелектуальної власності, забороняється";

у статті 9:

у частині другій слова "у теле- і радіопередачах, програмах" замінити словами "у лінійних аудіальних та аудіовізуальних медіа";

частину четверту викласти в такій редакції:

"4. Логотип лінійного аудіовізуального медіа не є рекламою, крім випадків поширення реклами такого лінійного аудіовізуального медіа в інших медіа чи за допомогою інших рекламних засобів";

статтю 12 викласти в такій редакції:

"Стаття 12. Соціальна реклама

1. Рекламодавцем соціальної реклами може бути будь-яка особа.

Під час виборчого процесу соціальна реклама не може розміщуватися за рахунок державного або місцевих бюджетів, крім інформації, що розміщується на замовлення виборчих комісій.

На соціальну рекламу поширюються загальні вимоги до реклами.

2. Соціальна реклама не повинна містити прізвищ, імен, по батькові фізичних осіб, що займають посади, визначені пунктами 1, 4 частини першої статті 3 Закону України "Про запобігання корупції", посилань на конкретний товар та/або його виробника, на рекламодавця (крім випадків, якщо рекламодавцем є громадське об'єднання чи благодійна організація або меценат фізичної культури і спорту (під час підготовки та проведення офіційних спортивних заходів та спортивних змагань), які не мають на меті отримання прибутку), на об'єкти права інтелектуальної власності, що належать виробнику товару або рекламодавцю соціальної реклами, крім реклами національних фільмів.

Соціальна реклама, яка розповсюджується на замовлення державного органу влади та/або органу місцевого самоврядування, їх посадових осіб, не повинна містити інформації, що сприяє формуванню і підтриманню обізнаності, інтересу до певної партії (організації партії) чи кандидата, їхні програми, передбачені програмами заходи, діяльність, які вони здійснюють чи підтримують.

Не вважається соціальною рекламою інформація, спрямована на досягнення суспільно корисних цілей, популяризацію загальнолюдських цінностей, розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку, якщо така інформація використовується з метою спонукання виборців голосувати за певну партію (організацію партії) чи кандидата або проти них чи містить посилення на їхні програми, заходи, діяльність, які вони здійснюють чи підтримують.

3. Соціальна реклама у лінійних аудіальних та аудіовізуальних медіа повинна бути чітко відокремлена від інших програм на їх початку і наприкінці за допомогою аудіо-, відео-, комбінованих засобів, титрів, логотипу або коментарів ведучих з використанням слів "соціальна реклама".

Соціальна реклама в інших медіа повинна бути чітко відокремлена від іншої інформації з використанням слів "соціальна реклама".

4. Суб'єкти у сфері медіа – це розповсюджувачі реклами, діяльність яких повністю або частково фінансується з державного або місцевих бюджетів, зобов'язані безоплатно розміщувати соціальну рекламу державних органів

та органів місцевого самоврядування, громадських організацій в обсязі не менше 5 відсотків ефірного часу, друкованої площі, відведених для реклами.

Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який безоплатно транслює соціальну рекламу в обсязі, що перевищує 5 відсотків ефірного часу, має право пропорційно збільшити час мовлення, відведений на рекламу і телепродаж, для аудіовізуальних медіа до 20 відсотків, а для аудіальних медіа до 25 відсотків упродовж кожної астрономічної години фактичного мовлення.

5. Суб'єкти у сфері медіа – це розповсюджувачі реклами, діяльність яких повністю або частково фінансується з державного або місцевих бюджетів, зобов'язані надавати пільги при розміщенні соціальної реклами, замовником якої є заклади освіти, культури, охорони здоров'я, що фінансуються з державного або місцевих бюджетів, а також благодійні організації.

6. У разі виникнення сумніву щодо відповідності реклами визначеним законодавством вимогам до соціальної реклами, рекламодавець або розповсюджувач реклами може звернутися до Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення щодо надання висновку про відповідність реклами визначеним законодавством вимогам до соціальної реклами.

У разі якщо рекламодавцем соціальної реклами є державний орган влади та/або орган місцевого самоврядування, їх посадові особи, висновок Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про відповідність реклами визначеним законодавством вимогам до соціальної реклами є обов'язковим.

Забороняється поширення в медіа соціальної реклами у разі надання негативного висновку Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про відповідність реклами визначеним законодавством вимогам до соціальної реклами.

7. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення здійснює ведення Державного реєстру соціальної реклами, що відповідає вимогам законодавства до соціальної реклами та щодо якої надано висновок Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення";

у статті 13:

у назві слова "на телебаченні і радіо" замінити словами "в аудіовізуальних медіа";

у частині першій слова "На телебаченні" замінити словами "В лінійних аудіовізуальних медіа";

у частині другій слова "На радіо" замінити словами "В лінійних аудіальних медіа";

в абзаці другому частини третьої слова "передачі та правам їх власників" замінити словами "програми та правам її правовласників";

у частині шостій:

в абзаці третьому слово "телерадіоорганізацією" замінити словами "суб'єктом у сфері медіа";

в абзаці четвертому слова "передач телерадіоорганізації" замінити словами "лінійного аудіального чи аудіовізуального медіа, а також анонси програм пов'язаних лінійних медіа";

у частині сьомій слово "телерадіоорганізація" замінити словами "відповідний суб'єкт у сфері медіа";

частину дев'яту виключити;

доповнити статтею 13¹ такого змісту:

"Стаття 13¹. Реклама у медіа

1. Розповсюдження у медіа на території України реклами, що не відповідає вимогам цього Закону, забороняється.

2. Розповсюдження реклами у медіа на території України дозволяється лише у разі, якщо за розповсюдження такої реклами сплачено юридичній особі України";

у статті 14:

частину першу викласти в такій редакції:

"1. Обсяг реклами у друкованих медіа визначається відповідними суб'єктами у сфері друкованих медіа самостійно. Суб'єкти у сфері друкованих медіа, що розповсюджують друковані медіа за передплатою, зобов'язані в умовах передплати зазначати кількість реклами в загальному обсязі видання";

частину другу виключити;

доповнити статтею 14¹ такого змісту:

"Стаття 14¹. Реклама в онлайн-медіа

1. Обсяг реклами в онлайн-медіа визначається відповідними суб'єктами у сфері онлайн-медіа самостійно";

у частині тринадцятій статті 21 слова "теле-, радіопередач та програм" замінити словами "програм лінійних аудіальних чи аудіовізуальних медіа";

у статті 22:

назву і текст після слів "тютюнові вироби" у всіх відмінках доповнити словами "предмети, пов'язані з їх вживанням, трав'яні вироби для куріння, електронні сигарети, заправні контейнери, пристрої для споживання тютюнових виробів без їх згоряння" у відповідному відмінку;

у частині першій:

абзац другий викласти в такій редакції:

"у будь-яких аудіовізуальних медіа незалежно від технології їх розповсюдження, а також в онлайн-медіа, на перших і останніх сторінках друкованих медіа, в усіх друкованих медіа для дітей та юнацтва, на сторінках для дітей та юнацтва усіх друкованих медіа";

абзац восьмий після слів "спортивного характеру" доповнити словами "(спортивних заходів та спортивних змагань)";

абзаци другий і третій частини другої замінити трьома новими абзацами такого змісту:

"у будь-яких аудіовізуальних медіа незалежно від технології їх розповсюдження з 6 години до 23 години;

на перших і останніх сторінках друкованих медіа, у всіх друкованих медіа для дітей та юнацтва, на сторінках для дітей та юнацтва усіх друкованих медіа;

у всіх виданнях для дітей та юнацтва, на сторінках для дітей та юнацтва усіх друкованих видань".

У зв'язку з цим абзаци четвертий – восьмий вважати відповідно абзацами п'ятим – дев'ятим;

частину четверту викласти в такій редакції:

"4. Забороняється спонсорування програм лінійних аудіальних чи аудіовізуальних медіа, театральних-концертних, спортивних заходів, спортивних змагань та інших заходів з використанням знаків для товарів та послуг, інших об'єктів права інтелектуальної власності, під якими випускаються тютюнові вироби. Дозволяється спонсорування програм лінійних аудіальних чи аудіовізуальних медіа, театральних-концертних, спортивних заходів, спортивних змагань та інших заходів з використанням знаків для товарів і послуг, під якими випускаються алкогольні напої";

у статті 22¹:

абзаци другий і восьмий частини першої викласти в такій редакції:

"в лінійних аудіовізуальних та аудіальних медіа з 6 години до 23 години";

"в місцях проведення розважальних, театральних-концертних, спортивних заходів, спортивних змагань та інших заходів для осіб, які не досягли 21-річного віку";

частину четверту викласти в такій редакції:

"4. Забороняється спонсорування програм, театральних-концертних та інших заходів, призначених переважно для осіб, які не досягли 21-річного віку, крім трансляції спортивних заходів та спортивних змагань,

з використанням знаків для товарів і послуг, інших об'єктів права інтелектуальної власності, під якими здійснюється діяльність з організації та проведення азартних ігор";

в абзаці другому частини восьмої статті 25 слова "засоби масової інформації" замінити словами "суб'єктам у сфері медіа";

в абзаці четвертому частини першої статті 26 слово "телерадіоорганізацій" замінити словом "медіа";

у статті 27:

абзац перший частини четвертої після слів "виключно до компетенції" доповнити словами "Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення";

частину десяту доповнити абзацом другим такого змісту:

"Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення у порядку, передбаченому Законом України "Про медіа", притягає суб'єктів у сфері медіа до відповідальності за порушення вимог цього Закону щодо порядку розповсюдження реклами";

у тексті Закону слово "передача" у всіх відмінках і числах виключити, а слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31) у Законі України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 9, ст. 79 із наступними змінами):

частину другу статті 3 доповнити абзацом дев'ятнадцятим такого змісту:

"актів Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

32) у текстах законів України:

"Про державні цільові програми" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 25, ст. 352 із наступними змінами);

"Про Центральну виборчу комісію" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 36, ст. 448 із наступними змінами);

"Про екологічну мережу України" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 45, ст. 502 із наступними змінами);

"Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 46, ст. 511 із наступними змінами);

"Про молоко та молочні продукти" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 47, ст. 513 із наступними змінами);

"Про міський електричний транспорт" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 51, ст. 548 із наступними змінами);

"Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 6, ст. 147 із наступними змінами);

"Про географічні назви" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 27, ст. 360 із наступними змінами);

"Про теплопостачання" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 28, ст. 373 із наступними змінами);

"Про Державну кримінально-виконавчу службу України" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 30, ст. 409 із наступними змінами);

"Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 52, ст. 561 із наступними змінами);

"Про заходи щодо попередження та зменшення вживання тютюнових виробів і їх шкідливого впливу на здоров'я населення" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 52, ст. 565 із наступними змінами);

"Про доступ до судових рішень" (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 15, ст. 128 із наступними змінами);

"Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 25, ст. 890 із наступними змінами);

"Про систему інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу України" (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 47, ст. 464 із наступними змінами);

"Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду" (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 10, ст. 88 із наступними змінами);

"Про статус депутата Верховної Ради Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 14, ст. 168 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

33) у частині другій статті 2 Закону України "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 29, ст. 389 із наступними змінами) слова "в галузі телебачення і радіомовлення" замінити словами "у сфері медіа";

34) у текстах законів України:

"Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів" (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 35, ст. 484 із наступними змінами);

"Про оздоровлення та відпочинок дітей" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 45, ст. 313 із наступними змінами);

"Про асоціації органів місцевого самоврядування" (Відомості Верховної Ради України, 2009 р., № 38, ст. 534 із наступними змінами);

"Про оптові ринки сільськогосподарської продукції" (Відомості Верховної Ради України, 2009 р., № 51, ст. 755 із наступними змінами);

"Про відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 1, ст. 2 із наступними змінами):

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

35) у Регламенті Верховної Ради України, затвердженому Законом України "Про Регламент Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 14–17, ст. 133 із наступними змінами):

у статті 3:

у частині третій слова "засобів масової інформації" замінити словами "суб'єктів у сфері медіа";

у частині п'ятій слова "по телебаченню і радіо" замінити словами "в лінійних аудіовізуальних медіа";

абзац перший частини шостої викласти в такій редакції:

"6. Державне підприємство "Парламентський телеканал "Рада" або його правонаступник, за умови наявності у нього ліцензії на мовлення, забезпечує у повному обсязі у прямому ефірі трансляцію відкритих пленарних засідань Верховної Ради України, трансляцію щоденних (у дні пленарних засідань та проведення "години запитань до Уряду") та щотижневих програм із забезпеченням рівної участі в них представників депутатських фракцій (депутатських груп) та позафракційних народних депутатів України. У разі встановлення у період дії воєнного стану в Україні обмежень щодо здійснення прямої трансляції відкритих пленарних засідань Верховної Ради України в інтересах національної безпеки та/або з метою забезпечення заходів безпеки Верховної Ради України, виконання рішень та нормативно-правових актів щодо реалізації єдиної інформаційної політики в умовах воєнного стану відкриті пленарні засідання Верховної Ради України, щоденні (у дні пленарних засідань та проведення "години запитань до Уряду") та щотижневі

програми із забезпеченням рівної участі в них представників депутатських фракцій (депутатських груп) та позафракційних народних депутатів України транслюються державним підприємством "Парламентський телеканал "Рада" у запису в день проведення відповідного пленарного засідання чи у вигляді створеної програми, а якщо це неможливо – у перший тиждень трансляції Державним підприємством "Парламентський телеканал "Рада" програм згідно з розкладом після дня проведення пленарного засідання чи створення відповідної програми";

у пункті 4 частини першої статті 114 слова "друкованому засобі масової інформації" замінити словами "офіційному друкованому виданні";

друге речення частини першої статті 139 викласти в такій редакції: "Публікація законів та інших актів Верховної Ради у цих офіційних друкованих виданнях є офіційним оприлюдненням";

перше речення частини восьмої статті 146 викласти в такій редакції:

"8. У разі якщо рішення про опублікування законопроекту для всенародного обговорення (пункт 2 частини сьомої цієї статті) не прийнято, законопроект підлягає опублікуванню в офіційних друкованих виданнях з метою доведення до відома громадськості і може бути опублікований в інших друкованих виданнях та онлайн-медіа";

у частині шостій статті 170 слова "через засоби масової інформації" замінити словами "в офіційних друкованих виданнях";

у частинах другій і четвертій статті 190 слова "засоби масової інформації" замінити словом "медіа";

у частині першій статті 210 слова "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" замінити словами "Про медіа";

у частині третій статті 234 слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

36) у Законі України "Про посилення захисту майна редакцій засобів масової інформації, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, творчих спілок" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 30, ст. 397):

у назві слова "засобів масової інформації" замінити словом "медіа";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

37) у текстах законів України:

"Про державно-приватне партнерство" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 40, ст. 524);

"Про засади внутрішньої і зовнішньої політики" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 40, ст. 527);

"Про державне регулювання у сфері комунальних послуг" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 49, ст. 571; 2012 р., № 7, ст. 53);

"Про особливості передачі в оренду об'єктів у сферах теплопостачання, водопостачання та водовідведення, що перебувають у комунальній власності" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 11, ст. 71 із наступними змінами);

"Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 21, ст. 144);

"Про загальну безпечність нехарчової продукції" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 22, ст. 145);

"Про культуру" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 24, ст. 168)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

38) у Законі України "Про доступ до публічної інформації" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 32, ст. 314 із наступними змінами):

у статті 15:

друге речення частини другої виключити;

доповнити частиною шостою такого змісту:

"6. Розпорядники інформації можуть оприлюднювати публічну інформацію на своєму офіційному веб-сайті, у власних офіційних друкованих виданнях та/або у медіа на підставі договорів про висвітлення діяльності, укладених із суб'єктами у сфері медіа. У разі наявності у розпорядника інформації офіційного веб-сайту така інформація обов'язково оприлюднюється на веб-сайті із зазначенням дати оприлюднення документа і дати оновлення інформації";

доповнити статтею 15¹ такого змісту:

"Стаття 15¹. Офіційні друковані видання

1. Офіційними друкованими виданнями є видання Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Конституційного Суду України, Верховного Суду, вищих спеціалізованих судів, центральних органів виконавчої влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, що видаються з метою офіційного опублікування нормативно-правових актів, рішень цих органів та інформації, обов'язковість опублікування якої передбачено законодавством, та під час підготовки яких не використовується творча праця журналістів.

2. Офіційні друковані видання забезпечують доведення до відома громадськості законів України та інших нормативно-правових актів.

3. Забороняється розміщувати в офіційних друкованих виданнях рекламу або будь-яку іншу інформацію, обов'язковість опублікування якої не передбачено законодавством";

39) у текстах законів України:

"Про регулювання містобудівної діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 34, ст. 343);

"Про центральні органи виконавчої влади" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 38, ст. 385);

"Про волонтерську діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 42, ст. 435);

"Про Раду міністрів Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 2–3, ст. 3)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

40) частину другу статті 3 Закону України "Про судовий збір" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 14, ст. 87 із наступними змінами) доповнити пунктом 20 такого змісту:

"20) позовних заяв та заяв Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення у період дії воєнного стану в Україні або окремих її місцевостях";

41) у текстах законів України:

"Про особливості оренди об'єктів паливно-енергетичного комплексу, що перебувають у державній власності" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 18, ст. 157; 2019 р., № 48, ст. 325);

"Про протидію торгівлі людьми" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 19–20, ст. 173);

"Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 19–20, ст. 179);

"Про Фонд державного майна України" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 28, ст. 311);

"Про систему гарантування вкладів фізичних осіб" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 50, ст. 564);

"Про громадські об'єднання" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 1, ст. 1);

"Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 3, ст. 23);

"Про індустріальні парки" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 22, ст. 212);

"Про організації роботодавців, їх об'єднання, права і гарантії їх діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 22, ст. 216);

"Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243);

"Про адвокатуру та адвокатську діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 27, ст. 282)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

42) у Законі України "Про адміністративні послуги" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 32, ст. 409 із наступними змінами):

пункт 18 частини другої статті 2 в редакції Закону України від 17 червня 2021 року № 1556–ІХ викласти в такій редакції:

"18) здійснення державного регулювання у сфері медіа";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

43) у Законі України "Про Кабінет Міністрів України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 13, ст. 222; 2018 р., № 44, ст. 356):

частину п'яту статті 52 викласти в такій редакції:

"5. Офіційне опублікування постанов Кабінету Міністрів України здійснюється в газеті "Урядовий кур'єр" та Офіційному віснику України, а також в інших офіційних друкованих виданнях, визначених законом. Крім того, акти Кабінету Міністрів України оприлюднюються шляхом їх розміщення на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

44) у текстах законів України:

"Про утилізацію транспортних засобів" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 20–21, ст. 719);

"Про відновлення довіри до судової влади в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 23, ст. 870);

"Про забезпечення прав і свобод громадян України та правовий режим на тимчасово окупованій території України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 26, ст. 892);

"Про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 26, ст. 896)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

45) у Законі України "Про Суспільне телебачення і радіомовлення України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 27, ст. 904 із наступними змінами):

назву викласти в такій редакції:

"Про суспільні медіа України";

у частині другій статті 1:

абзац перший викласти в такій редакції:

"2. Суспільні медіа-сервіси України надаються акціонерним товариством "Національна суспільна телерадіокомпанія України" (далі – НСТУ), 100 відсотків акцій якого належить державі. Відчуження акцій, що належать державі у статутному капіталі НСТУ, приватизація акцій забороняється";

абзац п'ятий виключити;

у частині першій статті 2 слова "Про телебачення і радіомовлення", "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" замінити словами "Про медіа", "Про акціонерні товариства";

статтю 5 викласти в такій редакції:

"Стаття 5. Суспільні медіа

1. Суспільні медіа поширюються НСТУ у формі лінійних та нелінійних аудіовізуальних медіа, а також у формі онлайн-медіа відповідно до принципів, мети і завдань, визначених цим Законом.

2. Держава гарантує надання НСТУ каналів мовлення або каналів ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі для поширення:

1) не менше двох загальнонаціональних телеканалів (суспільно-політичного та культурно-освітнього);

2) не менше трьох загальнонаціональних ефірних радіоканалів (суспільно-політичного, культурно-освітнього, молодіжного);

3) регіональних телеканалів у кількості відповідно до концепції регіонального мовлення.

3. НСТУ може поширювати свої програми, зокрема, у лінійних та нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісах, через платформи спільного доступу до відео, платформи спільного доступу до інформації, в онлайн-іграх.

4. З метою забезпечення мовлення НСТУ здійснює просування каналів мовлення, теле- та радіопрограм, платформ НСТУ в мережі Інтернет, закупівлю соціологічних і статистичних даних, а також послуг з проведення

дослідження аудиторії та інших соціологічних та маркетингових досліджень, у тому числі щодо рейтингів, теле-, радіо- та інтернет аудиторії, інформації, що доводиться до відома громадськості, проведення рекламних та інформаційних заходів, у тому числі за рахунок державної фінансової підтримки";

абзац дев'ятий частини першої статті 6 виключити;

частину сьому статті 8 викласти в такій редакції:

"7. Члени Наглядової ради НСТУ у період дії воєнного стану в Україні або окремих її місцевостях здійснюють свої повноваження безоплатно";

у частині другій статті 9:

пункт 2 після слова "військовослужбовці" доповнити словами "(крім військовослужбовців за призовом)";

пункт 3 викласти в такій редакції:

"3) працівники чи представники суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, що мають ліцензію на здійснення мовлення або зареєстровані як аудіовізуальні медіа в Україні, або виконують будь-яку оплачувану роботу (реалізують товари, надають послуги) для суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа";

у пункті 4 слово "телерадіоорганізацій" замінити словами "суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа";

у статті 14:

у пункті 1 частини другої слова "продажу власної теле- і радіопродукції" замінити словами "продажу власних програм";

доповнити частинами п'ятою і шостою такого змісту:

"5. НСТУ забезпечує прозорість інформації щодо джерел фінансування та напрямів видатків. Результати щорічного аудиту фінансової звітності НСТУ оприлюднюються на офіційному веб-сайті НСТУ. Наглядова рада НСТУ розглядає висновки аудиторського звіту суб'єкта аудиторської діяльності, затверджує заходи за результатами розгляду такого звіту та забезпечує їх оприлюднення. Оприлюдненню підлягають також положення та звіт про винагороду правління, що затверджуються Наглядовою радою НСТУ.

6. НСТУ може використовувати грошові кошти державної фінансової підтримки для виконання зобов'язань, що виникли в попередніх бюджетних періодах, на створення аудіовізуального продукту";

статтю 16 після частини другої доповнити новою частиною такого змісту:

"3. Наглядова рада НСТУ розглядає висновки аудиторського звіту суб'єкта аудиторської діяльності та затверджує заходи за результатами розгляду такого звіту".

У зв'язку з цим частину третю вважати частиною четвертою;
статтю 17 викласти в такій редакції:

"Стаття 17. Ліцензування та реєстрація суспільних медіа

1. НСТУ отримує, продовжує строк дії та здійснює переоформлення ліцензії та реєстрацію лінійних, нелінійних аудіовізуальних медіа, онлайн-медіа, а також отримує дозволи на тимчасове мовлення у порядку, встановленому цим Законом і Законом України "Про медіа".

2. У разі переходу на нову технологію каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі НСТУ отримує ліцензію на мовлення з використанням радіочастотного спектра України в обсязі, визначеному статтею 5 цього Закону, на позаконкурсних засадах без сплати ліцензійного збору. Отримання ліцензій понад визначені гарантії здійснюється на загальних засадах";

у статті 18:

частину третю виключити;

доповнити частинами четвертою і п'ятою такого змісту:

"4. НСТУ виробляє та поширює програми в мережі Інтернет, у тому числі на платформах спільного доступу до відео та платформах спільного доступу до інформації.

5. НСТУ вживає заходів для забезпечення доступності своїх програм для сприйняття особами з вадами зору чи слуху шляхом адаптування програм за допомогою аудіоопису, субтитрування або перекладу на жестову мову.

Частка таких адаптованих програм повинна становити не менше 5 відсотків обсягу добового мовлення телеканалів у проміжках часу між 7 годиною та 22 годиною, крім часу, відведеного на аудіовізуальну комерційну інформацію";

частину першу статті 19 викласти в такій редакції:

"1. Редакційний статут НСТУ визначає:

1) вимоги до забезпечення точності, неупередженості та збалансованості інформації;

2) вимоги до поширення інформації про приватне життя та конфіденційної інформації про особу;

3) вимоги до поширення інформації про насильство;

4) вимоги до поширення інформації про військові конфлікти;

5) вимоги щодо висвітлення діяльності Збройних Сил України, Операції Об'єднаних Сил;

6) вимоги, пов'язані з інформуванням про дії держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором або державою-окупантом, та її суб'єктів;

7) вимоги до поширення інформації про правопорушення;

8) вимоги до поширення інформації про різні групи населення (національні меншини, релігійні групи, сексуальні меншини, хворих та осіб з інвалідністю);

9) вимоги до поширення інформації про дітей;

10) вимоги до захисту дітей від негативного впливу інформації;

11) вимоги до поширення інформації під час виборчого процесу;

12) вимоги до реклами та спонсорства;

13) вимоги щодо недопущення прихованої реклами.

Редакційний статут може містити інші вимоги до поширення інформації";

у пункті 2¹ розділу IV "Прикінцеві та перехідні положення":

абзац другий викласти в такій редакції:

"НСТУ є правонаступником усіх прав та обов'язків, у тому числі на всі об'єкти права інтелектуальної власності, юридичних осіб, визначених статтею 1 цього Закону. НСТУ належать всі права на програми, які визнаються власним продуктом (виробництвом) юридичних осіб, визначених статтею 1 цього Закону, а також юридичних осіб, майнові комплекси яких раніше передавалися та перейшли до складу майна НСТУ від юридичних осіб, визначених статтею 1 цього Закону, включно з правами на об'єкти прав інтелектуальної власності та іншу аудіальну та аудіовізуальну інформацію (записи), що містять такі програми, якщо інше не встановлено договором з авторами та виконавцями відповідних об'єктів прав інтелектуальної власності";

доповнити абзацами сімнадцятим і вісімнадцятим такого змісту:

"Установити, що абзац другий частини четвертої статті 18 цього Закону щодо частки адаптованих програм набирає чинності з 1 січня 2024 року.

Установити, що НСТУ здійснює виробництво аудіовізуального продукту (програм, фільмів, аудіовізуальних творів) спільно з українськими та/або іноземними виробниками (копродукцію) без застосування вимог та процедур, встановлених для провадження спільної діяльності. Розподіл майнових прав інтелектуальної власності та інших прав на створений у зазначеному спільному виробництві (копродукції) аудіовізуальний продукт визначається договорами між НСТУ та суб'єктами, які здійснюють спільне виробництво (копродукцію) аудіовізуального продукту";

у тексті Закону слова "Суспільне телебачення і радіомовлення України" у всіх відмінках замінити словами "Суспільне медіа України" у відповідному відмінку;

46) у текстах законів України:

"Про співробітництво територіальних громад" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 34, ст. 1167);

"Про вищу освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 37–38, ст. 2004)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

47) у Законі України "Про санкції" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 40, ст. 2018 із наступними змінами):

частину першу статті 4 доповнити пунктом 6¹ такого змісту:

"6¹) заборона поширення медіа на території України";

у тексті Закону слова:

"засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

"радіочастотний ресурс" у всіх відмінках і числах замінити словами "радіочастотний спектр" у відповідному відмінку і числі;

48) у текстах законів України:

"Про очищення влади" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 44, ст. 2041 із наступними змінами);

"Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 45, ст. 2043 із наступними змінами);

"Про Національне антикорупційне бюро України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 47, ст. 2051 із наступними змінами);

"Про запобігання корупції" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 49, ст. 2056 із наступними змінами);

"Про прокуратуру" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12 із наступними змінами);

"Про засади державної регіональної політики" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 13, ст. 90 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

49) у Законі України "Про ліцензування видів господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 23, ст. 158):

пункт 2 частини другої статті 2 викласти в такій редакції:

"2) діяльність у сфері медіа, що здійснюється відповідно до Закону України "Про медіа";

пункт 4 частини першої статті 7 викласти в такій редакції:

"4) діяльність у сфері медіа, що ліцензується відповідно до Закону України "Про медіа";

50) у текстах законів України:

"Про побічні продукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 24, ст. 171 із наступними змінами);

"Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939–1945 років" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 25, ст. 191 із наступними змінами);

"Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 26, ст. 219 із наступними змінами);

"Про правовий режим воєнного стану" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 28, ст. 250 із наступними змінами);

"Про Рахункову палату" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 36, ст. 360 із наступними змінами);

"Про Національну поліцію" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379 із наступними змінами);

"Про зовнішню трудову міграцію" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 49–50, ст. 463 із наступними змінами);

"Про запобігання впливу корупційних правопорушень на результати офіційних спортивних змагань" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 51, ст. 472 із наступними змінами);

"Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 1, ст. 2 із наступними змінами);

"Про наукову і науково-технічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 3, ст. 25 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

51) у Законі України "Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 3, ст. 34 із наступними змінами):

у назві слова "засобів масової інформації" замінити словом "медіа";

у частині першій статті 7 слова "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" замінити словами "Про медіа";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

52) у Законі України "Про систему іномовлення України" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 37 із наступними змінами):

у частині другій статті 1 слова "Про телебачення і радіомовлення" замінити словами "Про медіа";

у частині першій статті 4 слова "Про телебачення і радіомовлення" замінити словами "Про медіа", а слова "Про інформаційні агентства", "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" виключити;

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

53) у текстах законів України:

"Про особливості доступу до інформації у сферах постачання електричної енергії, природного газу, тепlopостачання, централізованого постачання гарячої води, централізованого питного водопостачання та водовідведення" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 42 із наступними змінами);

"Про державну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43 із наступними змінами);

"Про Державне бюро розслідувань" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 6, ст. 55 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

54) у тексті Закону України "Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 29, ст. 535 із наступними змінами) слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

55) частину першу статті 3 Закону України "Про виконавче провадження" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542 із наступними змінами) доповнити пунктом 11 такого змісту:

"11) рішень Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про застосування заходів реагування у вигляді штрафу";

56) у текстах законів України:

"Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 51, ст. 833 із наступними змінами);

Державній програмі авіаційної безпеки цивільної авіації, затвердженій Законом України "Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 16, ст. 199 із наступними змінами);

"Про ринок електричної енергії" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 27–28, ст. 312 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

57) у Законі України "Про Український культурний фонд" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 19, ст. 238 із наступними змінами):

частину першу статті 3 після абзацу восьмого доповнити новим абзацом такого змісту:

"сприяння культурному розвитку громад та підтримка аудіовізуальних медіа громад".

У зв'язку з цим абзаци дев'ятий – чотирнадцятий вважати відповідно абзацами десятим – п'ятнадцятим;

58) у Законі України "Про державну підтримку кінематографії в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 20, ст. 240 із наступними змінами):

у частині першій статті 2 слова "Про телебачення і радіомовлення" замінити словами "Про медіа";

у статті 8:

пункт 2 частини першої викласти в такій редакції:

"2) є виробниками фільмів, продюсерами фільмів або суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, які отримали ліцензію або зареєстровані відповідно до Закону України "Про медіа", мають власну чи таку, що використовується на інших передбачених законом підставах, матеріально-технічну базу для виробництва фільмів (павільйони та/або обладнання) і які упродовж трьох останніх років до дня звернення щодо отримання державної підтримки завершили виробництво не менше двох теле- чи кінофільмів хронометражем не менше 70 хвилин кожний або двох телевізійних серіалів, загальний хронометраж усіх серій яких становить не менше 400 хвилин, і ці фільми або серіали внесені до Державного реєстру фільмів у встановленому законом порядку";

у пункті 4 частини третьої слово "телерадіоорганізацією" замінити словами "суб'єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа";

в абзаці четвертому пункту 1 частини першої статті 10 слово "телерадіоорганізаціями" замінити словами "суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа";

59) у текстах законів України:

"Про оцінку впливу на довкілля" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 29, ст. 315 із наступними змінами);

"Про Конституційний Суд України" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 35, ст. 376 із наступними змінами);

"Про житлово-комунальні послуги" (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 1, ст. 1 із наступними змінами);

"Про запобігання та протидію домашньому насильству" (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 5, ст. 35 із наступними змінами);

"Про приватизацію державного і комунального майна" (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 12, ст. 68 із наступними змінами);

"Про стратегічну екологічну оцінку" (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 16, ст. 138 із наступними змінами);

"Про Вищий антикорупційний суд" (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 24, ст. 212 із наступними змінами);

Дисциплінарному статуті Національної поліції України, затверджену Законом України "Про Дисциплінарний статут Національної поліції України" (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 29, ст. 233 із наступними змінами);

"Про національну безпеку України" (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 31, ст. 241 із наступними змінами);

"Про забезпечення прозорості у видобувних галузях" (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 44, ст. 354 із наступними змінами)

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

60) у Законі України "Про забезпечення функціонування української мови як державної" (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 21, ст. 81 із наступними змінами):

в абзаці четвертому частини шостої статті 23 слова "в державному посвідченні на право розповсюдження і демонстрування фільмів, виданому у встановленому законом порядку" замінити словами "в Державному реєстрі фільмів";

статтю 24 викласти в такій редакції:

"Стаття 24. Державна мова у сфері телевізійного і радіомовлення

1. Теле- та радіомовники здійснюють мовлення державною мовою у порядку використання мови у сфері телевізійного і радіомовлення, встановленому Законом України "Про медіа";

абзац четвертий частини шостої статті 27 викласти в такій редакції:

"Ця норма не поширюється на інтернет-представництва друкованих медіа, зазначених у частині п'ятій статті 25 цього Закону, а також на онлайн-медіа, що виходять виключно кримськотатарською мовою, іншими мовами корінних народів України, англійською мовою, іншою офіційною мовою Європейського Союзу, незалежно від того, чи містять вони тексти державною мовою, у тому числі на наукові видання, норма щодо мови яких визначається статтею 22 цього Закону";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

61) у тексті Закону України "Про особливу процедуру усунення Президента України з поста (імпічмент)" (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 40, ст. 212) слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

62) в абзаці першому частини першої статті 11 Закону України "Про концесію" (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 48, ст. 325) слова "засоби масової інформації" замінити словом "видання";

63) у текстах законів України:

"Про тимчасові слідчі комісії і тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України, 2020 р., № 27, ст. 174 із наступними змінами);

"Про оренду державного та комунального майна" (Відомості Верховної Ради України, 2020 р., № 4, ст. 25 із наступними змінами);

"Про державне регулювання діяльності щодо організації та проведення азартних ігор" від 14 липня 2020 року № 768–ІХ;

"Про розвідку" від 17 вересня 2020 року № 912–ІХ із наступними змінами

слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

64) у Законі України "Про електронні комунікації" від 16 грудня 2020 року № 1089–ІХ із наступними змінами:

в абзаці третьому частини другої статті 1 слова "програмних послуг" замінити словами "аудіовізуальних медіа-сервісів";

у частині першій статті 2:

у пункті 23 слова "для розповсюдження програм телерадіомовлення" замінити словами "для мовлення";

у пункті 116 слова "послуги радіо- або телевізійного мовлення" замінити словами "аудіовізуальних медіа-сервісів";

частину другу статті 8 доповнити пунктами 8 і 9 такого змісту:

"8) повідомлень про обов'язок обмеження доступу до веб-сайтів, визначених рішенням Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про застосування заходу реагування як тимчасової заборони поширення онлайн-медіа або заборони поширення онлайн-медіа або судовим рішенням про заборону поширення онлайн-медіа, що набрало законної сили;

9) повідомлень про обов'язок обмеження або відновлення доступу до веб-сайтів, визначених рішенням Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про внесення або виключення сервісу з Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором";

пункт 1 частини восьмої статті 10 доповнити абзацом п'ятим такого змісту:

"Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, інших державних органів, юридичних чи фізичних осіб – про порушення вимог, передбачених статтями 115¹ і 115² цього Закону";

у статті 18:

пункт 14 частини третьої викласти в такій редакції:

"14) виконувати розпорядження Національного центру оперативно-технічного управління електронними комунікаційними мережами України в умовах надзвичайного або воєнного стану, крім електронних комунікаційних мереж, що використовуються для мовлення відповідно до Закону України "Про медіа", рішення щодо яких приймаються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення";

доповнити пунктами 15 і 16 такого змісту:

"15) обмежувати доступ до веб-сайтів, визначених рішеннями Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про застосування заходу реагування як тимчасової заборони поширення онлайн-медіа або заборони поширення онлайн-медіа, або судовим рішенням про заборону поширення онлайн-медіа, що набрало законної сили;

16) обмежувати або відновлювати доступ до веб-сайтів, визначених рішенням Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про внесення або виключення сервісу з Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором";

частину третю статті 19 викласти в такій редакції:

"3. Особливості надання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення та вимоги до постачальників відповідних послуг (постачальників електронних комунікаційних мереж та/або послуг, які здійснюють діяльність

з надання послуг з технічного обслуговування та експлуатації багатоканальних цифрових мереж ефірного теле- та радіомовлення із загальнонаціональним покриттям) визначаються Законом України "Про медіа";

у пункті 7 частини другої статті 34 слова "цифрового телерадіомовлення" замінити словами "аудіовізуальних медіа-сервісів";

у частині другій статті 45 слово "телерадіомовлення" замінити словами "мовлення, у тому числі для потреб тимчасового мовлення";

підпункт "в" пункту 1 частини третьої статті 46 викласти в такій редакції:

"в) ліцензій на мовлення (на постачання послуг для потреб мовлення) та дозволів на тимчасове мовлення, виданих Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення";

у статті 62:

частини першу, третю і четверту викласти в такій редакції:

"1. Порядок користування радіочастотним спектром для потреб мовлення визначається цим Законом та Законом України "Про медіа";

"3. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення замовляє у державного підприємства, що знаходиться у сфері управління регуляторного органу, розроблення розрахунків щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення (у тому числі для потреб тимчасового мовлення).

4. Присвоєння радіочастоти радіообладнанню у смугах радіочастот, виділених для мовлення, здійснюється з урахуванням ліцензії на мовлення (на постачання послуг для потреб мовлення) у порядку, визначеному планом розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні. Порядок введення в експлуатацію радіообладнання мовлення та здійснення для них присвоєнь радіочастоти визначається цим Законом";

у частині п'ятій слова "передавання телерадіопрограм" замінити словом "мовлення";

у статті 68:

частину вісімнадцяту викласти в такій редакції:

"18. Присвоєння радіочастоти здійснюється на строк дії відповідної ліцензії на користування радіочастотним спектром, ліцензії на мовлення чи ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення або на строк застосування відповідної технології, визначеної планом розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні";

у частині дев'ятнадцятій слова "радіочастотним спектром" замінити словами "радіочастотним спектром, ліцензії на мовлення чи ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення";

пункт 2 частини другої статті 70 викласти в такій редакції:

"2) анулювання ліцензії на мовлення або ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення";

доповнити статтями 115¹ і 115² такого змісту:

"Стаття 115¹. Порядок обмеження доступу до веб-сайтів, що використовуються для надання сервісів онлайн-медіа

1. Регуляторний орган упродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про тимчасову заборону поширення онлайн-медіа, заборону поширення онлайн-медіа у порядку, передбаченому Законом України "Про медіа", інформує постачальників електронних комунікаційних послуг через електронну регуляторну платформу про обов'язок обмеження доступу до веб-сайтів, визначених у повідомленні Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

2. Постачальники електронних комунікаційних послуг зобов'язані упродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення регуляторного органу обмежити доступ до відповідного веб-сайту на території України.

3. Постачальники електронних комунікаційних послуг не несуть відповідальності за наслідки обмеження доступу до веб-сайтів, що здійснюється відповідно до цієї статті.

Стаття 115². Порядок обмеження доступу до веб-сайтів, що використовуються для надання медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів державою-агресором

1. Регуляторний орган упродовж трьох робочих днів з дня отримання від Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення повідомлення про обов'язок обмеження доступу до веб-сайтів, визначених рішенням Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про внесення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, або повідомлення про виключення сервісу з Переліку в порядку, передбаченому Законом України "Про медіа", інформує постачальників електронних комунікаційних послуг через електронну регуляторну платформу про обов'язок обмеження або відновлення такого доступу.

2. Постачальники електронних комунікаційних послуг зобов'язані упродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення регуляторного органу обмежити або відновити доступ до відповідного веб-сайту на території України.

3. Постачальники електронних комунікаційних послуг не несуть відповідальності за наслідки обмеження доступу до веб-сайтів, що здійснюється відповідно до цієї статті";

частину першу статті 126 доповнити пунктами 8 і 9 такого змісту:

"8) у разі порушення вимог частини другої статті 115¹ цього Закону – штраф у розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі повторного впродовж календарного року такого порушення – дві тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

9) у разі порушення вимог частини другої статті 115² цього Закону – штраф у розмірі двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі повторного упродовж календарного року порушення – чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян";

у частині четвертій статті 128 слова "штабу Збройних Сил України" замінити словами "штабу Збройних Сил України, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" у всіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

65) у Законі України "Про всеукраїнський референдум" від 26 січня 2021 року № 1135–ІХ:

у статті 86:

абзац перший частини першої викласти в такій редакції:

"1. Виборцям, у тому числі з вадами зору чи слуху, забезпечується можливість доступу до достовірної, повної, збалансованої та неупередженої інформації, необхідної для здійснення усвідомленого, поінформованого, вільного вибору";

частини другу і четверту викласти в такій редакції:

"2. Інформація, що міститься в документах, поданих до відповідної комісії з всеукраїнського референдуму, є відкритою, крім інформації про адресу місця проживання (реєстрації), реєстраційний номер облікової картки платника податків, серію та номер паспорта, номер телефону фізичної особи. Окружні та дільничні комісії з всеукраїнського референдуму в порядку, встановленому цим Законом, передають для оприлюднення на офіційному веб-сайті Центральної виборчої комісії відомості, визначені цим Законом. Така інформація, крім інформації про адресу місця проживання (реєстрації), реєстраційний номер облікової картки платника податків, серію та номер паспорта, номер телефону фізичної особи, може бути оприлюднена та надана в порядку, встановленому Законом України "Про доступ до публічної інформації";

"4. Комісії з всеукраїнського референдуму, суб'єкти у сфері медіа, органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, їх посадові та службові особи, політичні партії, громадські організації та інші громадські об'єднання при поширенні інформації про питання всеукраїнського референдуму та про перебіг процесу всеукраїнського референдуму, що не є агітацією всеукраїнського референдуму відповідно до статті 94 цього Закону, зобов'язані дотримуватися принципів достовірності, повноти, збалансованості та неупередженості подання інформації";

пункт 4 частини першої статті 87 доповнити словами "а також персональний склад із зазначенням керівних посад, номера телефону та електронної пошти комісій з всеукраїнського референдуму";

статтю 88 доповнити частинами третьою і четвертою такого змісту:

"3. Відомості, передбачені частинами першою і другою цієї статті, оприлюднюються також у вигляді набору даних, організованого у спосіб, що забезпечує його автоматизоване оброблення електронними засобами (машинозчитування) з метою повторного використання (відкриті дані).

4. Суб'єкти у сфері медіа мають право брати участь у спеціальному інформаційному забезпеченні на замовлення Центральної виборчої комісії, а щодо відомостей, визначених пунктом 5 частини першої цієї статті, – з власної ініціативи з дотриманням вимог цього Закону";

статтю 89 викласти в такій редакції:

"Стаття 89. Участь суб'єктів у сфері медіа в інформаційному забезпеченні всеукраїнського референдуму

1. Під час всеукраїнського референдуму суб'єкти у сфері медіа розміщують інформаційні матеріали на замовлення Центральної виборчої комісії, регіональних та територіальних представництв Центральної виборчої комісії на підставі відповідних договорів.

2. Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані поширювати інформацію про всеукраїнський референдум з дотриманням принципів достовірності, повноти, збалансованості та неупередженості її подання.

Суб'єкти у сфері медіа поширюють інформацію про перебіг всеукраїнського референдуму, події, пов'язані із всеукраїнським референдумом, відповідно до принципів, визначених абзацом першим цієї частини, якщо:

1) інформація про всеукраїнський референдум висвітлюється без перекручування, відповідно до фактів;

2) інформація про суб'єктів всеукраїнського референдуму поширюється без надання необґрунтованих переваг будь-якому із суб'єктів;

3) інформація про суб'єктів всеукраїнського референдуму поширюється збалансовано з висвітленням коментарів суб'єктів всеукраїнського референдуму;

4) інформація становить суспільний інтерес (є суспільно необхідною інформацією).

3. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа самостійно визначають кількість ефірного часу, присвяченого висвітленню фактів та подій, пов'язаних із всеукраїнським референдумом.

4. Нагляд та контроль за дотриманням вимог цього Закону щодо участі суб'єктів у сфері медіа в інформаційному забезпеченні всеукраїнського референдуму та під час проведення агітації всеукраїнського референдуму здійснює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення.

При здійсненні такого нагляду та контролю можуть використовуватися матеріали моніторингу, надані громадськими організаціями, до статутної діяльності яких належать питання виборчого процесу та процесу референдуму, спостереження за ними.

У разі виявлення порушень за результатами здійснення такого нагляду та контролю Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення вживає заходів, передбачених законодавством.

5. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення має право укладати договори та меморандуми про співпрацю з іноземними юридичними особами – провайдерами платформ спільного доступу до інформації. Такими договорами та меморандумами про співпрацю, зокрема, можуть передбачатися забезпечення вимог та обмежень щодо інформації, що поширюється на платформах спільного доступу до інформації та доступна на території України, механізми співрегулювання, співпраця у сфері протидії поширенню дезінформації під час підготовки та проведення референдуму, забезпечення прозорості агітації на платформах, зокрема шляхом запровадження маркування агітації та запровадження спеціальних сповіщень, що міститимуть інформацію про замовника агітації, період її розміщення, витрачені з цією метою кошти та інформацію про можливості оскарження протиправної агітації в рамках механізмів, що надаються платформами, впровадження відкритих бібліотек агітації, дотримання інших вимог законодавства про референдум користувачами.

Під платформою спільного доступу до інформації в цьому Законі розуміється сервіс, що забезпечує своїм користувачам на їхній запит можливість зберігати та поширювати інформацію для необмеженого кола осіб, якщо таке зберігання та поширення не є незначною та суто допоміжною функцією іншого сервісу та з об'єктивних і технічних причин не може використовуватися без такого сервісу.

Користувачі мережі Інтернет, платформ спільного доступу до інформації у разі поширення будь-яких матеріалів про всеукраїнський

референдум зобов'язані дотримуватися вимог законодавства щодо інформаційного забезпечення та здійснення агітації всеукраїнського референдуму";

у статті 90:

у частині першій слова "електронних (аудіовізуальних) засобів масової інформації" замінити словами "суб'єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа";

частину шосту викласти в такій редакції:

"6. Теледебати за рахунок коштів державного бюджету обов'язково транслюються на суспільно-політичному загальнонаціональному каналі Суспільного радіо Національної суспільної телерадіокомпанії України, а також можуть безоплатно транслюватися іншими суб'єктами у сфері медіа.

Для трансляції теледебатів іншими медіа відповідний суб'єкт у сфері медіа звертається з письмовою заявою до Національної суспільної телерадіокомпанії України. Національна суспільна телерадіокомпанія України зобов'язана надати суб'єкту у сфері медіа, що звернувся із заявою, можливість безоплатної трансляції теледебатів.

Витрати, пов'язані з технічним забезпеченням трансляції теледебатів іншими суб'єктами у сфері медіа, покладаються на суб'єкта у сфері медіа, що подав заяву.

Суб'єктам у сфері медіа, що здійснюють трансляцію чи ретрансляцію теледебатів, забороняється переривати її комерційною рекламою та іншими повідомленнями, а також анонсами своїх програм, передач або будь-яким іншим способом";

у частині сьомій слова "за відповідною угодою" замінити словами "на підставі відповідного договору";

статті 91 і 94 викласти в такій редакції:

"Стаття 91. Особливості поширення інформації про результати опитування громадської думки, пов'язаного із всеукраїнським референдумом

1. Підприємства, установи, організації, що проводять репрезентативні опитування громадської думки (опитування, що дають можливість поширити результати дослідження на більшу кількість виборців), пов'язані із всеукраїнським референдумом, а також суб'єкти у сфері медіа під час оприлюднення результатів такого опитування, у тому числі в мережі Інтернет, зобов'язані зазначати час його проведення, територію, на якій відбувалося опитування, розмір та спосіб формування соціологічної вибірки опитаних, метод опитування, точне формулювання питань, можливу статистичну похибку та замовників опитування.

2. Підприємства, установи, організації, що проводять нерепрезентативні опитування громадської думки (опитування, що не дають можливості поширити результати дослідження на більшу кількість виборців), пов'язані із всеукраїнським референдумом, а також суб'єкти у сфері медіа під час оприлюднення результатів такого опитування, у тому числі в мережі Інтернет, зобов'язані зазначати точне формулювання питань, кількість осіб, які взяли участь в опитуванні, замовників опитування та розміщувати поряд із результатами текстове повідомлення "Це опитування відображає думку лише його учасників".

3. Забороняється оприлюднення чи поширення в інший спосіб результатів будь-якого опитування громадської думки, пов'язаного із всеукраїнським референдумом, упродовж шести днів до дня голосування.

4. Способи проведення опитувань виборців щодо їх волевиявлення під час голосування повинні забезпечувати збереження таємниці голосування опитуваного виборця. Оприлюднення в день голосування результатів такого опитування до закінчення голосування забороняється";

"Стаття 94. Форми і засоби агітації всеукраїнського референдуму

1. Агітація всеукраїнського референдуму – це здійснення будь-якої діяльності, що має на меті спонукання виборців на всеукраїнському референдумі голосувати за чи проти питання, винесеного на всеукраїнський референдум. До агітації також належать повідомлення про заходи, що проводяться або підтримуються суб'єктами всеукраїнського референдуму.

Висвітлення офіційної позиції Президента України та Верховної Ради України про проведення всеукраїнського референдуму щодо внесення змін до розділів I, III, XIII Конституції України та всеукраїнського референдуму про зміну території України не є агітацією всеукраїнського референдуму.

2. Громадяни України – виборці мають право вільно і всебічно обговорювати питання всеукраїнського референдуму, офіційні інформаційні матеріали всеукраїнського референдуму, можливі наслідки всеукраїнського референдуму, особисто вести або брати участь у проведенні агітації щодо підтримки чи невідтримки питання, винесеного на всеукраїнський референдум, без витрачання власних коштів.

3. Агітація всеукраїнського референдуму може проводитися такими способами:

1) проведення зборів громадян, зустрічей з виборцями, дебатів, дискусій та інших публічних заходів агітації всеукраїнського референдуму прихильниками та/або опонентами питання, винесеного на всеукраїнський референдум;

2) проведення мітингів, походів, демонстрацій за або проти питання, винесеного на всеукраїнський референдум;

- 3) встановлення інформаційних наметів для агітації;
- 4) поширення суб'єктами у сфері медіа, а також у мережі Інтернет матеріалів агітації всеукраїнського референдуму у будь-який спосіб;
- 5) розповсюдження листівок, плакатів та інших друкованих агітаційних матеріалів чи друкованих видань, в яких розміщено матеріали агітації всеукраїнського референдуму;
- 6) розміщення друкованих агітаційних матеріалів на носіях зовнішньої реклами;
- 7) публічні заклики голосувати за або проти питання, винесеного на всеукраїнський референдум, публічні оцінки змісту питання всеукраїнського референдуму;
- 8) в інший спосіб, що не суперечить Конституції та законам України.

4. Встановлення інформаційних наметів для проведення заходів агітації всеукраїнського референдуму, організація та проведення мітингів, походів, демонстрацій, пікетів не потребують отримання будь-яких дозволів від органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування, крім випадків, передбачених законом.

5. Суб'єкт всеукраїнського референдуму, який утворив свій фонд всеукраїнського референдуму, має право на договірній основі за рахунок коштів свого фонду всеукраїнського референдуму орендувати будинки і приміщення незалежно від форми власності для проведення зборів, зустрічей з виборцями, дебатів, дискусій та інших публічних заходів агітації всеукраїнського референдуму.

6. У разі якщо будинок (приміщення) незалежно від форми власності надано для проведення публічного заходу, пов'язаного з всеукраїнським референдумом, чи для агітації всеукраїнського референдуму одному суб'єкту всеукраїнського референдуму, власник (володар, користувач) такого будинку (приміщення) не має права відмовити в його наданні на тих самих умовах іншому суб'єкту всеукраїнського референдуму з альтернативним ставленням до питання, винесеного на всеукраїнський референдум.

7. Вимога, передбачена частиною шостою цієї статті, не стосується приміщень, що перебувають у власності чи постійному користуванні політичної партії, громадської організації, зареєстрованих як прихильники чи опоненти питання, винесеного на всеукраїнський референдум.

8. Юридичні та фізичні особи, які надають рекламні засоби (носії зовнішньої реклами) для розміщення агітаційних матеріалів, повинні забезпечити рівний доступ та рівні умови суб'єктам всеукраїнського референдуму – прихильникам та опонентам питання, винесеного на всеукраїнський референдум.

9. Агітація всеукраїнського референдуму здійснюється за рахунок коштів державного бюджету, виділених на підготовку і проведення

всеукраїнського референдуму для цілей, визначених цим Законом, та коштів фондів суб'єктів процесу референдуму.

Підтримка суб'єктом всеукраїнського референдуму від свого імені, проведення з агітаційною метою концертів, вистав, спортивних змагань, демонстрації фільмів, телепередач, інших публічних заходів, а також проведення зазначених заходів можуть здійснюватися виключно за умови повного фінансування таких заходів з коштів фонду відповідного суб'єкта всеукраїнського референдуму.

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному договорами та меморандумами про співпрацю, надає провайдерам платформ спільного доступу до інформації перелік суб'єктів всеукраїнського референдуму та інформацію про рахунки їхніх фондів. Така інформація надається Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення Центральною виборчою комісією упродовж 15 днів з дня закінчення строку для реєстрації суб'єктів всеукраїнського референдуму.

У разі отримання інформації про поширення агітаційних матеріалів всеукраїнського референдуму, що фінансується не з джерел, визначених законодавством, провайдер відповідної платформи спільного доступу до інформації зобов'язаний вжити заходів для припинення їх поширення.

10. Використання власних коштів громадян чи коштів з інших джерел, не передбачених законом, у тому числі з ініціативи громадян, для проведення агітації всеукраїнського референдуму забороняється.

11. Прихована агітація, тобто діяльність, що має на меті спонукання голосувати за або проти питання, винесеного на всеукраїнський референдум, але здійснюється у спосіб, що вводить в оману виборців щодо наявності цієї мети, зокрема не відповідає вимогам цього Закону щодо позначення, наявності обов'язкових відомостей у матеріалах агітації всеукраїнського референдуму, участі суб'єктів у сфері медіа в інформаційному забезпеченні виборів, заборони здійснення агітації на офіційних веб-сайтах органів державної влади та органів місцевого самоврядування, забороняється.

12. Вимоги цього Закону щодо змісту, форми, позначення, обмежень та джерел фінансування застосовуються до матеріалів агітації, які оприлюднюються в мережі Інтернет, у тому числі на платформах спільного доступу до інформації.

13. Суб'єкти виборчого процесу сприяють доступу виборців до матеріалів агітації без дискримінації, зокрема шляхом виготовлення друкованих та аудіовізуальних матеріалів у доступному форматі, приведення офіційних веб-сайтів у відповідність із стандартами доступності, а також в інший спосіб, не заборонений законодавством";

в абзаці першому частини третьої статті 95 слова "засобах масової інформації" замінити словами "медіа, мережі Інтернет";

статті 96–99 викласти в такій редакції:

"Стаття 96. Матеріали та товари агітації всеукраїнського референдуму

1. Суб'єкт всеукраїнського референдуму на власний розсуд може виготовляти матеріали агітації всеукраїнського референдуму за рахунок і в межах коштів свого фонду всеукраїнського референдуму.

2. До друкованих матеріалів агітації всеукраїнського референдуму належать листівки, постери-плакати, буклети, брошури, інша друкована продукція з написами чи текстами щодо питання, винесеного на всеукраїнський референдум.

Зазначені друковані матеріали агітації всеукраїнського референдуму не можуть містити недостовірну, неповну і неточну інформацію.

3. Суб'єкт всеукраїнського референдуму може виготовляти за рахунок коштів свого фонду всеукраїнського референдуму товари (значки, календарі, пакети, олівці, ручки тощо), які містять написи чи зображення, що виражають певне ставлення до питання, винесеного на всеукраїнський референдум, візуальні зображення назви, символіки (логотипа, прапора) політичної партії, громадської організації – суб'єкта всеукраїнського референдуму, за умови що вартість кожної одиниці такого товару не перевищує 1 відсотка розміру мінімальної заробітної плати, встановленої станом на 1 січня року, в якому проводиться всеукраїнський референдум.

4. Друковані матеріали агітації всеукраїнського референдуму, а також матеріали, виготовлені для розміщення на спеціальних конструкціях, що використовуються для розміщення реклами, повинні містити відомості про підприємство, що здійснило друк, тираж, найменування замовника матеріалів із зазначенням інформації, чи є він прихильником або опонентом питання, винесеного на всеукраїнський референдум. Перелік друкованих матеріалів агітації, що має містити дані, визначені цією частиною, встановлюється Центральною виборчою комісією не пізніше п'яти робочих днів до початку відповідного процесу всеукраїнського референдуму.

При будь-якому поширенні матеріалів агітації всеукраїнського референдуму – аудіовізуальних творів, а також при демонстрації статичних (нерухомих) агітаційних матеріалів на світлодіодних екранах (модулях) – спеціальних конструкціях, що використовуються для розміщення реклами, обов'язково зазначається найменування замовника – суб'єкта всеукраїнського референдуму у формі текстового повідомлення, що має бути нанесене контрастним кольором і займати не менше 15 відсотків площі екрана (поверхні) у спосіб, що забезпечує сприйняття інформації виборцем. Особливості поширення агітації всеукраїнського референдуму – аудіовізуальних творів суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, нелінійних аудіовізуальних медіа, онлайн-медіа визначаються статтями 98 і 99¹ цього Закону.

5. Місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування не пізніш як на десятий день проведення всеукраїнського референдуму відводять місця та облаштовують стенди, дошки оголошень у публічних місцях для розміщення друкованих матеріалів агітації всеукраїнського референдуму.

6. Суб'єкт всеукраїнського референдуму має право вільно поширювати матеріали агітації всеукраїнського референдуму, друковані видання, в яких розміщені матеріали агітації всеукраїнського референдуму, а також товари, визначені частиною третьою цієї статті.

Стаття 97. Загальний порядок поширення агітації всеукраїнського референдуму в медіа

1. Поширення агітації всеукраїнського референдуму в медіа незалежно від форми власності здійснюється з дотриманням принципу рівних умов та в порядку, передбаченому цим Законом.

2. Агітація всеукраїнського референдуму в медіа незалежно від форми власності проводиться за рахунок коштів фонду всеукраїнського референдуму суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму на умовах рівної оплати за одиницю ефірного часу чи площі.

3. Вартість одиниці площі та одиниці ефірного часу (хвилини, секунди) для проведення агітації за рахунок коштів фондів всеукраїнського референдуму суб'єктів всеукраїнського референдуму встановлюється та оприлюднюється відповідним суб'єктом у сфері медіа не пізніш як на третій день проведення всеукраїнського референдуму. При цьому суб'єкт у сфері медіа може визначити таку вартість одиниці площі чи одиниці ефірного часу окремо для робочих днів і для вихідних та святкових днів, а також окремо для різних за кількістю потенційної аудиторії періодів ефірного часу чи площі.

Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані оприлюднити таку інформацію на своєму веб-сайті (за наявності), а також надати її Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення.

Відомості про вартість одиниці площі та одиниці ефірного часу для проведення агітації оприлюднюються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення впродовж трьох робочих днів з дня їх отримання на своєму офіційному веб-сайті.

У разі ненадання суб'єктом у сфері медіа Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення відомостей про вартість одиниці площі чи одиниці ефірного часу у строк, визначений цією частиною, розміщення матеріалів агітації відповідним суб'єктом у сфері медіа забороняється.

Вартість одиниці площі та одиниці ефірного часу для проведення агітації не може змінюватися впродовж процесу всеукраїнського референдуму. Суб'єкт у сфері медіа не може надавати знижку на оплату окремому суб'єкту процесу всеукраїнського референдуму.

4. Матеріали агітації всеукраїнського референдуму мають бути чітко відокремлені від іншої інформації, у тому числі від комерційної реклами, незалежно від форми чи способу їх подання, для їх ідентифікації як матеріалів агітації.

5. Суб'єкт у сфері медіа, який надав ефірний час або площу для агітації всеукраїнського референдуму одному суб'єкту всеукраїнського референдуму, не може відмовити в наданні ефірного часу чи площі на тих самих умовах іншому суб'єкту всеукраїнського референдуму з альтернативним ставленням до питання, винесеного на всеукраїнський референдум. Ця вимога не поширюється на суб'єктів у сфері медіа, засновниками (власниками) яких є політичні партії (організації політичної партії), громадські організації – суб'єкти всеукраїнського референдуму.

Стаття 98. Поширення агітації всеукраїнського референдуму суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа

1. Ефірний час за рахунок коштів фонду всеукраїнського референдуму суб'єкта всеукраїнського референдуму надається відповідному суб'єкту на підставі договору, що укладається від його імені розпорядником поточного рахунку фонду всеукраїнського референдуму відповідного суб'єкта із суб'єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа незалежно від форми власності. Без укладення такого договору та надходження коштів на рахунок відповідного суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа надання ефірного часу суб'єкту процесу всеукраїнського референдуму забороняється.

2. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа зобов'язані здійснювати аудіо-, відеозапис усіх програм, що містять агітацію, і зберігати відповідні матеріали впродовж 30 днів після офіційного оголошення результатів всеукраїнського референдуму.

3. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, окружної комісії з всеукраїнського референдуму, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення зобов'язані надавати всю інформацію про виділення ефірного часу для проведення агітації всеукраїнського референдуму, а в разі необхідності – копії договорів, платіжних документів та аудіо-, відеозаписи програм на відповідних носіях інформації.

4. Замовниками агітації, що здійснюється за рахунок коштів фондів суб'єктів всеукраїнського референдуму для поширення суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, можуть бути лише суб'єкти всеукраїнського

референдуму. Не менше 3 секунд на початку та наприкінці будь-якого агітаційного матеріалу демонструється у формі статичного текстового повідомлення позначка "Агітація всеукраїнського референдуму" з інформацією про найменування відповідного замовника та зазначенням, чи є він прихильником або опонентом питання, винесеного на всеукраїнський референдум. Упродовж усього іншого часу поширення матеріалу агітації у правому верхньому або лівому верхньому куті екрана, залежно від розташування логотипу лінійного медіа, зазначається позначка "Агітація референдуму". Вимоги до текстового повідомлення та позначки визначаються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення.

5. Агітація всеукраїнського референдуму в радіопередачах (програмах) повинна бути чітко відокремлена від інших передач (програм) із використанням слів "агітація референдуму" на початку і наприкінці агітації.

6. Матеріали агітації, що поширюються суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа повинні титруватися та/або перекладатися на українську жестову мову з метою забезпечення їх доступності для осіб з вадами зору чи слуху з урахуванням вимог, встановлених Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення.

Титрування та/або переклад на українську жестову мову забезпечуються за рахунок коштів замовника агітації всеукраїнського референдуму.

Стаття 99. Поширення агітації всеукраїнського референдуму у друкованих медіа

1. Ініціативна група, політична партія, громадська організація, зареєстровані як прихильники чи опоненти питання всеукраїнського референдуму, мають право за рахунок коштів свого фонду всеукраїнського референдуму публікувати агітаційні матеріали у друкованих медіа незалежно від форми власності, що видаються в Україні, крім медіа, зазначених у частині тринадцятій статті 100 цього Закону.

2. Матеріали агітації всеукраїнського референдуму повинні бути чітко відокремлені від інших матеріалів, опублікованих у друкованому медіа.

Агітаційний матеріал має бути позначений фразою "Агітація референдуму", розміщеною безпосередньо над основним текстом чи зображенням агітації всеукраїнського референдуму. Агітаційний матеріал також має супроводжуватися інформацією про найменування його замовника – суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму, з фонду якого оплачено розміщення зазначеного матеріалу, а також датою укладення та номером договору, на підставі якого надано відповідну друковану площу, що розміщуються під основним текстом чи зображенням агітації.

Позначка "Агітація референдуму" та зазначені відомості мають сукупно займати не менше 10 відсотків друкованої площі всього матеріалу агітації

всеукраїнського референдуму. Друковані медіа відмовляють у розміщенні матеріалів агітації, якщо вони не відповідають зазначеним вимогам.

3. Матеріали агітації, зазначені у частині першій цієї статті, публікуються на підставі договору, що укладається від імені суб'єкта всеукраїнського референдуму розпорядником поточного рахунку його фонду всеукраїнського референдуму із суб'єктом у сфері друкованого медіа. Без укладення договору та надходження коштів на рахунок суб'єкта у сфері друкованого медіа публікація таких матеріалів забороняється. Ця вимога не застосовується до суб'єкта у сфері друкованого медіа, засновником (власником) якого є політична партія, громадська організація – суб'єкти всеукраїнського референдуму.

4. Суб'єкти у сфері друкованих медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення зобов'язані надавати їм інформацію про використання друкованої площі для розміщення агітаційних матеріалів суб'єктів процесу всеукраїнського референдуму, а в разі необхідності – надсилати копії відповідних договорів, платіжних документів та публікації";

доповнити статтею 99¹ такого змісту:

"Стаття 99¹. Поширення агітації всеукраїнського референдуму в онлайн-медіа та нелінійних аудіовізуальних медіа

1. Суб'єкти всеукраїнського референдуму мають право за рахунок коштів свого фонду всеукраїнського референдуму поширювати агітаційні матеріали в онлайн-медіа та нелінійних аудіовізуальних медіа.

2. Агітаційні матеріали, зазначені в частині першій цієї статті, поширюються на підставі договору, що укладається від імені суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму розпорядником поточного рахунку його фонду всеукраїнського референдуму із суб'єктом у сфері онлайн-медіа, суб'єктом у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа. Без укладення договору та надходження коштів на рахунок суб'єкта у сфері онлайн-медіа або суб'єкта у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа поширення таких матеріалів забороняється.

3. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа та суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення зобов'язані надавати їм інформацію про вартість та умови наданих послуг для розміщення агітаційних матеріалів, у тому числі про використання площі та/або часу для розміщення агітаційних матеріалів у разі поширення ними матеріалів під власним редакційним контролем, а в разі необхідності – надсилати копії відповідних договорів, платіжних документів та агітаційні матеріали.

4. Агітаційні матеріали, поширені суб'єктами у сфері онлайн-медіа та суб'єктами у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа, мають бути з позначкою "Агітація референдуму", розміщеною над основним текстом чи впродовж усього часу трансляції на графічному або відеоряді агітаційного матеріалу.

Агітаційні матеріали, поширені у стрічках новин суб'єктами у сфері онлайн-медіа, мають бути належним чином відокремлені від інших матеріалів у стрічці новин шляхом використання позначки "Агітація" поруч із назвою розміщеного матеріалу та виділення такої назви іншим кольором або в інший технічно доступний спосіб.

Для текстових агітаційних матеріалів, поширених суб'єктами у сфері онлайн-медіа, позначка "Агітація референдуму" має бути виконана таким самим розміром шрифту, що і поширений матеріал. Такий агітаційний матеріал також має супроводжуватися інформацією про найменування його замовника – суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму, за рахунок коштів з фонду якого здійснено фінансування поширення зазначеного матеріалу, а також про дату укладення та номер договору, на підставі якого надано відповідну площу, що розміщуються під основним текстом агітаційного матеріалу таким самим розміром шрифту, що і поширений матеріал.

Суб'єкти у сфері онлайн-медіа та суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа відмовляють у поширенні агітаційних матеріалів, якщо вони не відповідають зазначеним вимогам.

5. У разі якщо агітація поширюється в онлайн-медіа або нелінійному аудіовізуальному медіа за допомогою розповсюджувачів банерної реклами, відповідальність за її поширення несе розповсюджувач банерної реклами.

У разі якщо розповсюджувач банерної реклами надає можливість розмістити матеріали агітації всеукраїнського референдуму у своїй мережі, такий розповсюджувач зобов'язаний:

1) забезпечувати відповідність поширюваних агітаційних матеріалів вимогам цього Закону;

2) позначати поширювані агітаційні матеріали позначкою "Агітація референдуму";

3) відмовляти у розміщенні агітаційних матеріалів у разі, якщо вони фінансуються не за кошти фондів відповідних суб'єктів всеукраїнського референдуму;

4) зберігати інформацію про обсяг, вартість та замовників агітації всеукраїнського референдуму, поширеної під час проведення всеукраїнського референдуму впродовж одного року після офіційного оголошення (офіційного оприлюднення) результатів всеукраїнського референдуму;

5) надавати на письмові запити Центральної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради

України з питань телебачення і радіомовлення інформацію про обсяг, вартість та замовників агітації всеукраїнського референдуму, поширеної під час відповідного процесу референдуму";

статтю 100 викласти в такій редакції:

"Стаття 100. Обмеження щодо агітації всеукраїнського референдуму

1. Під час агітації всеукраїнського референдуму забороняється:

1) поширювати у будь-який спосіб матеріали, що містять заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, розв'язування або ведення агресивної війни чи воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, ліквідації незалежності України чи їх виправдання; висловлювання, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи груп осіб за національною, расовою чи релігійною ознакою; пропаганду або заклики до тероризму та терористичних актів чи їх виправдання; пропаганду російського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації, визнаної Верховною Радою України державою-терористом, проти України, а також символіки воєнного вторгнення російського тоталітарного режиму; заперечення або виправдовування злочинного характеру комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років в Україні, злочинного характеру націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму; створення позитивного образу осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посада секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік, крім випадків, пов'язаних із розвитком української науки та культури, працівників радянських органів державної безпеки, виправдовування діяльності радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або на окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті; інформацію, що принижує або зневажає державну мову; посягання на права і свободи людини;

2) поширювати у будь-який спосіб матеріали, які містять ознаки або підбурюють до дискримінації чи утисків окремих осіб та груп осіб за ознаками етнічного та соціального походження, громадянства, раси, релігії та віросповідання, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, інвалідності або за іншою ознакою;

3) поширювати у будь-який спосіб матеріали, які містять ознаки сексизму або підбурюють до сексизму;

4) поширювати відомості або закликати до дій, що можуть спричинити порушення законодавства, завдають чи можуть завдати шкоду здоров'ю чи життю людини та/або довкіллю, а також спонукають до нехтування засобами безпеки;

5) використовувати засоби і технології, які діють на підсвідомість виборців;

6) поширювати матеріали, які містять елементи жорстокості, насильства, порнографії, цинізму, приниження людської честі та гідності;

7) використовувати зображення дітей без письмової згоди їхніх батьків або інших законних представників, а також у небезпечних ситуаціях чи за обставин, що у разі їх імітації можуть завдати шкоди дітям або іншим особам, інформацію, здатну викликати зневажливе ставлення дітей до небезпечних для здоров'я і життя ситуацій;

8) використовувати матеріали, які можуть завдавати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, викликати у них відчуття неповноцінності;

9) використовувати матеріали за участю осіб, внесених до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці.

Для оцінки наявності в агітаційних матеріалах, що надаються для розповсюдження або розповсюджуються суб'єктами у сфері медіа, ознак порушення положень цієї частини Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення створює Експертну раду з питань агітації під час всеукраїнського референдуму. Експертна рада має розпочати свою роботу не пізніше як на третій день проведення всеукраїнського референдуму та закінчити її наступного дня після офіційного оголошення результатів відповідного всеукраїнського референдуму. Порядок створення та функціонування Експертної ради визначається положенням, що затверджується рішенням Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення. Експертна рада надає висновки на письмові запити Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення та суб'єктів у сфері медіа, які мають підстави вважати, що відповідні матеріали агітації всеукраїнського референдуму не відповідають вимогам цього Закону, упродовж трьох робочих днів з дня отримання запиту, що містить опис можливих порушень та супроводжується копією відповідного матеріалу. У разі надання висновку про наявність в агітаційних матеріалах ознак порушення положень цієї частини суб'єкт у сфері медіа зобов'язаний відмовити у розповсюдженні такої агітації.

2. Участь в агітації всеукраїнського референдуму забороняється:

1) іноземцям та особам без громадянства, у тому числі через журналістську діяльність чи у формі участі у концертах, виставах, спортивних змаганнях, інших публічних заходах, що проводяться на підтримку чи заперечення питання всеукраїнського референдуму;

2) посадовим і службовим особам органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування, органів правопорядку і судів у робочий час, крім випадків, коли така посадова чи службова особа є працівником інформаційної служби відповідних органів

державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування і оприлюднює офіційну позицію Президента України та Верховної Ради України про проведення всеукраїнського референдуму щодо внесення змін до розділів I, III, XIII Конституції України та всеукраїнського референдуму про зміну території України, яка не містить коментарів агітаційного характеру та закликів голосувати за або проти питання всеукраїнського референдуму;

3) членам комісій з всеукраїнського референдуму впродовж строку їх повноважень у відповідних комісіях з всеукраїнського референдуму;

4) працівникам підприємств, організацій, установ державної та комунальної форми власності, які надають будь-які послуги громадянам (адміністративні, медичні, освітні, фінансово-банківські, транспортні, концертно-розважальні, побутового обслуговування, торгівлі товарами тощо), під час виконання ними своїх посадових чи службових обов'язків.

3. Забороняється участь в агітації всеукраїнського референдуму в будь-якій формі органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування.

Забороняється проведення агітаційних заходів, розповсюдження агітаційних матеріалів, демонстрація агітаційних фільмів чи кліпів, розповсюдження листівок, плакатів, інших друкованих агітаційних матеріалів чи друкованих видань, у яких розміщено агітаційні матеріали, публічні заклики голосувати за чи не голосувати за питання всеукраїнського референдуму під час проведення заходів, організованих органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, державними чи комунальними підприємствами, закладами, установами, організаціями.

4. Забороняється використання приміщень органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування для проведення заходів агітації всеукраїнського референдуму.

Ця заборона не поширюється на актові, концертні зали відповідних суб'єктів, якщо в селі, селищі немає аналогічних за призначенням споруд. Надання таких приміщень здійснюється на рівних умовах усім суб'єктам процесу всеукраїнського референдуму.

5. Під час службових та виробничих нарад, зборів колективу підприємств, установ, організацій будь-якої форми власності забороняється проведення агітації всеукраїнського референдуму. До такої агітації чи будь-якої діяльності, пов'язаної з проведенням такої агітації, забороняється залучати підлеглих осіб за місцем роботи чи інших осіб, які перебувають у службовій залежності чи адміністративному підпорядкуванні від осіб, які проводять агітацію всеукраїнського референдуму.

В органах державної влади та органах місцевого самоврядування, військових частинах (формуваннях) забороняється залучення для проведення агітації щодо всеукраїнського референдуму або використання для будь-якої роботи, пов'язаної з проведенням такої агітації, службового транспорту, зв'язку, устаткування, приміщень, інших об'єктів та ресурсів.

В юридичних особах приватного права, державних та комунальних підприємствах, закладах, установах використання майна (приміщень, транспорту, устаткування) та робочого часу, необхідного для організації і проведення агітації всеукраїнського референдуму, допускається винятково на договірних засадах із дотриманням вимог цього Закону та з фінансуванням із відповідного фонду на умовах рівного доступу та рівної оплати.

Обмеження, передбачені цією частиною, не поширюються на діяльність політичної партії або громадської організації – суб'єкта відповідного процесу всеукраїнського референдуму, а також на посадових чи службових осіб, які є працівниками інформаційних служб відповідних органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування, в частині використання службового транспорту, зв'язку, устаткування, приміщень, інших об'єктів та ресурсів за місцем роботи під час оприлюднення ними офіційної позиції Президента України та Верховної Ради України про проведення всеукраїнського референдуму щодо внесення змін до розділів I, III, XIII Конституції України та всеукраїнського референдуму про зміну території України, яка не містить коментарів агітаційного характеру та закликів голосувати за або проти питання всеукраїнського референдуму.

6. Під час процесу всеукраїнського референдуму забороняється використання у комерційній та соціальній рекламі:

1) тексту питання всеукраїнського референдуму чи його частин;

2) символіки (логотипів) чи назв суб'єктів процесу всеукраїнського референдуму, а також символіки (логотипів) та назв благодійних організацій, громадських об'єднань чи інших юридичних осіб, назви та символіка яких (у тому числі зареєстровані знаки для товарів і послуг) є тотожними або схожими настільки, що їх можна сплутати з символікою суб'єктів процесу всеукраїнського референдуму;

3) повідомлень у будь-якій формі з агітаційною метою про підтримку суб'єктом процесу всеукраїнського референдуму товарів чи послуг, видовищних чи інших публічних заходів.

7. Забороняється проведення агітації всеукраїнського референдуму або надання виборцям, закладам, установам, організаціям незалежно від їх підпорядкування та форми власності грошей, подарункових сертифікатів, продуктів харчування та спиртних напоїв, товарів (крім агітаційних матеріалів, виготовлених за рахунок фонду, що містять візуальні зображення суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму, таких як плакати, листівки, календарі, блокноти, ручки, запальнички, сірники, значки, бейджі,

usb-флешки-накопичувачі, вимпели, прапори, книги, пакети, футболки, кепки, шарфи, парасолі, та інших агітаційних матеріалів, вартість яких не перевищує 1 відсоток розміру мінімальної заробітної плати станом на 1 січня року, в якому відбувається відповідний всеукраїнський референдум), пільг, переваг, послуг, робіт, цінних паперів, кредитів, лотерейних білетів, інших матеріальних та нематеріальних активів, у тому числі від імені благодійних та релігійних організацій, а також громадських об'єднань, засновниками яких є керівник партії, громадської організації – суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму або найменування чи символіка яких є тотожною або схожою настільки, що їх можна сплутати з найменуванням та символікою суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму, що супроводжується закликами або пропозиціями голосувати чи не голосувати за питання всеукраїнського референдуму або згадуванням найменування суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму чи використанням їх символіки.

Порушення заборони, передбаченої абзацом першим цієї частини, вважається непрямим підкупом виборців.

Центральна виборча комісія не пізніше як у перший день процесу всеукраїнського референдуму розміщує на своєму офіційному веб-сайті роз'яснення щодо заборони надання грошових коштів чи безоплатно або на пільгових умовах товарів, робіт, послуг, цінних паперів, кредитів, лотерей, інших матеріальних цінностей (непрямого підкупу).

8. Забороняються виготовлення та поширення матеріалів агітації всеукраїнського референдуму, що не містять відомостей, передбачених цим Законом.

9. Забороняється розміщення матеріалів агітації на будинках і в приміщеннях органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування, Збройних Сил України та інших утворених відповідно до закону військових формувань, підприємств, установ і організацій державної та комунальної форм власності, закладів освіти, охорони здоров'я та надання соціальних послуг.

10. Забороняється розміщення матеріалів агітації всеукраїнського референдуму та повідомлень про перебіг процесу всеукраїнського референдуму на об'єктах культурної спадщини, а також поза місцями, визначеними частиною п'ятою статті 96 цього Закону, та рекламними конструкціями, встановленими відповідно до законодавства про рекламу.

11. Розміщення матеріалів агітації всеукраїнського референдуму на зовнішній поверхні транспортних засобів громадського користування, у тому числі таксі, розміщення таких матеріалів у приміщеннях та на будівлях станцій метрополітену, автобусних та залізничних вокзалів, портів та аеропортів, а також поширення агітаційних матеріалів всеукраїнського референдуму через телерадіотрансляційні або інші інформаційні мережі сповіщення пасажирів та інформаційні табло у приміщеннях станцій та вагонах метрополітену,

автобусних та залізничних вокзалів, портів та аеропортів, у транспортних засобах громадського користування забороняється.

12. Реклама книг, випусків друкованих медіа чи програм аудіовізуальних медіа із використанням тексту питання всеукраїнського референдуму чи його частин, символіки (прапорів чи логотипів) суб'єктів агітації процесу всеукраїнського референдуму забороняється.

13. Забороняється проведення агітації всеукраїнського референдуму в іноземних медіа, що діють на території України, а також у зареєстрованих в Україні суб'єктів у сфері медіа, в яких частка іноземної власності перевищує 50 відсотків.

14. Суб'єктам у сфері медіа, їх посадовим та службовим особам і творчим працівникам під час процесу всеукраїнського референдуму у своїх матеріалах і передачах, не обумовлених укладеними відповідно до вимог цього Закону договорами, забороняється агітувати за або проти питання всеукраїнського референдуму, надавати перевагу суб'єктам процесу всеукраїнського референдуму в будь-якій формі чи поширювати інформацію, яка має ознаки агітації, безоплатно або з оплатою з джерел, не передбачених цим Законом, а так само поширювати будь-яку інформацію, яка має на меті спонукати або внаслідок тверджень оціночного характеру спонукає виборців голосувати за або не голосувати за певне питання всеукраїнського референдуму чи поширювати інформацію, яка має ознаки агітації, безоплатно або з оплатою з джерел, не передбачених цим Законом.

15. Забороняється розміщення агітаційних матеріалів всеукраїнського референдуму в одному блоці з комерційною чи соціальною рекламою.

16. Включення до інформаційних теле- і радіопрограм (випусків новин) агітаційних матеріалів суб'єктів процесу всеукраїнського референдуму забороняється. Усі матеріали агітації всеукраїнського референдуму повинні бути відокремленими від інших і означені як такі.

17. Перешкоджання здійсненню права на проведення агітації всеукраїнського референдуму, а також порушення встановленого цим Законом порядку проведення такої агітації тягнуть за собою відповідальність, встановлену законами України.

18. У разі надходження до Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національного агентства з питань запобігання корупції, Центральної виборчої комісії або окружної комісії з всеукраїнського референдуму заяви, скарги чи іншого повідомлення стосовно порушень вимог цього Закону щодо проведення агітації всеукраїнського референдуму, які мають ознаки вчинення злочину чи адміністративного правопорушення, вони невідкладно звертаються до відповідних правоохоронних органів щодо перевірки зазначеного повідомлення та реагування відповідно до законів України, а у випадках, передбачених законом, забезпечують притягнення до адміністративної відповідальності.

19. У разі порушення суб'єктом процесу всеукраїнського референдуму заборон щодо змісту або вимог щодо поширення агітації, передбачених цим Законом, Центральна виборча комісія виносить такому суб'єкту попередження. Суб'єкти у сфері медіа не несуть відповідальності за зміст агітації всеукраїнського референдуму, яка була розміщена відповідно до договорів із замовниками, крім випадку, передбаченого пунктом 1 частини першої цієї статті";

66) у Законі України "Про Бюро економічної безпеки України" (Відомості Верховної Ради України, 2021 р., № 23, ст. 197):

в абзаці другому частини одинадцятої статті 15 слова "в загальнонаціональних друкованих засобах масової інформації" замінити словами "в офіційних друкованих виданнях";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

67) у текстах законів України:

"Про основи національного спротиву" (Відомості Верховної Ради України, 2021 р., № 41, ст. 339);

"Про ветеринарну медицину" від 4 лютого 2021 року № 1206-IX;

"Про основні засади молодіжної політики" (Відомості Верховної Ради України, 2021 р., № 28, ст. 233);

"Про корінні народи України" (Відомості Верховної Ради України, 2021 р., № 38, ст. 319)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

68) абзац десятий частини другої статті 5 Закону України "Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг" (Відомості Верховної Ради України, 2021 р., № 47, ст. 383, № 51, ст. 418) викласти в такій редакції:

"державної реєстрації суб'єктів у сфері медіа";

69) у Законі України "Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах електронних комунікацій, радіочастотного спектра та надання послуг поштового зв'язку" від 16 грудня 2021 року № 1971-IX):

частину четверту статті 4 доповнити пунктами 28⁴–28⁶ такого змісту:

"28⁴) повідомлення відповідно до Закону України "Про медіа" постачальників електронних комунікаційних послуг про обов'язок щодо обмеження доступу до веб-сайтів, визначених у рішенні Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, про застосування заходу реагування у формі тимчасової заборони поширення онлайн-медіа або

заборони поширення онлайн-медіа, або у судовому рішенні про заборону поширення онлайн-медіа, що набрало законної сили, контроль за здійсненням постачальниками електронних комунікаційних послуг обмеження такого доступу;

28⁵) повідомлення відповідно до Закону України "Про медіа" постачальників електронних комунікаційних послуг про обов'язок щодо обмеження або відновлення доступу до веб-сайтів, визначених у рішенні Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, про внесення або виключення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, контроль за здійсненням постачальниками електронних комунікаційних послуг обмеження або відновлення такого доступу;

28⁶) надання на запит Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення висновків щодо відповідності тарифів на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра принципам економічної обґрунтованості, об'єктивності, недискримінації, а також принципам ціноутворення у сфері електронних комунікацій, встановлених Законом України "Про електронні комунікації", погодження порядку розробки та затвердження зазначених тарифів, у тому числі визначення граничного нормативу рентабельності та переліку допустимих прямих витрат, що враховуються при розрахунку такого нормативу";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

70) у текстах законів України:

"Про антидопінгову діяльність у спорті". від 26 січня 2022 року № 2011–ІХ;

"Про адміністративну процедуру" від 17 лютого 2022 року № 2073–ІХ
слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

71) у Законі України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну" від 22 травня 2022 року № 2265–ІХ:

пункт 3 частини першої статті 1 викласти в такій редакції:

"3) пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України – поширення інформації, спрямованої на підтримку або виправдання злочинного характеру діяльності Російської Федерації, органів держави-терориста (держави-агресора), їх посадових осіб, працівників, службовців

(у тому числі військовослужбовців) та/або представників, які відкрито або приховано діють від імені Російської Федерації на території України або з територій інших держав проти України; популяризація та глорифікація діяльності органів держави-терориста (держави-агресора), дій їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та/або представників; публічне заперечення, у тому числі через медіа або з використанням мережі Інтернет, злочинного характеру збройної агресії Російської Федерації проти України; публічне використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну, використання, створення, поширення продукції, що містить таку символіку, в Україні та/або за кордоном";

пункт 4 частини п'ятої статті 2 викласти в такій редакції:

"4) у рекламі в медіа, в мережі Інтернет";

у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

72) у текстах законів України:

"Про внутрішній водний транспорт" від 3 грудня 2020 року № 1054-IX;

"Про управління відходами" від 20 червня 2022 року № 2320-IX

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

73) у Законі України "Про платіжні послуги" від 30 червня 2021 року № 1591-IX:

абзац сьомий частини другої статті 1 виключити;

у пункті 2 частини першої статті 8:

в абзаці першому слова "провайдером програмної послуги" замінити словами "провайдером аудіовізуальних сервісів";

у підпункті "д" слова "програмних послуг" замінити словами "аудіовізуальних медіа-сервісів";

74) частину третю статті 4 Закону України "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 26, ст. 219) доповнити абзацом шістнадцятим такого змісту:

"3) у інформаційних, інформаційно-аналітичних програмах та документальних фільмах".

34. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

1) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

2) внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про приведення законодавчих актів у відповідність із цим Законом;

3) внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про приведення Закону України "Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів)" у відповідність із цим Законом;

4) внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо врегулювання статусу та засад діяльності суб'єкта у сфері парламентського мовлення;

5) передбачити у проекті Закону України про Державний бюджет України на 2023 рік видатки для розробки та введення в експлуатацію Реєстру та електронного кабінету у сфері медіа, передбачених цим Законом;

6) передбачати у проектах законів України про Державний бюджет України на наступні роки фінансування Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення в обсязі не менше 0,022 відсотка доходів загального фонду Державного бюджету України за попередній рік;

7) розробити та прийняти зміни до постанов Кабінету Міністрів України щодо бронювання військовозобов'язаних в умовах правового режиму воєнного стану, за якими рішення стосовно бронювання військовозобов'язаних працівників лінійних аудіовізуальних медіа, що здійснюють ефірне наземне багатоканальне (цифрове) телевізійне мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, програмне наповнення яких складається переважно з інформаційних та/або інформаційно-аналітичних передач, або залучені до системи оповіщення, та їх афілійованих осіб, а також військовозобов'язаних професійних творчих працівників (художній та артистичний персонал) державних та комунальних закладів культури приймає Міністерство культури та інформаційної політики України;

8) розробити та прийняти зміни до постанов Кабінету Міністрів України про військово-транспортний обов'язок, якими передбачити умови звільнення від військово-транспортного обов'язку лінійних аудіовізуальних медіа, що здійснюють ефірне наземне багатоканальне (цифрове) телевізійне мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, програмне наповнення яких складається переважно з інформаційних та/або інформаційно-аналітичних передач, або залучені до системи оповіщення, та їх афілійованих осіб, які надають їм послуги для забезпечення такого мовлення;

9) розробити, затвердити та забезпечити функціонування механізму надання державними органами впродовж п'яти робочих днів на запит суб'єктів у сфері медіа інформації щодо громадянства (у тому числі у будь-який період після 1991 року) співака (співачки) з метою забезпечення виконання вимог частини другої статті 15 Закону України "Про культуру".

35. Кабінету Міністрів України у 2024 році поінформувати Верховну Раду України про стан виконання цього Закону.

36. Центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії:

1) упродовж одного року з дня набрання чинності цим Законом забезпечити внесення усіх фільмів, яким на момент набрання чинності цим Законом видано державні посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів, до Державного реєстру фільмів;

2) упродовж трьох місяців затвердити Перелік офіційної або неофіційної символіки (емблем) збройних сил Російської Федерації, у тому числі її сухопутних військ, повітряно-космічних сил, військово-морського флоту, ракетних сил стратегічного призначення, повітряно-десантних військ, сил спеціальних операцій, інших збройних формувань та/або органів держави-терориста (держави-агресора), поширення якої заборонено відповідно до Закону України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну";

3) упродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом здійснити перевірку фільмів, на які видано прокатні посвідчення, на предмет наявності в них пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

37. Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення:

1) упродовж трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом затвердити нормативно-правові акти, зразки документів, передбачені цим Законом;

2) упродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом здійснити перевірку фільмів, на які видано прокатні посвідчення, на предмет наявності в них пропаганди російського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

38. Органам місцевого самоврядування у шестимісячний строк з дня набрання чинності цим Законом прийняти рішення про реорганізацію комунальних телерадіоорганізацій у місцеві публічні аудіовізуальні медіа відповідно до вимог цього Закону. У разі дії воєнного стану в Україні на момент набрання чинності цим Законом зазначений у цьому пункті строк

обраховується з моменту припинення чи скасування воєнного стану. У разі якщо на момент набрання чинності цим Законом місцезнаходженням комунальних телерадіоорганізацій є тимчасово окуповані території України, строк для їх реорганізації обраховується з моменту повного відновлення конституційного ладу України на відповідній території.

Президент України

м. Київ
13 грудня 2022 року
№ 2849-IX

В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

7